

Emperyalizme ve Faşizme Karşı

DEVRİMCİ HAREKET

Aylık Siyasi Dergi

Sayı:11 Mart - Nisan 1999 Fiyatı: 350.000 TL.

ÖNÜNÜ DEVRİMCİ ARAÇLARLA AÇABİLEN BİR HAREKETİN

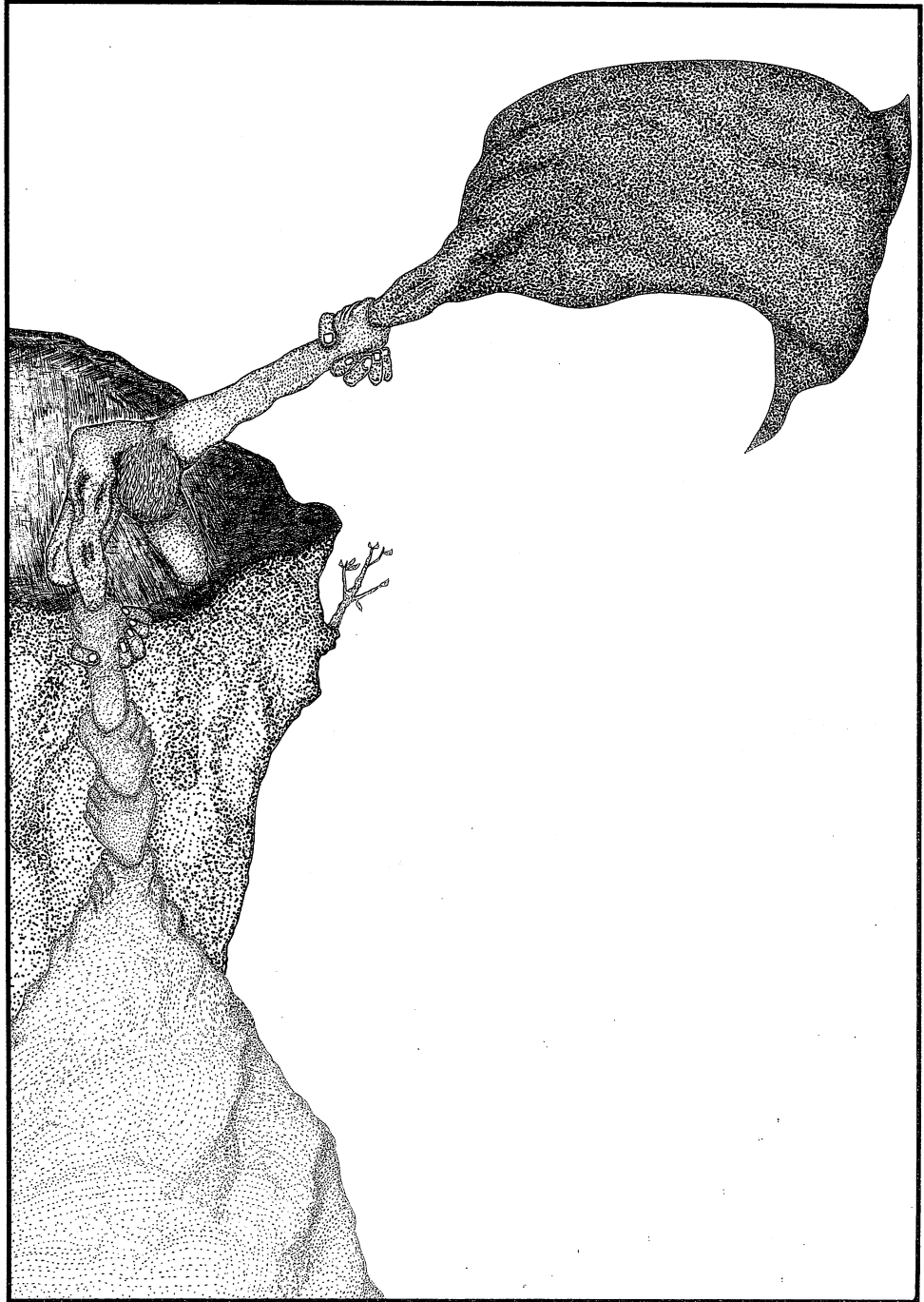
İZLEDİĞİ YOL, SONSUZ OLANAKLARLA DÖŞELİDİR.

Kenarından değil, tam orta yerinden katılmalyız yaşama. Biz, dünyaya vakit tüketmek için gelmedik; birilerinin tayin ettiği koordinatlar içinde az yaşayıp, az tüketen; düşünceye fırsatı olmayan bir nesne durumuna sokulmak, bizlerin "kader"i değildir. İnsanı özelliklerimize dahi kelepçe vurulmak istendiği, en doğal hak ve özgürlüklerin bizlere yakışık görülmediği bir dünya, bizim dünyamız değildir.

Kaderini eline almak, ablukayı dağıtmak, derin soluklarla bol oksijenli bir, yaşamı kendine hak olarak görüp, onun kavgasını vermek...

Evet, bize yakışan, bizi insan yanımızla barışık kılacak olan böyle bir yaşamdır. Öyle bir katılmalyız ki yaşama, ölümü bile öldürebilmeliyiz. Bilinmelidir ki, bunun yolu, kanaatkârlığın tam tersini gösteren istikametten geçer. Kendine, en temiz pınarların berrak suyunu yakışık görenler; yaşamı, tüm hücreleriyle karşıladıkları gibi, onun için en amansız dövüslere girmekten de geri durmazlar.

Haramilerin hüküm sürdüğü bir dünyada, hiçbir şey kolay kazanılmıyor. "Dünyayı güzellik kurtaracak" diyorsak; bize de güzelliği, ateş çemberini yarararak söküp almak düşer.

HİÇBİR ENGEL AŞILMAZ DEĞİLDİR!...

DEVİRİMCİ HAREKET'TEN

Bu sayımızda, Devrimci Yol'un tarihi ile ilgili önemli bir kesitin değerlendirmesine yer verdik. Daha önce de yaptığımız bu tür değerlendirmeler; aslında, birden çok açıdan işlev görmekte ve önemli bir ihtiyacı karşılamaktadır. **Birincisi**, sol içinde hala, bir başka devrimci yapıya, kendi subjektivizminin ürünü olan yakıştırmalar yapmadan herhangi bir konuda yazı yazılamayacağını zanneden çevreler bulunmaktadır. **İkincisi**, tarihe karşı sorumluluk, objektif olmak, vb. kaygılar güdülmeyen; kulaktan dolma bilgilerle, kimi tarihsel kesitlere dair değerlendirmeler yapılabilmedir. Üçüncüsü, Devrimci Yol'un tarihine dair **dolaysız aktarılan** bilgiler, okurlarımız için de bir ihtiyaçtır.

Bu konuda, bizler talep etmemiş dahi olsak, yoldaşlarımızın kimi bilgi ve pratikleri bizlere aktarması, gerek eksiklerimizin giderilmesi gerekse de okurlarımızın bilgilenmesi açısından önemli ve değerlidir. Sevgili yoldaşımız, **Ökkeş Yılmaz**'ın 10. sayıdaki mektubu bu açıdan sevindiricidir. Bu konudaki katkılarının devam edeceğine inanıyoruz. Ayrıca, çok hassas olduğumuz "şehitler" konusunda yaptığımız eleştiril/hatırlatma da bizler için büyük önem taşımaktadır. Devrimci Yol'un örgütlenmesindeki yaygınlık ve yaşanmış olan kesintilerin yanında, hareketimizin tasfiyeciliğe uğramış olması arşiv konusunda bizleri sıkıntıya sokmuştur. Elbette ki bunlar aşılabilir değildir. Kalda ki, "şehitler" konusunda bizler, tek tek isimlerin yanında bir hütnü ifade eden semboller/yaklaşım da geliştirdik. Ancak, bizler değinmiş de olsak, şehitlerimizi daha yakından tanıyan ve okurlarımıza onların bıraktığı mirası, daha özel bilgilerle aktaran yazıların gelmesi bizleri sevindirecektir. Ailelerinden gelebilecek bilgi, belge, vb. kaynaklar sözünü ettiğimiz eksikliği gidermede önemli bir katkı olacaktır.

Şehitlerimize sahip çıkmak, onların devrettiği değerlerin mirasçısı olmayı hak etmek; kavgalarını bugüne taşımaktan ve istikrarlı bir devamlılıktan geçer. Onlara sözümüz var; devrim halayını hep beraber çekeceğiz... **O büyük gün geldiğinde, M. Özenç Yoldaş**'ın, üzerine yağmurdan haber almasına gerek kalmayacak; çünkü biz, o büyük günü, **ÖZENÇ**'le beraber gerçekleştireceğiz.

Sancılı bir doğumun ürünü olan **DEVİRİMCİ HAREKET**'in ilk etapta, soru dolu bakışlarla karşılandığını ve işlevi konusunda yoğun bir merakın yaşandığını biliyoruz. Ancak, bizlerin koştugu yönün tersine koşan ve bununla yetinmeyerek, bizlerin yoluna görünür görünmez pek çok engel döşeyen çevrelerde özellikle 1990 sonrasında yaşanan çoğalma şantiyoruz ki, gerçeğin anlaşılmasını kolaylaştırmıştır.

Öyle bir gelenek yaratılmak isteniyor ki, insanlar, geçmişte yakalanmış olduğu gribin bile hesabını devrimcilikten sorsunlar. Nütekim, çok bileşenli bu çaba, belirli karşılıklar almakta ve çeşitli çevreler, grup veya kişiler; duruşlarını tarif eden her pozisyonu, devrimcilikle aralarına koydukları mesafe üzerinden tanımlama yoluna gitmektedir. Bu bağlamda örneğin **Ökkeş Yılmaz** yoldaşın, "ihane" olgusu üzerinde bu denli durması yadırganmamalıdır. Geçmişte kan ve can bedeli yaratılmış olan değerlerin karşısında düşülen seviyesiz duruşlar, böyle bir tanımlamayı hak etmektedir. Üstelik, her şey öylesine boş, öylesine ucuz nedenlere dayandırılıyor ki, seviyedeki alçalma, ancak düşkünlük ve ihanetle açıklanabilir hale geliyor.

İşimizin giderek daha da zorlaşacağını biliyoruz. Ama, koşullara inat, maddi ve manevi varlığı ile bize ulaşan, bizi destekleyen, **yürekte ve bilekte bulduğumuz** güzel insanların sayısındaki çoğalma, her türden zorluğu yenme imkanı verecektir.

Tüm okurlarımıza ve halklarımıza, düşlerimizin en özgür yanından derlediğimiz bir ışık demeti sunuyor; gecikmeli de olsa yeni yılını kutluyoruz.

Sevgiyle kalın...

DEVİRİMCİ HAREKET Aylık Siyasi Dergi

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : Elif Akkaya

Adres: Alemdar Mah. Çatalçeşme Sok. No.6/1 D.4 Çağaloğlu/İST.

Tel-Fax: (0212) 513 95 53

Hesap No: Yapı Kredi Bankası, Çemberlitaş Şubesi, 0104169-8

DM Hesap No: Yapı Kredi Bankası, Bahçelievler Şubesi, 3007082-1

Abone Yurtiçi Yıllık: 3.500.000.- TL. Abone Yurtdışı Yıllık: 100 DM.

Fiyatı : 350.000.- TL.

Baskı : Özyılmaz Matbaacılık

İÇİNDEKİLER

Gündem

1-2

Gerçekler İnatçıdır...

3-4

Ortadoğu Santrancında
PKK'nın Büyük Sınavı

5-6

Rejimin Krizi Seçimlere,
Seçimler Krize Gebe

7-9

Devrimci Öncü ve Strateji
Sorunu

10-11

Uluslararası Terörizm
Emperyalistlerin İşidir

12

Zulmün Büyüttüğü Direnişler
Kırlmaz

13

Erkan Uzuneminağaoğlu
Devrimci Kimdir Sorusuna
Verilmiş Net Bir Yanıttır

14

Yürekte Yaşayanlar Arasında
Yeri Var

Orhan Keskin

15

Dün-Bugün Diyalektiği ve
Geçmiş Dair Analizler

16-19

Yurtdışı Haberleri

20-22

Kızıldere...

23

Gençlik...

24-27

Yorum, Değerlendirme

28-30

Kavga Mevsiminin Yeni
Günüdür Newroz

31

Hollanda Temsilciliği
Beresteinlaan 166 2542 KE
Den Haag - Hollanda
Tel: 0031 (70) 359 56 22
FAX: 0031 (70) 359 56 23

internet adresi
<http://www.devrimci-hareket.net>

Almanya Temsilciliği
INFO BÜRO /CD
3. WELTHAUS FALK STR. 74
60487 FRANKFURT - ALMANYA
Tel: 0049.69 79202751
Fax: 0049.69 79202752

ÖZGÜRLÜK İÇİN DÖVÜŞENLER YENİLMEZLER!..

PPK Genel Başkanı A. Öcalan, halklara karşı teşkilatlanmış uluslararası suç organizasyonlarının işbirliği ile gerçekleştirilen bir korsanlık eylemi sonrasında tutuklanarak Türkiye'ye getirilmiştir.

Varlığını eşkiyalık üzerine kurmuş olan ve sahip olduğu tüm zenginlikleri, zorbaca yöntemlerle kazanan bir avuç asalak, saltanatlarının devamı için, halktan gelecek en ufak bir direnme eğilimini boğmayı, adeta meslek edinmiştir. Bu nedenle, kavgayı büyüten ve geleceğini tanyitme hakkını eline alan, bu yolda kararlı adımlar atan Kürt halkı, diktatörlüğün boy hedefi haline gelmiştir.

Dökülen bunca kanın, çekilen acıların ve akıtılan gözyaşının içinden kurtuluş umudunu büyüterek çıkan Kürt Ulusal Hareketi karşısında, gerek emperyalizmin gerekse işbirlikçilerinin tavrı her zaman; ya teslimiyeti, ya da imhayı dayatmak biçiminde olmuştur. İşte A. Öcalan'a ve genelde Kürt halkına yönelik olarak gerçekleştirilen saldırılar, böyle bir politikanın ürünüdür. **Halkların umudu kırılmak, geleceği karartılmak istenmektedir.**

Ancak, haramilerin bu saldırıları halkın öfkesini bileyecek, kavganın gerekliliğini arttıracaktır. Ezilenler, onları özgürlüğe taşıyacak yolun uzun ve zorlu olduğunu bilirler. Alınan yaralar, verilen kayıplar bazen yürek yaralayıcı cinsten olur; ama onların yüreği gerektiğinde, "ağır yaralı" olarak yaşamayı da bilir.

Halklara karşı zafer yoksunu olan zorbalarmın en sık yaptıkları iş, yalan üzerine kurulu **sahte zaferlerle** moral aramaktır. A. Öcalan'ın tutuklanması sonrasında Kürt halkının Dünya ölçeğine yayılan tepkileri ve sahiplenme kararlılığı da benzer hesaplarla ve medyanın yoğun çabası ile çarpıtılmaktadır. Bütün bu görüntüler, **özgürlüğün önlenemez olduğu gerçeğinin** kavga sahasındaki karşılığıdır. Bunun karşısında, genelde ezilenlerin, özelden devrimcilerin duruşuna rengini veren nitelik, **kararlılık** ve **zafere inanç** olmalıdır.

Emperyalizmin tüm dünyada, "yeni düzen" peşinde koştuğu ve dünya halklarını teslim alma stratejilerinde **acımasızlığın en koyu rengi** ile iş gördüğü günü-

müz koşullarında devrimciler, hesaplarını büyük, ince ve derinlikli yapmalıdır. Dünyanın hemen her bölgesinde gelenekselleşmiş kavga biçimlerini, örgütleri ve mücadele güçlerini etkisiz kılıp, "oyun dışı" bırakma mücadelesinde son 10-15 yılda önemli mesafeler alan emperyalist güçler, yerli işbirlikçilerini de bu konuda sundukları destekle cesaretlendirmiş ve dünyanın hemen her köşesinde, sisteme karşı direnç oluşturan güçlerin bastırılmasında benzer yöntemler uygulanır olmuştur.

Böyle bir saldırı gücü ve stratejisi karşısında özellikle devrimcilere düşen görev, daha özel ve anlamlıdır. **Devrimcilerin, bir soluk alısta içlerine dolan oksijeni bile boşa tüketme lüksü olmamalıdır.** Mevcut olan tüm fiziki ve moral güçler, olanaklarını pozitif bir toplum oluşturma yönünde kullanılmalıdır. Devrimciler, ortalaşabildikleri güçlerle gireceği paylaşıma, **sevginin güçlendirici etkisini** katmalı, yaptıkları işten zevk almalı ve birbiri ile cebelleşen değil, birbirine sahip çıkan bir tarz geliştirmelidir. Daha açık söylemek gerekirse; hiçbirimizin ellerini **içsel eleştiri okları** ile meşgul etmeye hakkı yoktur/olmamalıdır. Aramızdaki farkların ve eleştiri sebeplerinin büyüklüğüne bakmaksızın kenetlenmeli ve farklılıkların, birbirimizi sevmeye sebep olan pek çok olguyu gölgelemesine izin verilmemelidir. Devrimcilerin önünde, enerjilerini ve genel anlamda imkanlarını yöneltmeleri gereken çok daha acil meseleler vardır.

İnsanlığın yüreğine sevgi ve gelecek umudu ekerken, düşmanın yüreğine korku düşürülebilirdir.

Özgürlük, acıların bağrından sökülüp alınan ipliklerle, ilmik ilmik dokunacaktır. Bu yolda, emperyalizme ve işbirlikçisi faşist rejimlere karşı **şiddet kaçınılmazdır** ve meşrudur. Kendilerine eşkiyalığı hak olarak gören ve bir halkın umudunu karartmayı önüne amaç olarak koyan güçler karşısında, devrimcilerin duruşu, anladıkları dilden olmalıdır.

* Özgürlük yürüyüşü devam etmektedir.

* Kürt halkının kendi kaderini tayin etme hakkı önündeki hiçbir engel kalıcı değildir.

ZAFER, DAİMA EMEKÇİ HALKLARIN FAŞİZME KARŞI BİRLEŞİK DEVİRİMCİ SAVAŞININ OLACAKTIR!..

DEVİRİMCİ DEĞERLER HER KOŞUL ALTINDA SAVUNULMALIDIR

Faşizmin, devrimci örgütlere yönelik saldırılarında önderleri özel olarak hedef alması, onları siyasal misyonlarından soyundurup şahısları üzerinde yıpratma amaçlı çalışmalar yapması, en "bildik" yöntemlerden biridir. Bu yöntemin, toplumun çeşitli kesimlerinde etkili olması ve destek bulması şaşırıcı veya moral bozucu olmamalıdır. Hafızası boşaltılmış, zihni yetenekleri zayıflatılmış ve refleksleri kontrol altına alınmış kitlelerde, bizlerin çok bariz olduğuna inandığımız gerçeklerin kavranmadığını ve devletin en pespaye yöntemlerle sürdürdüğü propagandanın kitleler üzerinde yer yer etkili olabildiğini görmek; belki üzücü olmaktadır, ama umut/heves kırıcı olmamalıdır.

Serinkanlı ve derinlikli düşünüldüğünde görülecektir ki, bu sözünü ettiğimiz meseleler de mücadelemize sebep teşkil eden öğelerden bağımsız değildir. Hatta biz devrimciler, devrim sonrasında ile kitlelerle iletişimde sıkıntı yaşamaya devam edeceğimizi ve umut ettiğimiz rezonansın zaman alacağını bilerek hareket etmeliyiz. Edilgenliğe, yokluk ve teslimiyete koşullanmış olan toplumun içinde buzu kırarak kendine yol açan devrimci örgütlenmelerin en önemli niteliklerinden biri, dışsal saldırılara karşı kenetlenilebilir olmalıdır. **Önderler şahsında örgütleri, örgütler şahsında halkı teslim almayı amaçlamak, diktatörlükler için yeni bir yöntem değildir. Halkların umudu, kurtuluşun vazgeçilemez ögesi olan devrimci örgütlenmeler, tarihler boyunca bu türden saldırıların çeşitli biçimleri ile karşı karşıya kalmışlardır.**

Dünya ölçeğine yayılan kirli ittifaklarla halkların umudunu kırmayı amaçlayan güçler, devrimci önderlere fiziki zararlar verebilme konusunda yer yer başarılı olabilmektedir. Bu başarının tersyüz edilmesi ve heveslerin kursakta bırakıl-

ması gerçekte zor değildir. Genelde devrimci örgütlenmeler, özde önderler, bu türden gelişmelerin her zaman olasılık dahilinde olduğunu bilirler. Kayıpları kazanca çevirmek, bir devrimcilik özelliğidir. Düşmanın fiziki zoru altında olan önderini sahiplenen, tek yumruk halinde kenetlenerek moral üstünlüğü ele geçiren ve doğru taktiklerle sürece damgasını vura-bilen bir örgüt, hesapları tersine çevirebi-me imkanını yakalamış demektir.

Bugün önderinin tutsak edilmesi sebebiyle PKK'nin karşılaştığı sıkıntılar, yarın bir başka örgüt için geçerli olabilecektir. Bu konuda kaçınılması gereken tutum alışların başında, negatif tanımlamalar ve **felaket tellallığı** gelmektedir. Devrimciliğin olmazsa olmaz kıstaslarından biri ise, bu türden süreçlerde olanakların el verdiği azami ölçüde dayanışma içinde olmaktadır. Son dönemlerde devrimci örgütlenmeler bu konuda sevindirici pratikler sergilemektedir.

Düşmanın sık sık şişirdiği zafer balonlarının sönmesi için uzunca bir zaman gerekmediğini bilen devrimciler, bu geçici "şişimeler"den devrimci-demokrat çevrelerin olumsuz yönde etkilenmesini önlemek amacıyla da çaba sarfetmelidir. Bu konuda, atılacak adımlar içerisinde, moral değerlerin gözetilmesi önemli bir yer tutulmalıdır. **Her yanıyla çürümüş bir sistemin savunucularına karşı, insanlığın bugüne dek üretebildiği en ileri değerlerle donanmış olan devrimciler gerçekte, sanıldığından çok daha avantajlıdır.** Bu avantajın sonuçları süreç içerisinde kendini adım adım gösterecektir. Devrimciler, kolay kazanımlar peşinde koşmazlar. Haklı olmak, süreç içerisinde zorunlu olarak zaferi de getirecektir. Ancak, bu sürecin uzunluğu ve zikzaklı yapısı, ideojik karşı-bombardımanın da etkisiyle yer yer ve dönem dönem devrimci kitlelerde ve genelde toplum içerisinde

Kapalı oda, düşük nabız, atalet, bol uyku, isteksizlik, sandık kokusu vb. nitelikler, düzen tarafından teslim alınarak biçimlendirilmiş olanları tanımlayan belirtilerdir. Kapalı odaları açmak, nabızı yükseltmek, ataleti harekete çevirmek, uyuyanı uyandırmak, istek kazandırmak, sandık kokusunu gidermek kolay değildir.

olmuşuz kanaatler oluşturabilmektedir. Bu ve benzeri sorunların çözümü de devrimciliğin şaşmaz kararlılığında aranmalıdır. Sahip olunan değerler ve gelecek umudu bıkmadan, usanmadan ve gerekirse tekrar tekrar anlatılarak diri tutulmalıdır. Büyük amaçlar peşinde koşan devrimciler, günü kazanmanın önemini de yadsınamalıdır.

KAZANILAN HER GÜNÜN İÇİNDE GELECEK DE VARDIR

Önüme geleceği kurma görevi koyanlar, geleceği bugüne yaklaştırmakla da yükümlüdürler. Sadece söz değil; sözün fiile dönüşmesi, her an eylem, her an pratik, her an geleceği bugünden yaşayabilme gerçekliği, bizim de gerçekliğimizdir. Dün, bugünde yaşarken; bugün, yarını da barındırır.

Devrim, hem an'dır, hem gelecektir; bütün bir sürece yayılmış kahramanlıklar dizisidir. Devrimin hangi tarihsel an'ında yer alınıyorsa, yapılması gereken en doğru şey, o an'a uygun olandır. **Gladkov**'un "Çimento"sunu okuyanlar bilir; savaş anına, cephede yaşanmış olan kahramanlıklara gönderme yapam Miyekova'ya, Gleb'in yanıtı, savaş sonrasının da en az o önemde olduğu yönündedir:

"Hepsi güzel bunların, yoldaş Miyekova... Ama burada asıl şimdiki kaybetmek gereken şeyler var... İşçi sınıfının dışıyla sökülp kazandıği şeyler... Evet durumumuz kötü. Açlık, karışıklık, devrim düşmanları. Bunların hepsi çullanyor üzerimize. Sanki bir dağ çöküyor, birer kurbağa gibi eziyor insanları. Ne yapılmalı? Gücümüzü toplamalı, doğrulmalı ve dağı yerine koymalıyız. İmkansız belki? Ama gerekli. Kahramanlık dediğimiz şey bu zaten. İmkansız olanı yaratmak" (Gladkov, Çimento, s.78, abç.) Yaşamın pek çok an'ında bu türden kararlı bir tutum devrimciler için adeta bir zorunluluktur.

Devrimin güzelliği, kendine ait hiçbir değeri, içi saman dolu boş şişimelerle doldurmaması ve bir tören havasına büründürülmüş, saman alevi cinsinden bir geçicilikle malul olmamasıdır. Atılan her yumruğun, vurulan her kasma darbesinin karşılığı vardır. **Devrim, kahramanlarına eşit davranır.** İstendiği kadar tersi iddialarda bulunulsun ve hatta devrimci normlar topa tutulsun; hayat, devrimin her koşucusunu bağrına bastığını göstermiştir. Bu yola karıştırılmak istenen, başka dünyanın insanları ve normları; devrimi değil, o dünyanın kendisini tanımlar.

Diktatörlüklerin tümü, kendilerini so-

kakta sahte seramoniler eşliğinde yaşatan ve devamını sağlayan belirli oranda bir kitleye sahiptir. Bu güç, diğer başka güç ve olanaklarla birleştiğinde; devrimin öznelere, yolun tüm aşamalarında "bela" olma ve birtakım ayakbağlarını canlı tutma şansını bulur. Karşıdevrimin ideolojik bombardımanı, kendi araçları ile olduğu kadar, "iki arada bir derede" kalmış taşıyıcılarla da yürütülür. Çeşitli nedenlerle ve çeşitli biçimlerde, kitlelerin düşünce kalıpları üzerinde etkide bulunabilme imkanına sahip olmak, kendi zehrini devrimci yapılanmaların bulunduğu mekana kadar taşıyabilme şansını verir. Ancak bu tür roller genellikle, "kullanılabilir" kişilikler üzerinden yürütüldüğü için, verdiği zararlar, belirli bir sınırı aşmadan uygulayıcısı ile beraber, kendi kendini tüketir.

Kapalı oda, düşük nabız, atalet, bol uyku, isteksizlik, sandık kokusu vb. nitelikler, düzen tarafından teslim alınarak biçimlendirilmiş olanları tanımlayan belirtilerdir. Kapalı odaları açmak, nabızı yükseltmek, ataleti harekete çevirmek, uyuyanı uyandırmak, istek kazandırmak, sandık kokusunu gidermek kolay değildir. İnsanlığın üzerine bir kabus gibi çöken ve anti-yaşamı ifade eden bunca niteliğin karşısına, yaşam belirtileri ile dikilmek, insanlığı bu cendereden kurtarmak için yeterli değildir. **Kolundan tutup ırmağa götürdüğünüz kişi, bir miktar kir de içerse, yol kenarındaki su birikintisinden susuzluğunu gidermeyi daha "mantıklı" bulabilir. Ayağına ırmağı taşıdığınız bir başka kişi, yaptığınız uğraşı "boş" bulabilir.** Öyleleri olur ki, kendilerine güvenip yükünüzü arttırmışken yolun bir yerlerinde yükün altından çekilebilir. Ama bütün bunlar, değiştirmeye çalıştığınız dünyanın, değişmesi gereken niteliklerinden başka nedir ki? Ve bunlar, sosyalizmin ıslık ıslık renklerine neden gölge düşürsün ki?

Denizin kendini gök mavisi, göğün de kendini deniz mavisi olarak kabul ettiği bir dünyaya açılan yollarda, renklerin kararsız, flu ve açık tonlu olanlarına rastlamak, ne öge ne de denize gölge düşürme sebebi olmamalıdır. Böyle bir duruş, örgütüne ve önderine sarsılmaz bir bağlılık demektir. Ve bu bağlılık haramilerin iğrenç saldırıları ile sarsılmayacak denli güçlüdür.

"Büyük sözler değildir bize gerekli olan, yoldaşlar... Gevezelik değildir istediğimiz... Kafamızı sağlam ve uyanık tutmak, işe sınıksız sarılmaktır bizim me-selemiz..." (age. s.435, abç.)

Aşağıdaki değerlendirme PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın İtalya'da bulunduğu süreçte yapılmıştır.

GERÇEKLER İNATÇIDIR; CESET HALİNE GELMİŞ DÜZENİ KORUMAYA ÇALIŞANLAR, O CESETLE BERABER ÇÜRÜYECEKTİR

Herakleitos, yaklaşık 2500 yıl önce "Zaman; oynayan, dama taşı süren bir çocuktur. Olduğu yerde kalan hiçbir şey yoktur. Aynı ırmaklara girenlerin üstüne hep başka sular akar. Aynı ırmaklara hem giriyoruz hem girmiyoruz, hem biziz, hem değiliz." diyerek, "değişim"e işaret etmiştir. Ama değişimi inkar eden, değişmezliğe sığınan ve girdiği ırmağın özelliklerini yok saymayı bir gelenek haline getirenler Herakleitos'u da dikkate almazlar. Çünkü değişim, diktatörlüğün üzerinde bina edildiği temellerin alt-üst olması; dayanak edilen payandaların yıkılması demektir. Diktatörlüklerde gerçeklere karşı savaşmak, yapısal bir özelliktir. Hegemonyanın devamı için her türden senaryoyu yazmak ve yönetmenliğini yaparak icra etmek de **halk düşmanı yönetimlerin** geleneksel özelliklerindedir.

Sahneye çeşitli kriz konuları sürmek ve ülkeyi krizle yönetmek, Türkiye egemenlerinin uzun süredir baştaçı ettikleri bir yöntemdir. **Şemdin Sakık** olayında doruk noktasına ulaşan, faşizmin bu özel senaryoları, o günden beri birbirini takip eden biçimde devam etmiş ve bugüne dek canlılığını korumuştur.

Hatırlanacağı gibi, "Suriye krizi"nin öncesine ve sonrasına sarkan özellikleri ile gündemdeki yerini alan süreç, çeşitli dalgalanmalara uğramış ve PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya gelmesiyle özel bir boyut kazanmıştı. İrkçi-şovenist politikaların ayyuka çıktığı bu süreçte, manipüle edilen kitlelerde kışkırtılan salt şovenizm olmamış; en ilkel saldırgan güdüler de harekete geçirilmiş, farklılıklar kaşınarak bu saldırganlıkta pratik sonuçlar elde edilmiş ve hatta kitlelerin yaratılan ruhsal yönlendirmeye **güdülebilirlik özelliği** de kışkırtılarak, hegemonyanın sokaklarda yeniden üretimi sahnelenmiştir. **Bu süreçten enine bir kesit alındığında; 75. yılı, halka karşı bir devlet terörü olarak kutlanan Cumhuriyet'in izlerine rastlamak mümkündür.**

Cumhuriyetin sağlamlığı, tarihsel olarak bakıldığında, bazı dinamiklere (Kürt dinamiği, çeşitli halklar, işçi ve emekçiler,

vb.) karşı düşmanlık ile atbaşı gitmiştir. Yüzyılın başında, emperyalizme karşı, Anadolu halkları tarafından kazanılan bağımsızlık savaşının sonuçlarını derleyen ve varlığını onun üzerine oturtan egemen güçler, halklara düşmanlığı, iktidarlarının güvencesi saymışlardır. Cumhuriyetin dayandığı payandaların güçlendirilmesi, söz konusu dinamiklere kan, gözyaşı ve kıyım olarak fatura edildi. Adına, halklara karşı suç işlenen cumhuriyet, tarihi boyunca, halkları düşman gören bir duruşla korunmaya çalışıldı. Bu sürecin en önemli halkalarından biri olan, Kürt halkına karşı jenosid, bugün de varlığını koruyarak devam etmektedir.

Diktatörlük, kendisi için tehdit saydığı dinamikleri dağıtma yoluna giderken, öncelik tercihleri yapsa da, genelde bilinir ki; **çekilen kılıçlar, karşı dinamikler yelpazesini bütünüyle hedefine alır.** 1925'te, **Şeyh Sait** isyanı sonrasında estirilen "Tahrir-ı Sükûn" terörü, nasıl tüm muhalif kesimleri kapsayan bir karşı tedbir, kıyım ve teröre dönüştüysen; bugün de Kürt halkının özgürlük talebi, çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçilerin talepleriyle beraber, stratejilere ve saldırı dalgaları-na konu edilmiştir.

Cumhuriyetin ilk yıllarında, tarihin rahmine düşürülen o haksızlığın, gürbüzleşmiş biçimde doğumuna tanıklık edilmesi gecikmedi. Kürt sorununu yok saymaya yönelik her katliam, aslında daha güçlü varolmanın tohumlarını ekti. Bugün artık, ormanlara "yardım ve yataklık" cezası veren, üç rengin sebze tarlalarındaki biçimine bile tahammül edemeyen, hayvanlarda "bölücü" eğilimler saptayarak cezalandırma yoluna giden bir histeri; "Kürt sorunu"nun ne kadar büyük ve ne denli "sorun" olduğunun göstergesidir.

Kürtlerin tarihine **zorunlu iskanı, tenkil ve soykırımı** yazdıranlar; sorunun şiddetlendiği yerde, sadece ortaya çıkan "problem" ile boğuşarak, **nedenlerden kaçınmış** ve hatta **nedene yönelik** düşüncelere bile tahammülsüz bir çizgi izlemiştir. Cumhuriyet dönemi boyunca, devle-

tin en değişmez yanlarından biri de, Kürt sorununda inkardan başka bir politika tanımamasıdır. Kürtlerin, devletle karşılıklı durumunu, belki de en iyi **Seyyid Rıza** ifade etmiştir. "*Ben senin hile ve yalanlarla başedemedim, bu bana dert oldu. Ama senin önünde diz çökmedim, bu da sana dert olsun!*" (1937) biçimindeki sözleri, gerek devletin duruşunu, gerekse de Kürtlerin mücadelesindeki en önemli dinamiği anlatan bir içerik taşıyor.

Egemenlerin, sömürü ve hegemonya hesaplarında, halkları düşmanlaştırarak birbirine kırdırmanın pek çok örneğini gerçekleştirdiği bir yüzyılın sonunda Türkiye egemenleri, bu oyunun birikmiş tüm kirli araçlarının varisi olmaya aday bir kimlikle varlık göstermektedir. Kitle iletişim araçlarının en etkilisi olan televizyonlar, bir silah gibi kullanılmakta; insanlar yargılanmakta ve hatta "infazı" sağlanmaktadır.

Taşların bağlanıp, itlerin sokağa salındığı bir ülkede, bunu "memleketin âli menfaatleri" için yapan güçler, çok istediğinde, sokakta "insanlık dışı" fiillerin oranında bir artışın gözlenmesi "doğal"dır. Devletin **resmi yayın organı** olarak faaliyet gösteren, burjuva basın ve onun görsel kanalları, haberleşmenin ve psikolojik savaş tekniklerinin çokça geliştiği günümüzde, bir savaş aracı/bir silah olarak işlev görmektedir.

İnsani değerlerin çürütüldüğü, öz saygının ve kişilikte tutarlılığın yama tutmaz bir laçkalıkta şekilsizleştiği bir durum, gerçekte -ve uzun vadede- egemenleri de bataklığa saplar. Ancak, günlük "çözüm"lere, yalana dayalı "üç saatlik" yarılmalara ihtiyaç duyacak kadar alçalanlar için, **ölçsüzlüğün ölçüsü** tercih olabilmektedir. İtalya'ya insanlık dersi vermeye kalkan ve Juventus'un uygarca tutumlarla mahçup edileceğini yazan bir gazete, aynı sayının bir başka sayfasında, yine aynı soruna "belden aşağı" tanımlamalarla yer verebilmektedir.

Ancak, sergilenen tüm bu çirkinlikler, burjuvazinin yapısal karakteriyle gelişmemektedir. **Gerçekte burjuvazinin vatani/milleti yoktur; pragmatiktir, çıkar-**

rı neyi gerektiriyorsa onu yapar. Karşı-devrimi, kendi yasalarını bile uygulamaz hale getiren bu özellik, devrimci güçlerce dikkate alınmak durumundadır.

Kürt sorunu konusundaki tek "çözüm"ü çözümsüzlük olan devletin, APO'nun Suriye'den çıkışını, Moskova'dan ayrılma olasılığını ve İtalya'ya gelişini ayrı ayrı birer bayram havasında karşılaması ve her hamlede kendisinin eşsiz başarısına vurgu yapması, gerçek bayram ve başarılarla ne denli ihtiyaç duyduğunun ve bundan ne denli uzak olduğunu göstergesidir.

Tarihin diyalektiğine kafa tutanlar, ilkel ve pespaye bir duruşu halka, "ulusal onur" diye pazarlamaya çalışanlar, aynı tarih tarafından hakettiği çukura sürüklenecektir. Alçalma seviyesi öylesine dibe vurmuş ki, ibrenin yukarı doğru hareket etmez oluşu, bir tutarlılık sayılmakta; silah zoru ile sağlanan sükunet, fanatizmin silah zoruyla zaptedilmesi, -Galatasaray maçında olduğu gibi- "uygarlık" sayılmaktadır. Olumlu, uygar, insanca motiflerden öylesine uzaklaşmış ki, "ayna ayna güzel ayna; söyle, benden daha büyüğü var mı?" şaklabanlıkları ile ototatmin yoluna gidilmekte; hem çalıp hem oynayan durumuna düşülmektedir. Dünya kamuoyunun itibar etmez olduğu bu pespayeliğin son örneklerinden biri de, Time'in düzenlediği ankette "Atatürk"ü seçirme amacıyla devletçe organize edilen kampanya olmuştu. Kamuoyuna değer vermeyi bilmediği gibi, takdirini almaya da alışmamış olan devlet; satın alınmış sahte itibarlarla mutlanmaya alıştığı için, "Atatürk"ün de itibarını bu şekilde "koruma" yoluna gitmiştir. Dünyanın pek de ciddiye almadığı böyle bir anket için, TV kanallarından çağrı yaptıran, posta-telefon hizmetlerini bedava kullandıran böyle bir devlete, yakışık düşecek itibar ve ciddiyet ölçüleri de "kendine göre" olacaktır.

Çocuğunu askerde kaybetmiş olan ailelerin duygularını istismar eden ve onları, en iğrenç oyunda konu mankeni olarak kullanan devlet; sadece yüzlerini değil, ruhlarını da eskitmiş ve ölçsüz davranışlarını değişmez figüranı haline getirmiştir.

Gerçekte topluma, özellikle ezen ulusun işçi ve emekçilerine, hiç de hakketmediği bir kimlik yakıştırılmaya çalışılmakta; uygulanan kirli yöntemlere ortak kılınmak istenmektedir. Bu kire halkın bulaştırılması, egemenlerin sahtekarlıkta başarı ölçülerine bağlıdır. Utanç sebebi sayılacak rollerin, yer yer halka oynattır-

labilmesi başarılabilse dahi, sonuçta bu utanç, organizatörlerin kendisine ait olacaktır.

*Utancını örtmek üzere
ellerini yüzlerine kapatanlarda
şeref
halen yaşıyor demektir.
Sizlerin utancı
ellerle kapatılmaz büyüklüktedir.
Zaten elleriniz kir içinde
ve
yeni utançlar dokuma peşinde.*

Bağımsız siyasal varlık olmanın gerekleriyle böylesi süreçlerde geliştirilmesi gereken tutumları ayıran çizgi, bazen normal bir gözün algılayamayacağı kadar incelik. Böyle bir durumda doğru bir hat üzerinde ilerleyebilmek, bir ustalıklı işidir; bir devrimcilik özelliğidir. Hareketimiz, bu konudaki tutum ve kararlılığımızı bu güne kadar olduğu gibi, bundan sonra da doğru bir seçicilik dahilinde sürdürecektir.

Aslında, tüm çabalara ve ortaya çıkan linç sahnelerine rağmen, gösterilerin bir devlet ağırlıklı tören havasını aşmadığı, dikkatleri çekmiştir. Yılın belirli günlerindeki kutlamalarda okulları boşaltan, askerleri yürüten ve memuriyetin mecburiyetlerini kullanarak, kimi "görevli"leri törene dahil eden devlet, bu türden atmosferlerin hiçbirine "halkın rengini" vermemiştir. Kaldı ki; faşizmin kitleleri manipüle etme ve kitle tabanı yaratma konusundaki çabaları, küçümsenemeyecek boyutlardadır ve bu konuda -belirli ölçülerde- sonuç alması da şaşırtıcı olmaz. Ancak buna rağmen, görüntülerin, devlet açısından "tatmin edici" olmadığı açıktır. Zaten gerçekleri yalanın aynasında kırma çabasının ve içsel zayıflık taşıyan yöntemlerle iş görmenin, kalıcı başarılar elde etmesi olanaklı değildir. Kan ve gözyaşının iç burucu etkisinden sıyrılıp, bunun bir savaş (üstelik sınıf savaşı) olduğu düşünülürse, söz konusu saldırganlığın karakterini tahlil etmek zor olmayacaktır. Böyle bir bilinç/kavrayış dahilinde hareket edildiğinde, gerekli pratik tavırları almak ve doğru tercihlerde bulunmak, güç olmaz. Nitekim, solun önemli bir kısmı, kimin dost kimin düşman olduğu te-

reddütünü yaşamadan, tavrını netleştirilmiş ve böyle bir saldırganlık karşısında; ne PKK'yi, ne de Kürt halkını yalnız bırakmamıştır. Bağımsız siyasal varlık olmanın gerekleriyle böylesi süreçlerde geliştirilmesi gereken tutumları ayıran çizgi, bazen normal bir gözün algılayamayacağı kadar incelik. Böyle bir durumda doğru bir hat üzerinde ilerleyebilmek, bir ustalıklı işidir; bir devrimcilik özelliğidir. Hareketimiz, bu konudaki tutum ve kararlılığımızı bu güne kadar olduğu gibi, bundan sonra da doğru bir seçicilik dahilinde sürdürecektir.

Kürt sorununda, devlet tarafından "çözüm" diye dayatılan ve tekrarında ısrarcı olunan yöntemler, aynı zamanda soruna kaynaklık eden sebeplerdir. Bugün karşımıza "çözüm" adına çıkarılan figürlerle mücadele etmek, devletin kendisi ile mücadele etmektir. 1937'de Seyyid Rıza'yı Elazığ'da asan ve ona ait bir mezarın dahi oluşmasından korktuğu için, cesedini yakma yoluna giden devlet; hala aynı yoldadır. Bu yol tehdit, tehcir, inkar ve imhadır. Ancak, ihanetlerin daha gürbüz, bilinçlerin daha zayıf, halkın daha örgütsüz olduğu dönemlerde bile "diz çöktüremeyen"ler için, bugünkü "dert" çok daha büyüktür. Kürt sorununda geleneksel devlet çözümü, bir halkın yok edilmesidir; bu nedenle de olanaksızdır. Devrimci çözüm ise, her devlet gibi ebedi olmayan faşist devletin yok edilmesi ve Kürt halkının demokratik bir ortamda özgürce kendi kaderini tayin etmesidir. Bu uğurda katedilecek mesafenin uzunluğu, alınacak olan yolun zorlu ve karmaşık olması bu çözümü değiştirmez. Yolda, ara çözümler ve kısmi kazanımlar söz konusu olabilir; bunlar birer basamaktır ve özgürlük talebinden ne vazgeçilmesine, ne de ertelenmesine sebep olmalıdır.

Halkları aldatma, yalan ve sahtekarlık üzerine kurulu olan düzenler; aynı halk tarafından, tarihin çöp sepetine dökülecektir. Zulüm, ezeli olmadığı gibi, ebedi de olmayacaktır. Ceset haline gelmiş düzeni korumaya çalışanlar, o cesetle beraber çürüyecek ve yeryüzü coğrafyasında kardeşleşme, mutlaka gerçekleşecektir.

**YAŞASIN
HALKLARIN KARDEŞLİĞİ
EMPERYALİZM VE FAŞİZM
YENİLECEK
HALKLAR KAZANACAK!..**

Aşağıdaki değerlendirme PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın İtalya'da bulunduğu süreçte yapılmıştır.

ORTADOĞU SATRANCINDA PKK'NİN BÜYÜK SINAVI

Başlamış bir satranç oyununu yarıda kestikten sonra, bazı taşlar gereksiz gelebilir. Ama, taşları yeniden dizmek olanak dahilindeyse, o ana kadar kaybedilmiş taşlar bile işe yarayabilir.

Ortadoğu coğrafyası, yıllardır **aman-sız** bir satranca sahne olmaktadır. Dünyanın, planlı-programlı bir biçimde zapt-u rapt altına alınmasının adımları hızlandırılırken, merkezkaç etki yapan kuvvetlerin varlığı ve sürprizleri oyunu sık sık zora sokmaktadır. Kalıcı hesaplar üzerine oturtulmuş ve bir sonraki hamlede ne olacağı kestirilen bir denge politikası yerine, denklemleri oluşturan unsurların sık sık değiştiği geçici politikalar sahneye konmaktadır. Tabii bu, bir tercihten çok bir zorunluluk biçiminde gündeme gelmektedir. Yoksa, bilinir ki emperyalist politika uzun vadeli hesaplara özellikle yer verir.

Ortadoğu satrancında bileşenler çoktur; satranç, zor ve uzundur. Bugün gelinen noktada oyunun kızıştığı açıktır. "Koz"lar, daha bütünlüklü ve daha "ustaca" kullanılacaktır. Bugünkü hamleler, daha etkili ve tayin edici olacaktır.

Sürecin başlangıcını, ABD-İsrail-Türkiye arasındaki askeri işbirliği oluşturmaktadır. Bu, emperyalizm ve ABD'nin, Ortadoğu'ya yönelik politik tercihlerinin hayata geçirilmesi çerçevesinde gelişen bir olgudur. ABD, İsrail ve Türkiye'nin ortak hedefi konumundaki Suriye'ye geri adım attırarak, ilk hedefmiş gibi görünse de, gerçekte ilk adım, "K.İrak" konusunda atıldı. KYB ve KDP "uzlaştırılırken", bir başka hedef olan PKK'nin de "istenilen bir çizgiye çekilmesi", daha önceleri de olduğu gibi, bu süreçte de ABD'nin amaçları arasında yer almıştır.

Hatırlanacağı gibi, daha önce yaptığımız "Terörist Kimdir?" açıklamasında "(...) Ortadoğu coğrafyasında, varolan güçleri çeşitli hesaplar dahilinde düzenlemeyi amaçlayan emperyalistler, karşılardaki **dinamik engelleri** yok etmek için proje geliştirmekten hiçbir zaman geri durmamıştır." demiştik. Yine aynı açıklamada, ABD'nin Ortadoğu'ya dair "yeni düzen" projelerinden ve oluşturulan ABD-İsrail-Türkiye işbirliğinden söz etmiş, "**Gerçekte savaş vardı ve bugün daha boyutlu olarak sürmektedir.** ABD yönlendiriciliğinde ve Türkiye-İsrail işbirliği ekseninde Ortadoğu haklarına açılan savaş, geçici değildir." vurgusunu yapmıştık. Söz konusu yazıda ayrıca, sürecin karakterine ve "K.İrak"taki "işlevli taşlar"a dikkat çekmiştik:

"Hızlandırılan süreçlerin, kendine ait yasaları vardır. Ve bunlar, bir tarafın çulgunluk düzeyindeki projeleriyle hükümsüz kılınamayacak türden yasalarıdır.

G. Kürdistan'ın Ortadoğu politikaları açısından rolü özeldir ve önemlidir. ABD kadar, diğer emperyalist ülkelerin de bölgeye dair politikalarında sıçrama tahtalarından biri olarak görülen bu alanın kendisi gibi, kapsadığı güçler de Ortadoğu senaryoları içerisinde işlevli taşlar olarak yerini almaktadır."

Soruna böyle bir perspektifle yaklaşıldığında görülecektir ki, bugün bir "ROMA krizi" olarak yansıtılan meseleye neden olan gelişmeler, oldukça eskilere dayanıyor. Ve sanıldığından çok daha kapsamlı bir politik hamlenin sonucu olarak gündeme gelmiştir. Eğer meseleye bir "kaçma-kovalama" hadisesi olarak yaklaşır ve ROMA'daki durumu, İtalya'nın "hasbel kader" bulaştığı bir işten kurtulma gayreti olarak değerlendirirsek; hiçbir gelişmeyi anlama koşulumuz olmaz.

Sürecin başlangıcını, ABD-İsrail-Türkiye arasındaki askeri işbirliği oluşturmaktadır. Bu, emperyalizm ve ABD'nin, Ortadoğu'ya yönelik politik tercihlerinin hayata geçirilmesi çerçevesinde gelişen bir olgudur. ABD, İsrail ve Türkiye'nin ortak hedefi konumundaki Suriye'ye geri adım attırarak, ilk hedefmiş gibi görünse de, gerçekte ilk adım, "K.İrak" konusunda atıldı. KYB ve KDP "uzlaştırılırken",

Dünyanın, planlı-programlı bir biçimde zapt-u rapt altına alınmasının adımları hızlandırılırken, merkezkaç etki yapan kuvvetlerin varlığı ve sürprizleri oyunu sık sık zora sokmaktadır. Kalıcı hesaplar üzerine oturtulmuş ve bir sonraki hamlede ne olacağı kestirilen bir denge politikası yerine, denklemleri oluşturan unsurların sık sık değiştiği geçici politikalar sahneye konmaktadır.

bir başka hedef olan PKK'nin de "istenilen bir çizgiye çekilmesi", daha önceleri de olduğu gibi, bu süreçte de ABD'nin amaçları arasında yer almıştır. Yaşanan 15 yıllık süreç, "K.İrak"ta PKK olmaksızın Kürt sorununa "çözüm" olmayacağını ortaya koymuştu.

ABD-İsrail-Türkiye üçgeninde baskı altına alınan Suriye'ye, PKK ve APO konusunda geri adım atılırken, henüz hiçbir şeyin çözülmüş olmadığını tüm taraflar biliyordu. Hatta, sürecin devrimci bileşenlerinden olan PKK, bu türden gelişmelere yüklediği anlama ve alınabilecek rollere dair sıkça, düşünce belirtmiştir. Bunlardan birini anımsatmak gerekirse; "Uluslararası alanda geliştirilen ve geliştirilecek olan ittifaklar asla teslim olma ittifakları değildir. (...) Yani her ilişki ille de boyun eğme ilişkisi anlamında değildir. İlişki bazen direnmedir, bazen "dur" deme hareketidir. Emperyalizme ve ezen hakim uluslara karşı izlenecek olan politika budur.

Bu çerçevede, Türk burjuvazisiyle, mevcut özel savaş rejimiyle de ilişkiler kurulabilir. Nitekim şimdiye kadar yapılan ateşkes girişimleri de ilişki kanallarını açmak içindir. İlişki kurmak demek, onu durdurmak demektir. Yoksa çoklarının sandığı gibi hemen uzlaşmak veya boyun eğmek ve ilkesiz olmak demek değildir." (A. Serdar Derya, Demokrasi Gazetesi, "İttifaklar Meselesi ve Enternasyo-

nalizm", 27 Eylül 1996)

Bugün yaşamakta olan sürece dikkat edilirse, en çok telaffuz edilen kavramlardan biri "siyasallaşma"dır. İçi farklı biçimde doldurulsa da ve taraflar "ağır basmak" için karşılıklı çabalar içerisine girmiş olsa da, sonuçta mesele "siyasallaşma" ekseninde cereyan etmektedir.

Bu arada belirtmek gerekirse, "siyasallaşma" kavramı, yanlış bir içerikle kullanılmaktadır; hatta emperyalizm ve ABD'nin ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelelerini terörizm olarak tanımlaması ile örtüşen bir özelliği vardır. Bilindiği gibi gerçekte silahlı mücadele de politik (siyasal) mücadelenin bir biçimidir. Yani, sürdürülen silahlı mücadele de siyasal mücadeledir.

Uluslararası arenada, daha sesli biçimde sahnelenmeye başlanan Ortadoğu satrancının bu evresinden, kimlerin avantajlı çıkacağını söylemek için belki henüz erken; ancak, ABD'nin sanki ön planda değilmiş gibi görünmesi yanılmamalıdır. Irak ve Suriye'de önemli radikal adımlar arifesinde olan ABD, Suriye-İsrail "barış" zeminini oluşturmaya çalışıyor. Ortadoğu'da ABD politikaları açısından bir "çıban başı" konumundaki Suriye'nin, sistem içine çekilerek uzlaştırılması istenmektedir. Peşinden, Saddam'a karşı radikal adımlar beklenmelidir. Bu süreçte Türkiye'den çok önemli katkılar beklenildiği açıktır.

Ortadoğu'da bir İsrail yaratarak halkların başına bela eden emperyalizm, Türkiye'ye ikinci bir İsrail misyonu biçtiği ve bu konuda karşılıklı adımların atıldığı bilinmektedir. Halklara düşmanlık kadar, teknolojik ve askeri eğitim de alan ve bu konudaki araçsal birikimini hızla büyüten T.C. bölgede bir tehdit oluşturmakta ve aynı zamanda kirli oyunların sahnelenmesinde aktif rol almaktadır. Güney Kürdistan'da özellikle KDP üzerinden yürütülen oyunlar, bir ihanet ve kirlilik bataklığı oluşturmuştur. ABD'nin "gönlünde yatan aslan", bu bölgede bir "Kürt İsraili"

Ortadoğu'da bir İsrail yaratarak halkların başına bela eden emperyalizm, Türkiye'ye ikinci bir İsrail misyonu biçtiği ve bu konuda karşılıklı adımların atıldığı bilinmektedir. Halklara düşmanlık kadar, teknolojik ve askeri eğitim de alan ve bu konudaki araçsal birikimini hızla büyüten T.C. bölgede bir tehdit oluşturmakta ve aynı zamanda kirli oyunların sahnelenmesinde aktif rol almaktadır. Güney Kürdistan'da özellikle KDP üzerinden yürütülen oyunlar, bir ihanet ve kirlilik bataklığı oluşturmuştur. ABD'nin "gönlünde yatan aslan", bu bölgede bir "Kürt İsraili" yaratmaktadır.

yaratmaktadır. Bu konuda çeşitli müdahale ve destekler yapılmakta, ancak çoğu kez, evdeki hesabın çarşıya uymadığını gösterir sorunlarla karşılaşmaktadır.

Gerçekte Ortadoğu halklarının sorunu olan ve bizatihi Kürt halkının kendi öz dinamikleriyle çözüme ulaşacak olan Kürt sorununda, uzun vadeli çözüm süreçlerinde dışsal dinamiklere yer verilebilir. Önemli olan, nihai hedef bilincini ve rotasını sakatlamadan bu dinamikleri işlevlendirebilmektir. Örneğin, Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya gidişiyile "Roma krizi" olarak anılmaya başlanan süreçte; "Avrupa faktörü", "emperyalistler arası çelişkiler", "Avrupa kamuoyu", vb. öğelerin alabileceği rol konusunda farklı siyasal eğilimlerin, farklı şeyler söylediği bilinmektedir. PKK'nin de bu süreçten beklentileri, bir başka yapıdan farklı olabilir ve hatta "ters" düşülebilir; bu sorunların ifade edileceği ve tartışma konusu yapılacağı platformlar doğru seçilmeli, "bağcıyı döver" duruma düşülmemelidir.

Türkiye devriminin en önemli dinamiklerinden biri olan Kürt sorunu, uzun bir sürece yayılan ve kimi kazanımlarla yetinilerek aşılacak olan bir olgudur. Bu sorunun çözümünde çeşitli duraklardan geçmek ve kademeli başarılar elde etmek mümkündür. Sorunun bu niteliğiyle, devletin her sıkıştığında kimi "reform"ları tartışmaya açması arasındaki

sınır iyi çekilebilmeli nihai çözüme götüren ana doğrultu terkedilmemelidir.

Bugüne dek PKK'nin askeri alanda sürdürdüğü mücadeleyle kazandığı güç; kavganın, politik mücadelenin diğer biçimlerini öne çıkararak sürdürülmesi olanağını sağlıyor. Bu süreçten PKK, kazançla çıkabilir; uluslararası destekleri artabilir; böyle bir olanak vardır. Ancak, böyle bir sürecin sadece PKK'nin tercihleriyle sağlanamayacağı görülüyor. Ve bunun sonuçları noktasında bugünden kesin şeyler söylemek için henüz erken, PKK'nin kendi ilkelerinden taviz vermeden "siyasallaşması", Kürt halkının mücadelesini daha ileri boyutlara taşıyabilir. Ancak PKK, sanıldığından çok daha fazla taviz vermeye zorlanacaktır. Abdullah Öcalan'ın "statüsü"nü belirleyecek olan da bu çetin pazarlık olacaktır.

Herhangi bir mücadelenin uluslararası destek kazanması, şüphesiz o hareket açısından çok önemli bir kazanım, mücadelenin gelişimi açısından bir dönüm noktasıdır. Ancak, unutulmaması gereken nokta, çok farklı biçimlerde de olsa mücadelenin asli olarak sürdürüleceği alanın, ülkenin sınırları içerisinde olmasıdır; **mücadele, ülkede sürecek ve ülkede kazanılacaktır.** Sadece uluslararası destek ile mücadelenin kazanılması olanaksızdır. Yeni kararlar öncesinde bu unutulmamalıdır.

Abdullah Öcalan'ın ülkedeki mücadeleyle organik bağının büyük oranda kesilmiş olması, PKK açısından yeni bir süreçtir. Bu bağlamda, önümüzdeki süreç, PKK'yi aynı zamanda siyasal yapı olarak bir başka açıdan da sınava sokacaktır. Bu tür süreçlerden kayıpla çıkmak, devrimciler için bir "kader" değildir. Bu nedenle, yapılacak değerlendirmelerin moral etkisi de hesaba katılmalı ve dostluğun gerekleri, hassasiyetle ele alınmalıdır.

Bugüne dek PKK'nin askeri alanda sürdürdüğü mücadeleyle kazandığı güç; kavganın, politik mücadelenin diğer biçimlerini öne çıkararak sürdürülmesi olanağını sağlıyor. Bu süreçten PKK, kazançla çıkabilir; uluslararası destekleri artabilir; böyle bir olanak vardır. Ancak, böyle bir sürecin sadece PKK'nin tercihleriyle sağlanamayacağı görülüyor. Ve bunun sonuçları noktasında bugünden kesin şeyler söylemek için henüz erken, PKK'nin kendi ilkelerinden taviz vermeden "siyasallaşması", Kürt halkının mücadelesini daha ileri boyutlara taşıyabilir

REJİMİN KRİZİ, SEÇİMLERE; SEÇİMLER, KRİZE GEBE

“Demirel’in gönlünde yatan aslan” olarak gündeme gelen ve sıkça tartışma konusu edilen “başkanlık”tan, seçim meselesine kadar bir dizi sorun, rejim krizinin dışavuran sonuçlarıdır.

Başkanlık sistemi, yeni sömürge ülkelerdeki biçimsel demokratik işleyişin yarattığı sorunları aşmakta düşünülen bir tarzdır. Orta sınıfların oldukça güçlü olduğu toplumlarda, genel oya dayalı olarak seçilen parlamentolarda oluşan yapı, egemen sınıfları hiçbir zaman tatmin etmez. Genel oy, tabandaki pek çok çıkar grubunun parlamentoya yansımalarına neden olur. Parlamento karşı sorumluluğu olan “siyasal iktidarlar” da, önemli oranda parlamento tarafından şekillenir.

Egemen sınıfların oligarşik nitelik taşıdığı durumlarda, doğrudan egemen sınıfların temsilciliğini yapan kesimler, genellikle azınlıkta kalır. Bu durum sık sık zaten biçimsel bir işlevi olan- parlamentonun, tamamen devre dışı kaldığı darbelerle aşılmaya çalışılır. Ancak, günümüzde -en azından yakın dönem için- böyle bir çözüm de mümkün değil. Bugün için egemen sınıfların tercihi, çok büyük yetkilerle donatılmış başkanlık sistemidir. Bu, toplumdaki farklı çıkar gruplarının istemlerinin ve beklentilerinin tümüyle dışlanacağı, sadece emperyalizm ve tekelilerin programının uygulanacağı, oy kaygısı olmayan bir siyasal yönetim demektir.

Bizim gibi, köklü demokratik gelenekleri olmayan ülkelerde başkanlık sistemi, en katı faşist rejim anlamına gelir.

Böyle bir temenninin tartışıldığı bir ortamda seçimler, egemen sınıfların kendi iç çelişmeleri sonucu gündeme geldi. Seçimlerin, egemen sınıfların sorunlarının hiçbirine çözüm olmayacağı, tersine çözümsüzlükleri daha da dayatacağı biliniyor. Devletin ve egemen sınıfların en yetkili kesimleri, seçimleri siyaset gündeminden çıkarmaya çalışıyor. Fakat, kendi iç çelişmeleri ve önemli oranda da “sistemin kuralları” -kuralsızlıkları- gereği seçim, siyasal gündemi işgal ediyor. Bu koşullarda -ekonomik ve siyasal kriz, uluslararası ilişkiler, MGK müdahaleleri... vb.- seçim yapmanın taşıdığı olumsuzluklara rağmen seçim takvimi işliyor.

Yerel seçimlerin 1999 yılı içinde yapılması anayasal bir zorunluluktur. Fakat genel seçimlerden “kurtulma” çabası, belirgin ve çok güçlü bir eğilim olarak ken-

dini gösterdi. Demirel’in iki seçimin bir-birinden ayrılması çabası, bu eğilimin sonucudur.

GERÇEKTE İSTENEN SEÇİM DEĞİLDİR

Türkiye, 28 Şubat sürecine girdiği andan itibaren yaşama sokulmak istenen özel bir programın (yeniden yapılanma) izlerini, toplum yaşamının her kesitinde hissetti. ANASOL-D hükümetinin düşürülmesi sonrasında yaşanan gelişmeler ve seçim süreci olarak tanımlanan dönemde yapılan manevralar, söz konusu programın gereğidir. Yaşamda postal izleri öylesine doğrudan hissedilir hale geldi ki, kurumların göstermelik işlevi bile yok edildi. Üzerinde bolca yücelik/kutsallık edebiyatı yapılan meclis, bir mahalle

Yaşamda postal izleri öylesine doğrudan hissedilir hale geldi ki, kurumların göstermelik işlevi bile yok edildi. Üzerinde bolca yücelik/kutsallık edebiyatı yapılan meclis, bir mahalle muhtarlığı ve ihtiyar heyetinden beter bir işlevsizliğe sokuldu. Bir taraftan seçimden söz ederken, diğer taraftan seçim sonrası muhtemel hükümetin krokisi kapalıkapılar ardında çizildi.

muhtarlığı ve ihtiyar heyetinden beter bir işlevsizliğe sokuldu. Bir taraftan seçimden söz ederken, diğer taraftan seçim sonrası muhtemel hükümetin krokisi kapalıkapılar ardında çizildi.

Demirel’in ağzından yansıtılan istekler, seçim yapmaktan, zaten güdümlü olan seçimleri bir karikatüre çevirerek istenen sonucu garantilemeye kadar çeşitli maddeler altında toplandı. Bunlardan biri de yerel seçimlerin iki turlu yapılması idi. “Devletin bekasından sorumlu bakan” olarak hareket eden Ecevit, bu konuda bir yasa önerisi hazırlamakta gecikmedi. 1994 Yerel Seçimleri ile 1995 Genel Seçimleri’nin ayrıntılı istatistik sonuçları üzerinde çalışan DSP’liler, hangi bölgede ve hangi partinin %15 oy alabileceğinin hesaplarını yaparak taslak hazırladı. Bu-

na göre, yerel seçimlerde ikinci tura %15’in üzerine çıkan partiler veya en çok oyu alan üç parti kalacak. Gerçi bu hesaplar yapılırken süreç hızlı işledi ve Ecevit’e 56. Hükümet kurdu. Ecevit, MGK’nın tercihleri paralelinde, yerel seçimlerin iki turlu yapılması için yoğun çaba sarfettiyse de bu iş için gerekli meclis dengesini/aritmetiğini oluşturamadı. Ancak, devletin seçim sonuçlarında etkili olma çabası, sonra da devam etti ve pek çok insanın “seçmen” olma hakkı, çeşitli manevralarla önlendi. Bunun seçim sürecinde de özellikle Kürt coğrafyasında, fiziki engeller biçiminde gündeme geleceği, daha önceki örneklerden bilinmektedir.

Bilindiği gibi, burjuva sistem dahilinde yapılan ve bir dizi haksızlığın üzerine kurulu olan seçimlerde, coğrafi bölge esasına göre insanların karşısına hiç tanımadıkları adaylar çıkarılır ve bu adaylara adeta zorla verdirilen oylar, “halkın sandığa yansıyan iradesi” yalanıyla tanımlanır. Burjuvazinin, istediği adaya seçmen vizesi verdiğine ve mevcut sistemde seçilenlerin kesinlikle halkın vekili olduklarına dair en çarpıcı örnek; Necdet Menzir’in, “Gazi’nin vekili” sıfatını taşımasıdır.

Adaylar incelendiğinde, hemen hepsinde sermayenin, generallerin, bürokrasinin, aşiret reislerinin, tarikatların, v.b. izlerine rastlanır. Tüm bu kesimlerin ortak özelliği, halka karşı birduruş içinde olmaktır. O halde halkın bilerek ve isteyerek yapacağı bir “seçim”de bunların hiçbirinin olmaması gerekiyor.

Manevra kabiliyetini, soluk alma araçlarını iyice yitiren rejimin faşist karakteri, biçimsel anlamda da olsa, “demokrasinin göstergeleri” olarak kabul edilen kurum ve işleyişlere tahammüslüğü yansıtıyor. Rejimin ihtiyaçlarına göre eğilip bükülen parlamento ve partiler, öyle bir noktaya geldi ki; hangi parti, hangi meclis aritmetiği ile hükümet olursa olsun, ne programı ne de icraatları farketmemektedir. İdam tehdidi ile güvenceye almaya çalıştıkları ve “kutsal” saydıkları anayasanın yerini, Milli Güvenlik Siyaset Belgesi (MGSB) almış, MGK da rejimin hemen her ihtiyacını gözetken bir kurumlaşma içine girmiştir.

Seçim sürecine girildiği andan itibaren yapılan müdahaleler, seçim sonrası hükümetini seçim öncesinde kurma

çabaları olark yansıdı. Egemenlerin kendi iç çelişmeleri sebebiyle, istenen sonucu karar haline getirmeme olasılığını dikka- te alan ve **aba altından sopa** göstererek meseleye çözüm arayan MGK, seçim sonrasının muhtemel "aksilikleri"ne dair niyetlerini erkenden dillendirmeye başla- dı. Rejimin varolan/resmi kurumla- rı dışında, adeta ayrı bir kurumlaşma- ya/örgütlenmeye giden MGK; Batı Çalış- ma Grubu, Ekonomik Çalışma Grubu, Kriz Yönetim Merkezi, İller İdaresi Yasa- sı, Millî Güvenlik Siyaset Belgesi, Jİ- TEM, vb. ile "ahtapot tarzı" bir denetim geliştirmiştir.

Adına "seçim" denmiş ve anayasa ile güvenceye alınmış da olsa, gerçekte ege- men sınıflar hiçbir zaman halkın özgürce tercihte bulunmasına izin vermez. Söz konusu olan, istenen sonuca varmak için yapılan bir çeşit törendir. Kaldı ki, süre- cin istenmeyen noktalara evrilmesi duru- munda, kendi yasa ve geleneklerini açık- ça çiğnedikleri bilinmektedir. 55. Hükü- met düşürüldükten sonra Demirel'in, Cumhurbaşkanı sıfatıyla yaptığı görüş- meler ve bu görüşmelerde, "kendisine ait olmadığını" itiraf ederek aktardığı talep- lerde her şey, tüm açıklığıyla yansımıştır.

"28 Şubat kararlarını uygulamak yeni kurulacak hükümetin en önemli görevle- rinden biri olacaktır." diyen Demirel, se- çimler sonucunda ortaya çıkabilecek arit- metik karşısındaki duruşunu da şöyle ifa- de etmiştir: "*Türkiye'de 18 Nisan'da se- çim yapılması halinde seçimin Türki- ye'nin bugünkü durumundan farklı bir durum ortaya getirmeyeceği kaygıları, korkuları karşısında reaksiyonunuz ne- dir? (Demirel, parti liderlerine soruyor- bn.) Bana verilen cevap, genellikle, 18 Nisan'da seçim kararlaştırılmıştır, Türki- ye bu seçime gidecektir. Peki, aynı bu- günkü gibi bir tablo ortaya çıkarsa o za- man Türkiye yeni hükümet kuramaz, par- lamento hükümet çıkaramaz, mecliste hü- kümet kurulması uzar giderse, buna karşı ne yapacağız? Bunun için birtakım ted- birler başka ülkelerde alınıyor. Parçalı meclis, sadece bizim meclisimiz değil. Daha önce de söyledim, şimdi söylesem yine tartışmaya sebep olur. Dedim ki, se- çim meydanlarında hangi grubun tek ba- şına iktidar olacağı, tabii siyasi partiler tek başına iktidar olmak için ortaya çı- karlar, bu gayet doğaldır... Ama böyle bir durum nasıl olmasın diye, birtakım ted- birler alın diyorum ben.."* (abç. Evrensel Gazetesi, 1Aralık1998)

Yine Demirel, çeşitli demeçlerinde, seçimlerin ertelenmesi yönündeki bek- lentisini açık biçimde ifade etmiştir. Do- ğaldır ki böyle bir süreçte taşlar, her za- man temenni edildiği gibi dizilmez. An- cak, ortaya çıkabilecek kompozisyonlar-

dan istenen sonuçların alınabilmesi için mümkün olan yöntemlerin hemen hepsi denenmektedir. Bunlar, seçim ertelemek olabildiği gibi, seçim sonuçlarına etkide bulunmak biçiminde de olabilecektir. Hi- zaya sokulması daha güç olan siyasal or- ganizasyonları ekarte etmek, parçalamak veya etkisiz kılmak da bu yöntemler ara- sındadır. Manevra sahasındaki bütün bu genişliğe rağmen, böyle bir çerçeveye sığmayan olgular sebebiyle, istenmeyen sonuçlar ortaya çıktığında, "diktatörlük- lerde çözüm tükenmez" ilkesi işleyecek ve repertuarlarındaki yöntemlerden birini süreceklerdir.

SİSTEM, KENDİ KENDİNİ TEŞHİR EDER HALE GELMİŞTİR

Oligarşinin içine girdiği yönetememe krizi, bünyeyi saran bir hastalık gibi her alanda etkisini göstermektedir. Bu krizin belirtilerinden biri de halkın önemli bir kesiminin sistemden hiçbir beklentisinin kalmadığını açıkça ifade eder hale gelme- sidir. Zaten genelde seçimler, yitirilmiş olan güvenin yeniden tesis edilmesi ama- cını da içerir. Sistemle bağı iyice kopan ve sistemden beklentisi kalmayan halkın, sistemle bağlarını tazelemek için özel ça- ba sarfedilirken; seçimler, halkın yöneti- me katılımını sağlayan süreçler olarak propaganda edilir.

Oligarşi açısından, muhalif tepkilerin kontrol altında tutulmasının yollarından biri de, sistem içi kanalları açık tutmaktır. Bu konuda yapılacak olan, "seçme ve se- çilme eşitliği" biçimindeki propaganda, bazen solda yer alan kimi kesimlerin se- çim süreçlerinde oynadıkları rolle daha da güçlenir.

Ancak bugün sistemin içine düştüğü durum, tüm bu genel verilerin yanında ek bir olguyu daha gündeme getirmiş; sis- tem, kendi kendini teşhir eder duruma düşmüştür. Bilindiği gibi "*Bizatihi siya- sal teşhirler, karşı çıktığımız düzeni da- ğıtmak için, düşmandan iğreti ya da geçi- ci müttefiklerini ayırmak için, otokrasinin kalıcı ortakları arasında düşmanlığı ve güvensizliği yayabilmek için güçlü bir araçtır.*" (Lenin, Ne Yapmalı, s:99)

Sistemin teşhir edilmesi açısından, devrimciler hiçbir dönem şimdiki kadar geniş araçlara sahip olmadılar. Her gün ortaya çıkan "güncel" gelişmeleri ard ar- da sıralayarak kitlelere sunmak bile, güç- lü bir teşhir için yeterli olabilecek durum- dadır. Bu konuda çok özel çabalara giril- meden dahi, gerekli ve yeterli teşhir söz konusu olmaktadır. Devrimcilerin yap- ması gereken şey, bu çürümüşlüğün ide- olojik çerçevesinin altını çizmek ve bu- nun karşısında kitlelere alternatif sunabil- mektir; şu an, en çok ihtiyaç duyulan şey

Egemen sınıfların tüm ku- rumları (siyasal partiler, dev- let kurumları, ekonomik ter- cih ve faaliyetler...) hiç bu ka- dar yıpranmamıştı. Bu dö- nemde halka iletilebilecek en önemli mesaj, kendi maddi yaşamıyla daha doğrudan ilin- tili siyasal taleplere yönelmek, bu doğrultuda tavır almak ve mücadele etmektir; özellikle yerel seçimlerde kendilerini alternatif olarak görebildikle- ri konularda, alternatif bir ye- rel yönetim anlayışı içinde kendilerini ifade edebilmektir.

budur.

Egemen sınıfların tüm kurumları (si- yasal partiler, devlet kurumları, ekono- mik tercih ve faaliyetler...) hiç bu kadar yıpranmamıştı.

Bu dönemde halka iletilebilecek en önemli mesaj, kendi maddi yaşamıyla da- ha doğrudan ilintili siyasal taleplere yö- nelmek, bu doğrultuda tavır almak ve mücadele etmektir; özellikle yerel seçim- lerde kendilerini alternatif olarak görebil- dikleri konularda, alternatif bir yerel yönetim anlayışı içinde kendilerini ifade edebilmektir.

"Yıllardır politika yapmaktan uzak bir konumda; yöneten-yönetilen devlet-top- lum ikiliğine koşullandırılmış insanlara alternatif projeler sunarak mevcut gir- da- bin dışında farklı seçeneklerin olduğuna işaret etmek, kendi öz güçlerine hatırlat- ma yapmak geleceğin özgür toplumunu yaratma yolunda -belki ufak ama- gerek- li bir adımdır.

Yerel yönetimlerdeki devrimcilerin et- kinliği ve gücü merkezi iktidarın gücü ve etkinliğiyle ters orantılıdır. Güçlü merke- zi iktidarlar döneminde yerel yönetimler- deki çalışma alanları yasaların çizdiği sı- nırlara kadar daralabilir. Merkezi iktida- rın zayıfladığı oranda da bazı fiili durum- lar yaratılabilir. '80 öncesinde ülke genelinde yükselen anti-faşist mücadelenin boyutlarına bağlı olarak ülkenin, pek çok kesiminde merkezi otoritenin etkinliği önemli oranda azalmıştı. Bu bölgelerde, doğru biçimde ele alınan yerel yönetim- ler olgusu devrimcilere önemli deneyim- ler kazandırmıştır. FATSA, bunlardan o günün koşullarına göre en gelişmiş olanı- dır. Ancak, bir model olarak sunulabile- cek kadar gelişmiş bir biçim olmadı. Buna rağmen merkezi otorite gücünü ilk

önce FATSA'da gösterme zorunluluğu hissetti..." (Devrimci Hareket, Sayı:3)

Alternatif bir duruş sergilemek isteyenlerin, burjuva siyaset kulvarında yer alan modellere benzememek için çokça nedeni var. Bu benzemezlik, kullanılan üsluptan yonteme ve verilen mesajlara kadar her açıdan somutluk kazanmalıdır.

Seçimlerde dışavuran burjuva tarzın bütünü, devrimcilere yakışık düşmeyen özellikler taşır. Bu nedenle, yerel yönetimlerin belirli oranlarda lehte kullanılabilir olma özelliği, bizleri burjuva tarzların esiri haline getirmemeli. Örneğin, devrimcilerin "Bağımsız Aday" seçeneğini kullanması, belirli bir uygunluk/doğruluk taşımasına rağmen, böyle bir olasılığın, burjuva tarzı yeniden üretmeye hizmet etmeside mümkündür.

Halkın, kendini temsil edecek adayı tayin etmesi ve Fatsa örneğinde olduğu gibi, kendi kendini yönetmenin ön biçimlerini denemesi elbetteki önemlidir ve desteklenmelidir. Ancak, "Bağımsız Aday" adı altında umut tacirliğinden oy avcılığına kadar, bütünüyle bize yakışık düşmeyecek yöntemler kullanan kişiler, halkın gerçek temsilcileri değildir/olamazlar.

Özellikle yerel imkanların, özgün biçimde değerlendirilebilme potansiyeli taşıdığı yerlerde, böylesi sahte "Halk Adayı" örneklerine karşı dikkatli olunmalı; sapla samanı birbirine karıştırmayan bir bilinçle hareket edilmelidir. Daha önceki değerlendirmelerimizde de (3.Sayı) Fatsa'yı, kavgadaki kazanımların bir sonucu olarak değerlendirmiş ve bir "Seçim Zaferi"ne indirgenemeyeceğini söylemiştik. Mesele bu bağlamda kavranabildiği takdirde, bugün mücadelenin zorunlu gereklerini hiçbirini kendine vazife saymayanların, kendilerine yeni Fatsalar yaratmayı vazife edinmelerindeki sahtekarlık daha net biçimde görülebilecek ve gerçekte bunun bir "Fatsa Sömürüsü"nden öte bir anlam taşımadığı, tüm çıplaklığı ile ortaya çıkacaktır. Bu nedenle bir kez daha anımsatıyoruz:

"Seçim kazanmak her zaman 'FATSA' yaratmayabilir. FATSA, bir olgunlaşmadır; bir sonuçtur; tüm ülkeye yayılan koca bir ağacın çiçek verdiği yerdir." (Sayı 3)

PARLAMENTO, DEVRİMCİLERİN HEDEFLERİNE ALTERNATİF TOPLUMUN SİYASAL KURUMLARINDAN BİRİ DEĞİLDİR

Burjuvazinin bütün kesimlerinin temsilcisi olabilecek bir siyasi erkin yaratılmasının aracı olarak parlamento, rekabetçi kapitalizm dönemiyle ortaya çıkan bir olgudur. Bütün toplumun değil ama tüm

burjuva katmanların ortak iradesi olarak parlamento, oldukça işlevseldi. Diğer yünden temsil olayının, devletin -ve parlamentonun- sınıfsal niteliğini gizleyici bir yönü de vardı. Ayrıca, burjuvazinin diğer sınıflar üzerinde tahakkümünü kolaylaştıran bir niteliğe sahipti.

Temsili parlamenter yapı, genel oy ile bütünleştiğinde ise, işleyiş biraz farklılaştı. Burjuvazi, kendi taleplerini, toplumun tümünün talepleri gibi sunmak zorunda kaldı. Bu zorunluluk, kapitalizmin tekeli aşamaya ulaşmasıyla birlikte, burjuvazinin parlamentodan önemli oranda kopuşunun da nedenini oluşturdu. burjuva demokrasisinin önemli kurumlarından olan parlamento, giderek daha fazla burjuvazi tarafından işlevsiz hale getirilmeye başlandı. Parlamento, asıl siyasi güç odaklarını gizleme araçlarından biri haline geldi.

Aslında dünyanın her yerinde, ama özellikle yeni sömürge ülkelerde; halkın seçiminde rol aldığı parlamentonun ülkeyi ciddi olarak ilgilendiren konularda gerçek söz sahibi olmadığını, çünkü iktidarın parlamentoda olmadığını gösterir gelişmeler örtük olmaktan çıkmış ve çıplak bir hal almıştır.

Nils Castro'nun Panama için söyledikleri çarpıcıdır:

"Halk bir şey için oy veriyor ve bu amacın tam tersini elde ediyor. Bir hükümete oy veriyor, bir parlamento seçiyor, ama ekonomik gelişme politikası Washington'da ve New York'ta, Latin Amerika Cumhuriyetleri'nin kuruluşuna yabancı ve çeşitli ülkelerin ulus ve halk çıkarlarına aykırı ölçütlere göre belirleniyor.(...) Görülen, gerçek bir demokratikleşme süreci değil, çok büyük bir 'Porto Rico'laşma' sürecidir ve kimse böyle bir süreç için oy vermedi."

Arjantin seçimlerinden iki gün önce başkan George Bush'un yaptığı açıklama bu duruma en açık örnektir: ABD'nin seçilmiş adayın zaferini tanıyacağını bildirdi, ama bu adayın kim olursa olsun, ek yapısal ayarlamalar yapması gerekeceği uyarısında bulundu." (Latin Amerika Solu Kendini Sorguluyor, aktaran, M.Harneck, s:59-60)

Günümüzde parlamento, özellikle yeni sömürge ülkelerde, egemen sınıfların, açık zora dayalı olarak egemenlik sürdürme tercihinin kamufle edilmesi amacıyla hizmet etmektedir. Ancak, ülkemizde, genel oya dayalı seçimler sonrasında oluşan parlamento, egemen sınıflar arasındaki çelişmelerin doğrudan yansıdığı bir platform oluşturuyor. Geniş kitlelerle yakın ilişkileri ve diyalogları olan burjuva katmanları, parlamentoda ekonomik güçlerinden çok daha büyük bir siyasi güç ile temsil edilebiliyor. Bu noktada parla-

mento, gerçekte sahip olmadığı bir güce sahipmiş gibi görünebiliyor.

Günümüzde, parlamento çevresinde yaşanan gelişmeleri ve zoraki girilen seçim sürecini, bu çerçevede değerlendirmek gerekiyor.

Parlamento, devrimcilerin hedeflediği alternatif toplumun siyasi kurumlarından biri değildir. Ancak, sürecin demokratik devrim niteliği taşıması ve öz olarak da bir bütün halinde toplumun demokratikleştirilmesini hedef alması, farklı sınıf ve katmanların böyle bir toplum modeline katkılarını sağlama zorunluluğu, parlamento tarzı bir temsil kurumunu başlangıçta kaçınılmaz kılıyor. Fakat, gerçek demokratik işleyişin tabana ve yerel yönetimlere yayılması, toplumdaki alternatif demokratik yapıların yetkinleşmesi sonucu parlamento, bugünkü işlevi ve görünümünden çok farklı özellikler taşıyacaktır. Sosyalist toplumun inşası sürecinde parlamento, giderek ortadan kalkacaktır.

"Gerçek demokrasi; temsili değil doğrudan demokrasidir. Diğer bir ifadeyle sovyet/konsey demokrasisidir. Böyle bir sistemde belli aralıklarla halkın karşısına onları yönetmeye aday olarak çıkan profesyonel politikacılar yoktur. Aslında bugün anlaşıldığı biçimiyle seçim de yoktur; veya 'her gün seçim vardır' da diyebiliriz. Seçilen temsilcilerin her an geri çağrılabilir olmasına dayanan denetim ve şeffaflığın yanında seçimlerin sovyet kaynaklı olması demokrasiye dolayimsız bir yan kazandıracaktır.

Burjuva devlet aygıtının parçalanmasıyla birlikte burjuvazinin yerel yönetim kurumları da yok olacak, yerlerini devrimci alternatiflerine bırakacaktır. Devrim öncesinde burjuva yerel yönetim birimlerinde kazanılan devrimci inisiyatif ne kadar geniş olursa olsun sınırları burjuva devlet aygıtı tarafından çizilecektir. Ve hiçbir zaman devrimci anlamda alternatif yerel yönetim haline dönüşmeyecektir.

Ancak sayılan özellikler nedeniyle yerel yönetimler; devrimcilerin farklı yönetim anlayışlarını bir ölçüde hayata geçirebilecekleri, halkın yönetime sınırlı ve sembolik olarak da olsa katılabileceği halk kitlelerinin kendi sorunlarıyla daha yakından ilgilenebileceği, kendi sorunlarının çözüm yollarını kendilerinin üretmeye çalışabilecekleri olanakları sağlayan; halkın kendini yönetme alışkanlıklarını, deneyimlerini kazanabileceği yerler olarak görülmelidir." (Devrimci Hareket, Sayı:3)

DEVRİMCİ ÖNCÜ VE STRATEJİ SORUNU

Kimin kiminle, kimlere karşı savaşa-çağı ve nasıl bir yoldan geçilerek zafere ulaşılacağı sorunu, bir öncünün varlığını gerektirir. Muhtemel güç ortaklaşmalarını dikkate alan ve stratejik hedefleri tayin eden öncü, kavga içerisinde gerçekten önde yer aldığı ölçüde öncüdür. Kavga dışı alanlarda kendi kendini öncü ilan etmek veya birileri tarafından böyle bir sıfatın yakıştırılması; mücadele zemininde hiçbir anlam ifade etmez. Sınıflar mücadelesi, sıcaklığının yanında, kendine ait bir öğreticilik de taşır; bunun gibi, sahip olunan başka içsel nedenler de kendinden menkul bir öncülük anlayışının kabulünü olanaksız kılar.

"Kendimizi, 'öncü', ileri birlik olarak adlandırmamız yetmez, öyle davranmalıyız ki bütün öteki birlikler bizim başta yürüdüğümüzü anlasınlar ve bunu kabul etmek zorunda kalsınlar.(...) 'öteki birliklerin' temsilcileri, biz 'öncü' olduğumuzu söylediğimiz zaman, yalnızca bu sözümüzle yetinecek kadar aptal mıdır?" (Ne Yapmalı? s:93-94)

Bulunulan ülkede varolan sınıf ve tabakaların arasındaki ilişki ve çelişkiler, bu çelişkilerin alacağı olası biçimler; devrimci bir stratejinin oluşumunda zorunlu verilerdir. **Varolan toplumsal kümelenmeleri ve bu kümelenmeler arasındaki güç dağılımını dikkate alan öncü, sınıflar mücadelesinin genel yasaları**

Varolan toplumsal kümelenmeleri ve bu kümelenmeler arasındaki güç dağılımını dikkate alan öncü, sınıflar mücadelesinin genel yasalarını ve mevcut coğrafyanın, kavgaya kattığı özgünlükleri, devralınmış birikimle beraber doğru bir analizden geçirerek bugünün kavga sorularına yanıt arar. Bu yanıtları, dün-bugün-yarın diyalektiği içerisinde, geleceğe izdüşürebildiği oranda, öncünün öncülüğü tartışmasızdır.

rını ve mevcut coğrafyanın, kavgaya kattığı özgünlükleri, devralınmış birikimle beraber doğru bir analizden geçirerek bugünün kavga sorularına yanıt arar. Bu yanıtları, dün-bugün-yarın diyalektiği içerisinde, geleceğe izdüşürebildiği oranda, öncünün öncülüğü tartışmasızdır.

Mevcut muhalefet odaklarını, doğru bir program etrafında buluşturabilme becerisini gösteren ve bunun sonuçlarını, pek çok alanda varlık göstermekte olan savaşın kazanımlarına katabilen öncü için, zafere giden yolda hiçbir engel aşılmaz değildir.

"Bütün muhalefet katlarının savaşıma ve partimize ellerinden gelen desteği ve rebilmelerini sağlamak için kendi partimizin önderliği altında, çok yönlü bir siyasal savaşın örgütlendirilmesi görevini biz üzerimize almalıyız. Pratik içindeki sosyal-demokratlarımızı, bu çok yönlü savaşın bütün belirtilerine kılavuzluk edebilen, kaynaşma halindeki öğrencilere, hoşnutsuz zemstvo mensuplarına, öfkeli dinsel mezhep mensuplarına, gadre uğrayan ilkokul öğretmenlerine, vb. gereken anda 'kesin bir eylem programı kabul ettirmesini' bilen siyasal önderler olarak eğitmek, bizim işimiz olmalıdır." (age. , abç. , s:96)

Bir devrimci hareket, üzerinde öncülük yapmaya soyunduğu topraklarda devrim stratejisini geliştirirken, temel ve baş çelişmeyi doğru tanımlamalıdır. Bu tanımlama aynı zamanda, ittifaklar ve güç birlikleri politikasının da doğru saptanmasına olanak tanıyacaktır. Örneğin Küba'da Batista diktatörlüğüne karşı verilen mücadelenin muzaffer olmasında, Fidel Castro'nun, olası ittifakları değerlendirmedeki becerisinin büyük rolü olmuştur. Burjuvazinin emperyalizm ile çelişme halinde bulunan kesiminden devrimi destekleyenlerin olacağını saptayan Castro, halk kavramından ne anlaşılması gerektiğini çok net bir biçimde ifade etmiştir.

"Mücadele etmekten söz ederken halk terimini kullandığımızda, kendisine her şey vaat edilen ve hiçbir şey verilmeyen, herkesin aldattığı ve ihanet ettiği, vatanın daha namuslu ve saygın olmasını isteyen, kuşaklar boyunca adaletsizliği ve

ihaneti yaşayıp artık adaletin ne olduğunu öğrenmek isteyen o büyük, başa çıkmaz kitleyi kastediyoruz. Halk, tüm alanlarda önemli ve akıllı dönüşümler yapılmasını bekleyen ve bunları elde etmek için, bir şeye ya da birine güvendiğinde ve özellikle de kendine yeterince güvendiğinde her şeyi, kanının son damlasına kadar vermeye hazır olandır.(...) Mücadele söz konusu olduğunda, 600.000 işsiz Kübalı'ya(...); kulübelerde sefil yaşayıp yılda dört ay çalışan 500.000 tarım işçisine(...); yaşamları sürekli çalışmak olan ve ancak mezarda dinlenebilen 400.000 endüstri işçisine ve vasıfsız işçiye; kendilerine ait olmayan bir toprak üzerinde çalışan 100.000 küçük çiftçiye(...); görevlerine o denli bağlı 30.000 öğretmene ve eğitimciye(...); borç yükü altında ezilen 20.000 küçük esnafa(...); öğrenimlerini umutla dolu olarak ve mücadeleye hazır bir halde bitirip çıkmazlara gömülen 10.000 genç aydına; doktorlara, mühendislere, avukatlara, veterinerlere, pedagoğlara, dişçilere, eczacılara, gazetecilere, ressamalara, heykeltıraşlara, vb. , bunların hepsine birden halk diyoruz. (...) Tüm felaketlerin acısını çeken ve o halde mücadelede her türlü cesareti gösterebilecek olan işte bu halktır!" (Fidel'in 1953'teki savunmasından)

Devrimde sınıfların mevzilenmesi meselesini doğru kavrayabilmek, düşman cephesini daraltma, muhalif güçlerin ise çapını büyütmeye olanağı verecektir. Diktatörlüğe karşı mücadele sürecine, bütün bir halkın katılımını sağlamak, çelişmelerin doğru tanımlanabilmesi ile de ilintilidir. Yeni sömürgecilik, emperyalizmi içsel bir olgu haline getirirken; baş çelişme de yerel diktatörlükle halk arasındaki çelişki biçimini alır. Bu bağlam içerisinde, savaşılabilecek düşman konusunun tanımını, Sandinista Cephesi Ulusal Yönetimi üyesi komutan Jaime Wheelock'a bırakıyoruz:

"FSLN en güçlü, en temel çelişkinin ulusal çıkarlarla Kuzey Amerika egemenliğini karşı karşıya getiren çelişki (kastedilen, çağımızın baş çelişmesidir-bn.) olduğunu açıkça algıyordu; ama aynı zamanda Amerikan egemenliğinin yerel ifadesinin diktatörlük olduğunu da görüyor-

du. Bu nedenle Somoza rejimini doğrudan ve en tehlikeli düşman olarak kabul ediyordu: FSLN, toplumsal sınıflar ayrımı yapmadan tüm halka sesleniyor ve tüm Nikaragua'lıları diktatörlüğe karşı mücadeleye katılmaya çağırıyordu. Bir tiranlık rejimini devirmek için tüm bir halkın mücadelesi söz konusuydu; bu rejimin devrilmesi ulusal kurtuluşu, demokratikleşmeyi, halkın katılımını ve aynı zamanda ülkenin sosyo ekonomik ilerlemesini olanaklı kılabilirdi. (Latin Amerika Solu Kendini Sorguluyor, s:35, M.Harneckner)

Devrimci mücadelenin nihai hedefe ulaşması için izlenmesi gereken yol -yani strateji- biçim ve araçlarda çeşitliliğe imkan tanımalıdır. Burjuva siyaset sahnesinin barındırdığı imkanlar gibi, sahne dışı "imkansızlıklar" da tek bir strateji içerisinde değerlendirilebilmeli ve öncü tarafından asli amaca yönlendirilmelidir. **Legal olanakların değerlendirilmesi ve burjuva demokratik kurumlardan yararlanmak biçimindeki çalışmanın öne çıkarıldığı ve abartılı beklentilere girildiği durumlarda; sistem içi uzlaşma olasılıklarının, kabul edilemez genişlikte bir çerçeveye çekildiği görülür.** Örneğin tekelci sermaye ile veya sistemin silahlı gücü -ordu- ile girilecek temasların dolaylı olanları bile, sapla samanı karıştırmak anlamına gelecektir. Bunun yanında, iktidar hedefini öne çıkartıp, atılacak her adımda **doğrudan** ilinti aramak; dolaylı veya kısa vadeli olanı, "iktidarı hedeflemiyor" düşüncesiyle reddetmek; tüm vuruşların, iktidara **doğrudan** yönelmesi gerektiği kanaatiyle hareket etmek, hedefe ulaşmayı olanaksız hale getirir. Zor olan, ama olması da gereken şey; legal olanla illegal olan yöntemleri, silahlı olanla barışçıl olanı aynı strateji içinde mümkün kılmak ve ortak hedefe yöneltebilmektir.

Seçim sath-ı mailine giren ülkemizde, burjuva siyaset ahlakının her türlü bulamacaya açık olan ittifak anlayışından uzak durulmalıdır. Yeter ki parlamentoda sandalye sahibi olayım kaygısı, bir araya gelmesi olanaksız gibi görünen kesimleri bile ittifaka sokabilir. Bu nedenle, öncelikle söz konusu arenada bulunmak gerek kipi gerekmediği; bunun, mücadelenin genel çıkarları içerisindeki yeri doğru kavranmalıdır. Böyle bir kavrayış, her halükarda devrimin yararına olanı gözetken bir duruşu beraberinde getirecek ve seçime katılma durumunda bile, teşhirin mümkün ve gerekli olduğunu gösterecektir. Seçim ittifaklarında kiminle, nasıl, hangi

Burjuva siyaset sahnesinin barındırdığı imkanlar gibi, sahne dışı "imkansızlıklar" da tek bir strateji içerisinde değerlendirilebilmeli ve öncü tarafından asli amaca yönlendirilmelidir. Legal olanakların değerlendirilmesi ve burjuva demokratik kurumlardan yararlanmak biçimindeki çalışmanın öne çıkarıldığı ve abartılı beklentilere girildiği durumlarda; sistem içi uzlaşma olasılıklarının, kabul edilemez genişlikte bir çerçeveye çekildiği görülür.

koşullarda bir araya gelineceği; neyin hedeflendiği ile yakından ilintilidir. Bu, aynı zamanda, sahip olunan kimliğin rengini de açığa çıkaran bir işlev görebilir.

Mevcut iktidarın alternatifini yaratmak, devrim sonrasına ertelenecek bir olgu değildir. Bir devrimle beraber iktidarı ele geçirmeden, amaçlanan dönüşümün mümkün olmadığını bilmek; bugünden yarına atılacak adımlara ve alternatif bir iktidarın nüvelerini geliştirmeye engel değildir. İktidarın, geniş bir alanda ve çeşitlilik içinde varlık gösteriyor olması; alternatifinin de böyle bir yaygınlık içerisinde, adım adım filizlenmesini gerekli kılıyor. **Mevcut sistemle çelişme halinde olmanın organize olmuş biçimi; demokratik kitle örgütlerinden, legal sınırları aşan platformlara kadar pek çok alanda kendini gösterirken, çeşitlilik, alternatifte araç zenginliği olarak varlık gösterecektir.** Bu durum, alternatif iktidar öğelerini halkın içinde mümkün kılarken; aynı zamanda halka, sömürünün ve sömürüyü mümkün kılan zorbalığın yok edilebileceğine dair ciddi ipuçları verecek ve kendine güveni arttıracaktır. Mevcut otorite zayıflatılabildiği oranda, alternatif iktidar nüveleri için şans artar. Merkezi otoritenin etkisini kırmak ve belirli oranlarda denetimi dışına çıkarılmış alanlar oluşturmak uzun bir zaman alacak ise de, bu konudaki çabalar küçümsenmemelidir. Kazanılan avantajlar kaybedilebilecek, ileri adımların yanında geri adımlar da atılacak ve iniş-çıkışlar yaşanacaktır; ama halkın gerçekleştirilebilir olanı görmesi ve bunu kendi pratiği ile test etmesi, bütün bir süreci ileri taşıyacak türden kazanımlardır.

"Kendi payımıza, kırsal alanlarda bu tür bir deney geliştirdik. Bunun en üst düzeydeki dışavurumu köylü grevi oldu: Bu grev bir eyaletin felç edilmesi süreci olarak özetlenebilir ve pazarlarda kutluk, yollara kurulan barikatlar, araç denetimleri ya da geçiş izinleri, vb. gibi şekillerde yansımıştır. Bütün bunlar geçici bir ara otorite yaratmaya başlar. Bu otorite bir süre sonra geri çekilmek zorunda kalacağını, o yerleşim alanında kalıcı bir hükü-

met oluşturmadığını bilmektedir; ama kitle içinde yönetmenin, kararlar almanın (bu geçecek, bu geçmeyecek, bu yüklemeye yapacak, bu yapmayacak...) olanaklı olduğu bilincini beslediği açıktır." (Peru'lu senatör Diez Canseco)

Devrime kadar uzanan ve ayrıntıları üzerinde tahmin yapmanın bile güç olduğu böyle bir süreçte, yöneten-yönetilen ikileminin aşındırılması, halkın kendi kendini yönetme alışkanlıklarını kazanması (en azından bunun olanaklı olduğunu görmesi) çeşitli pratiklerle mümkün olacaktır. Bu pratiklerin alacağı biçimleri bugünden tarif etmek güçtür. Ancak, öz itibarıyla mevcut otoriteye karşı olacağını ve alternatif bir yönelim taşıyacağını söyleyebiliriz. Peru'da, örneğin kimi yetkilileri görevden alan ve yerine köylü meclislerini atayan; halka, devletin tapuları dışında özel tapular dağıtan ve bunu işlevli kılan pratikler özeldir ve önemlidir. Ancak, farklı ülke pratiklerinde bunun aynı biçimde yaşanması şart değildir. Örneğin bugün gerillanın sık sık başvurduğu yol denetimleri de bu türden pratiklerdir. Aynı şekilde, merkezi otoritenin etkisini kıran ve halkın sorunlarını halkla beraber çözme pratiği geliştiren FATSA örgütlenmesi de bir örnek olarak hatırlanabilir.

"Fatsa'da yeni bir yaşama örneği oluşuyor; yeni bir üretim biçimine doğru ve buna paralel yeni bir kültür, yeni bir ekin elbet (...)

Ha, onu da unutmadan söyleyeyim, Fatsa'da hur-gür, vur-kır yok. Düzeni düzen olan yerde, dirlik-düzenlik de oluyor." (Can Yücel, Demokrat-Mayıs 1980)

İktidara giden yol, zorlu bir satranç oyunu gibidir. Düz bir hat üzerinde ilerlemek, sadece kazanarak yol almak, kayıp riskine girmeden ilerlemek olanaklı değildir. Öyleki bazen, kazanılmış bir mevziyi bir başka mevzi için terketmek veya daha büyük olanaklar yaratmak için varolan olanakları feda etmek gerekebilecek; "seçim mi devrim mi?", "legalite mi illegalite mi?" gibi ikilemleri aşan zorlu terahhinin oluşturduğu bıçak sırtı üzerinde yol almak durumunda kalınacaktır.

Aşağıdaki değerlendirme Emperyalistlerin Aralık ayında Irak'a gerçekleştirdikleri saldırı üzerine yapılmıştır.

ULUSLARARASI TERÖRİZM, EMPERYALİSTLERİN İŞİDİR !..

ABD ve suç ortağı İngiltere'nin, Irak'ı bombalamasının ardından; konu, ilgili-ilsiz pek çok çevrenin gündemine girdi. 17 Ocak 1991'de başlatılan I.Körfez Savaşı'ndan bugüne, Sudan ve Afganistan'a yapılan saldırılar da dahil; gerginlik veya saldırı sebebi oluşturan hiçbir konuda, dünya kamuoyuna doğruyu söylememiş olan ABD, bu kez de **hegemonyada keyfiyetin ve katliamcı zihniyetin** üzerini sahte araçlarla gölgeleme yoluna gitmiştir. CNN'in, "Pentagon'un sesi" biçiminde işlev görmesi bir avantaj sağlarken, aynı zamanda Türkiye gibi, uşaklığa hazır ülkelerin de ABD kaynaklarından aldığı bilgiyi aynı biçimde aktarması, kimi çevreler için hiç olmazsa görülmüş bir inandırıcılık oluşturmaktadır. Bunun dışında, duruşu ne olursa olsun, dünyanın büyük çoğunluğu, ortaya konan gerekçelere itibar etmemektedir.

Dünyanın dört bir yanında, egemenlik çabaları içerisinde olan ve bu amaçla katliam, işkence, ambargo, darbe dahil her türlü kirli aracı bir tarz haline getiren ABD'nin, belkide elini en çok soktuğu ve durmadan yeni oyunlar peşinde koştuğu coğrafyalardan biri Ortadoğu'dur. Petrol rezervlerinden, petrolün akış güzergahlarına kadar; diğer başka doğal kaynaklardan, halklar ve ulusların kendisine kadar her olguyu kendi denetimini altında tutmak isteyen ABD, bugüne dek farklı özneler arasında da olsa yaşanmış birçok gelişmeyi tetikleyen konumda olmuştur. Son olarak, KDP ile KYB'nin "barıştırılması" ile başlatılan süreç, sanıldığından çok daha boyutlu bir çerçeveyi içine alan senaryoların sadece bir parçasıdır. Ortadoğu coğrafyasında **denetimsiz güçlere, karşı dinamiklere tahammülü olmayan ABD'nin PKK'ye dair hesapları da bu doğrultudadır.**

İlginçtir ki ABD, **PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan** sebebiyle gündeme getirdiği, **uluslararası hukuk normlarını** bizatihi kendisi, aynı zaman dilimi içerisinde çiğnemiştir. Gerçekten BM, ABD'nin çıkarları dahilinde hareket eden bir teşkilatlanma olmasına rağmen; böyle bir formalite bile beklenmeden hareket edilmesi, pervasızlığın ulaştığı seviyeyi

yansıtmaktadır. **Abdullah Öcalan'dan "katil", "terörist" diye söz eden ABD;** Irak halkının başına bomba yağdırarak, o sıfatları gerçekte kendisinin hakettiğini, tüm dünyaya bir kez daha göstermiştir. "Kitle imha silahları"nın varlığını ve oluşturduğu tehditi gerekçe edip, son model teknolojinin ürünü olan silahlarla **kitleleri imha yoluna gitmek, ancak emperyalist bir güce yakışık düşebilir. Çünkü emperyalizm ve onun ürünü olan faşizm, yüzyılın başından beri ezilen halklara kan kusturarak göstermiştir ki; varlık nedeni sermayenin egemenliği, hedefi ise ezilenlerdir.** "Saddamı'nın kötülüğü" ardına sığınmak, bu vahşeti örtmeye yetmez. **Washington ve New York'ta yapılan gösterilerde bile "Iraklı sivilleri bombalamayın", "Petrol için akan kana hayır" biçimindeki sloganlara yer verilmesi, gerçek amacın, görmek isteyenler için pek de kapalı olmadığı ortaya koymuştur.**

Kitle imha silahlarını üretme, bulundurma, kullanma ve satma şampiyonu emperyalistler; sivil halkın güvenliğinden, insani amaçlardan, kimyasal ve biyolojik silah bulundurma riskinden söz edip, bu argümanların arkasına sığınarak Iraklı halkın üzerine ölüm yağdırıyor. İster Amerikan, ister İngiliz olsun; emperyalizmin tarihi, **halklara düşmanlık** tarihidir. Emperyalist dönemde zulüm tekelleşmiş, dünya ölçeğine yayılarak kurumlaşmıştır. AB, BM, NATO, vb. kurumlar, emperyalizmin dünya halklarını teslim alma araçlarıdır; düşmanlığın ve saldırıya kurumsallaşmış biçimidir.

Zamanında, "Ağaçları kestiniz. Antilop ve buffaloyu öldürdünüz ve gene de yemediniz, çürümeye bıraktınız. Toprağı kazdınız ve bir zamanlar temiz olan nehirlerimize çöplerinizi attınız. Her şeyi yakıyorsunuz. Ne istiyorsunuz? Deli misiniz?" diyen Kızılderili, bugünün Amerika'sını da anlatmaktadır.

"Ambargo" adı verilen saldırı, günde yaklaşık 130 Iraklı çocuğun açlık ve hastalıktan ölümüne sebep olmaktadır. Emperyalistler el ele vermiş, bir halkın yokluk ve yoksullukla nasıl kırılabilirdiğini tüm dünyaya kanıtlama derdine düşmüş-

tür. Ambargonun yeterli olmadığı yerde; gıda depoları, konutlar, hastaneler bombalanmakta ve Irak şahsında tüm Ortadoğu halklarına gözdağı verilmektedir. ABD Dışişleri Bakanı **Albright**'ın, 1996 yılında çıkmış olduğu bir televizyon programında, "Ambargonun sonuçları, yarım milyon çocuğun ölmesine değer mi?" sorusuna verdiği "Evet. Bu bedeli ödemeye değer" biçimindeki yanıt, emperyalist karakterin günlük yaşamdaki karşılığını anlama gücünü çekenler için, yeterince açıklık taşımaktadır.

Onlar ki köleciliğin, engizisyonun, işgal ve talanın mirasçılarıdır. Yeniden paylaşım savaşlarında milyonların kanını döken, insanlık karşıtı örgütlenmelerdir. Hele ki, dünya jandarmalığına soyunan ABD'nin varlığı soykırımlar/katliamlar üzerine bina edilmiştir. Sabıkalı birikmiş, suç dosyası kabarmıştır. **Bilimlidir ki, halkların hafızası silinmez, tuttuğu suç dosyaları zaman aşımına uğramaz. Kızıldilerin dinmeyen acısını, öfke ve yakarışını devralan, 20.Yüzyılın ezilen halkları; hesap sorma bilincini büyütmüş, Hiroşima ve Nagazaki'den gelen ağlayan çocuk seslerini, yürek hafızalarına kaydetmiştir.**

Dünyada tehidsiz ve rakipsiz kaldığını zannedenler; umudu, barut ve duman yoğunluğuyla boğabileceğini düşünenler aldanyor. Tarihte, daha önce olduğu gibi, bundan sonra da son sözü ezilenler söyleyecektir. **Haklı olan bir gücün elinde silaha dönüşmüş olan öfkeyi yenebilecek, hiçbir füze veya bombardman uçağı icat edilmemiştir. Saddam gibi bir diktatörü, besleyip büyüten ve Irak halkının başına bela eden emperyalistlerdir.** Onlar, aynı sistemin parçalarıdır ve tarih sahnesinden silinmeleri de beraber olacaktır.

***HALKLARA DÜŞMANLIK, EMPERYALİZMİN BİR KARAKTERİDİR!..**

***EMPERYALİSTLER VE İŞBİRLİKÇİLERİ GERÇEK TERÖRİSTLERDİR!..**

***EMPERYALİZM YENİLECEK, HALKLAR KAZANACAK!..**

ZULMÜN BÜYÜTTÜĞÜ DİRENİŞLER KIRILMAZ !..

*Silaha kalsın
yeter ki doğum
o kabzayı tutan
çok olur.*

75. yıl kutlamalarını aylar önce başlatan ve şovenizm histerisi eşliğinde, boğazına kadar pisliğe batmış düzeni şirin göstermeye çalışan egemenler; işlerinin hiç de kolay olmadığını, yarattıkları gürlütünün sonunda bütün problemlerin yerli yerinde durduğunu görmüşlerdir. Artık, sistemin devamını sağlamak üzere atılan her adım, yapılan her düzenleme, devletin gözetiminde ve terör eşliğinde gerçekleşmektedir. Önümüzdeki günlerde, 75. yıl terörü gibi, başka gündemler de oluşturma ve dikkatleri yapay zeminlere çekme çabası devam edecektir. Halkların sorunlarını ve egemenlerin gerçek yüzünü gizleyen televizyonlar ve burjuva medya, yalan ve aldatma üzerine kurulu işlevlerini yerine getirirken, sadakatte kusur etmeyeceklerdir. Ama tüm bu çabalar, gerçeklerin üzerini örtmeye yetmeyecektir.

Dün, Kürt coğrafyasındaki gelişmeleri "batı"ya aksettirmemeye ve "batı"daki gelişmeleri de olduğu yerde boğmaya çalışan diktatörlük; artık, kurduğu yapay barajlarla akıntıyı önleyemez hale gelmiştir. Herkes biliyor ki 75. yıl şaklabanlıkları sürerken, İzmit halkını tek yürek halinde birleştiren SEKA yangını yayılmaya ve bir yerleri tutuşturmaya devam

ediyordu. İşçi sınıfının önemli bir kesimini etkisi altına alan ve harekete geçiren direniş; gösterilerle, dayanışma ziyaretleri ve grevlerle büyümüş ve hak arama mücadelesinde önemli kazanımların habercisi olmuştur.

Zulüm ikliminde yaşamayı öğrenenler için, zulümden başka bir silaha olmayan güçler giderek küçülür. Sınırlar ötesi bir kardeşleşmeyi gerçekleştiren Cumartesi direnişleri, korku engelini çoktan aştı. Öyle ki, bu coğrafyada artık; gözaltı, dayak, işkence, ölüm silahları iş görmez olmuştur. "Ölümse, al sana ölüm!..." diyerek açlığa yatan ve ölüm tehdidinin, nasıl hücre hücre öldürülebileceğini gösteren ölüm orucu direnişçilerinden sonra; bedenini ateşe vererek, ölümün kendisini tutuşturduğu ve cellatlığa soynanları şaşkına çeviren **özgür ülkenin çocuklarından** sonra görülmüştür ki, **öldürebilme tehdidi**, iktidarın devamı için yeterli olmayacaktır. "Ölüm bile basitleşiyor. Anlamlıysa ölüm yaşamak kadar güzeldir." (Hıdır Aslan)

Nasıl ki diktatörlükler varlıklarını sürdürebilmek için, etraflarında oluşan yalakaçlık halesine ihtiyaç duyarsa; diktatörler de uşak ruhlu danışmanlara, "senden büyük yok" diyen "ayna"lara ihtiyaç duyar.

Bu aynalar kimi zaman bir TV kanalı, bir gazete veya bir gazeteci olurken, kimi zaman da bu amaçla örgütlenmiş/örgütlenirilmiş bir güç olmaktadır. Ancak, bu payandalar, kısa vadede diktatörlüklerin ömrünü uzatıyor gibi görünse de, gerçekte potansiyel güçsüzlüğe ve yıkılmanın kaçınılmazlığına işaretler. Çünkü, **ceset haline gelmiş kişiliklerden medet umanlar, bir cesetten daha hızlı çürürler.**

"zor işleri, yapabilenler yapmalı" diyor bir Latin Amerika atasözü. Bugün **Cumartesi Anneleri**, gerçekten zor ve zor olduğu kadar da anlamlı olan o onurlu işi "yapabilenler" durumundadır. Belki birilerine çelişki gibi gelecektir, bunu çatlatma işini anaların üstlenmesi... Ama bunda çelişkili bir yan yok; karşılaşılan yerde ve karşılaşılan biçimde, birbirinden haberli veya habersiz pek çok el, bunu kırma çabasına girer/girmelidir. Kaldı ki "Anneler" in bu zorlu ve sabır gerektiren işi göğüsleyebilmek için gerekli ve yeterli nedenleri vardır; bunu anlayabilmek için, oradaki gerçekliğe daha yakından bakmak gerekiyor. **Öyle yangınlar vardır ki, su sıkarak sönmeyiz. Yangının içinde ve üzerinde yürümek gerekir; közü avuçlamak, ondan korkmamak ve gerekirse karşısına başka bir yangınla çıkmak gerekir.** Analar bunu yapıyor, analar bunun bilincinde... Mesele çoktan "bir evlat acısı" nı aştı; buz, bu cepheden mutlaka kırılacak, bunu kavrayabilenler, anaların yanında yer alacak; kavrayamayanlar ise, "boş yere dayak yendiğini" düşünecek.

Bizler, en azından devletin, bu işin ciddiyetini kavradığını biliyoruz. Her cumartesi bir savaşa hazırlanır gibi gelmeleri bundandır. Çünkü o artık bir mevzidir, bir cephe. Her cumartesi devlet, bu cepheye muharebeyi gerçekte kaybetmektedir. Nasıl mı oluyor; anlamak için orada olmak lazım!...

ERKAN UZUNEMİNAĞAOĞLU, “DEVİRİMCİ KİMDİR?”

SORUSUNA VERİLMİŞ NETBİR YANITTIR!..

Devrim yapmak; tüm haksızlıkları, çirkinliği, baskı ve zoru yok etmek ve insanı, mümkün tüm güzelliklerin olanakları ile tanıştırmak; devrimcilerin amacı, aynı zamanda da görevidir. Diğer bir ifadeyle; güzellik, devrimci için bir amaçtır. Güzel olmamak, çirkinlikle barışık olmak, devrimcilikte yaşanıyorsa; bu, **devrimciliğin, devrimci olmayan yanıdır**. Aslında tek başına sadece insanca özellikler bile, kapitalizmin sömürü, baskı, eşitsizlik, vb. özelliklerine tepki göstermeye, karşı çıkmaya yeterlidir. İnsandılaşma, kapitalizmin yapısal bir özelliğidir. Buna karşı çıkanlar **insandır**. Bu insanlardan, tepki ile yetinmeyen ve kapitalizme karşı devrim yapmak üzere mücadele edenler ise devrimcidir. Devrim için savaşmayanlar, devrimci/sosyalist değildir. Devrimcilerin, olağanüstü gibi görünen pek çok özellikleri vardır. Zaten “olağan” olan, öylesine bir edilgenlikle tanımlanmıştır ki, devrimcinin her an ve çok çeşitli biçimlerde bu normun dışına çıkması, “kahraman”laşması mümkündür. Nitekim devrimciliğin kendisi başlı başına, kahramanlık tanımı için yeterli bir nedendir.

Erkan Uzuneminağaoğlu da insandır, devrimcidir, yoldaştır ve tabii ki kahramandır.

*Katran koyuluğunda
bir uzun hava gibi
içime işliyor yokluğun
Ardından
bir ana gibi
oğul oğul iç çekmek de mümkün
Ama
benim istediğim bu değil
Yoldaşım benim!...
Tutun ellerime
Toprağa aldırma
Seni yıldızlara çekeceğim..*

Sınıflar mücadelesini doğru kavramış olanlar, siyasal görevlerini, keyfi ölçülere veya tazyik altında bükülmüş olan değerlerin izin verdiği “kaçak güreşme” motiflerine göre değil, kavganın ihtiyaçlarına göre saptarlar. ERKAN yoldaş da, 12 Eylül Askeri Faşist diktatörlüğü karşısın-

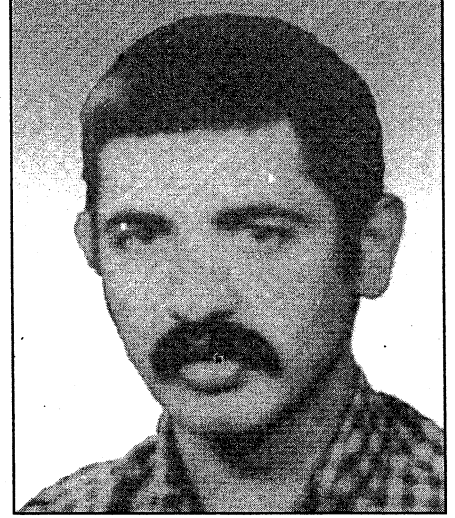
da silahını kuşanıp, yoldaşları ile beraber, dağları yeni meskenleri olarak belirlerken, olması gerekeni yapıyordu. Devrimci sorumluluk ve gereklilikleri, en sekmez biçimde sınava sokan olgu, devrimci pratiktir. ERKAN, böyle bir sınavı da, kendisine yakışan biçimde vermiştir.

“Nöbetçiler ateş açar açmaz Erkan ve yanındaki 3 arkadaşı buldukları evden dışarı fırladılar. Köyün yanındaki teppeye doğru çekilirlerken askerlerle karşılaştılar; çatışma köyün içinde başladı. Gruptaki iki kişi koruma ateşi altında teppeye vardılar. Sonra Erkan da onların yanına ulaştı. Geride bir tek Taner kalmıştı. Tepedekilerin yoğun koruma ateşi altında o da teppeye yöneldi ama yolun yarısında vuruldu. Bunun üzerine Erkan geri dönüp Taner’in yanına geldi, sürükleyerek götürmek istedi, olmadı. İki de askerlerin açtığı ateş sonucu oracıkta öldüler” (olayın bir tanığından)

Devrimci Yol’umuzun tarihine böyle bir pratik yazdıranlar, aynı zamanda, onları nasıl anmamız gerektiğinin de verilerini sunmuştur. Savaşarak düşenler, savaşarak anılmalıdır. Özgürlük ve Dayanışma’nın ölçütünü, ayakları altına serilen halının üzerinde oynamak olarak değerlendirenler, böyle bir gerçeğe yabancıdır. Onlar, günü kurtarmakla iştiğal ederler.

Devrimciler için sınıfsız toplum amacı, örgüt bilinci, devrim hedefi gibi konular hayati önemdedir. Bu hususta sağlanacak ilerleme, tek tek örgütlenmedeki her bireyin heyecanı kadar bağlılığını da artırır. Bedel ödemenin göze alınması, bir koşullanma olmaktan çıkar, bilinçli bir gereklilik halini alır. Kişi, ölmesi gerektiğini değil, gerekirse ölebileceğini kavrar. Bunlar, aynı şeyler değildir. Kavganın amacı ve örgüt, devrim gibi olgular çok iyi özümsemeli; kişi, kendi güvenliği ile örgüt güvenliğinin taşıdığı iç içeliği ve devrimin kendi yaşamındaki somutluğunu hissetmelidir.

Bir gerilla için “ben nasıl olsa öldürüleceğim” ön kabulü, bir zayıflık ve mağlubiyeti çağırma sebebidir. **Gerilla, devrimci bir savaşçıdır.** Dünyanın pek çok kesiminde görüldüğü gibi, bağımsızlık

mücadelesini zaferden zafere taşımış ve onyıllarca süren bir savaşta ayakta durmuş savaşçıların olduğu bilinmektedir. Her devrimci, her savaşçı, her mücadeleci ölmek için değil, daha çok varolmak ve daha fazla mücadele etmek için gayret sarfeder. Ölüm bir amaç değil, bir olasılıktır. Kavganın bütünü açısından gerekli hale geldiği durumlarda da, o bir amaç değildir; bir gerekliliktir. Kişi, örgütle ve örgütün amaçları ile ne denli bütünleşirse, bu türden ikilemlerin sebep olabileceği tereddüt o denli dağılır.

Bir savaşçının iyi nişan alması, silahını temiz tutması, iyi gizlenmesi nasıl kendisinin kadar örgütün de güvenliğini artırıyor; örgütün bütün halindeki başarısı da tek tek bireylerin başarısı ve güvencesi demektir. Her durumda somut olarak tanımlanamayabilen bu ilişki, yer yer kişinin sağlığı ile örgütün sağlığını çelişik gibi gösterir. Bu, sorunun kendine has yanıltıcı görüntülerinden sadece biridir. Buradaki genel-özel diyalektiği, karşılığını bulabildiği oranda, ruhsal ve fiziki bütünleşme, daha net göstergelerle ifadesini bulur.

***DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜM-SÜZDÜR**

***ERKAN UZUNEMİNAĞAOĞLU ŞAHSINDA TÜM DEVİRİM ŞEHİTLERİNİ SAYGIYLA ANIYORUZ!..**

“YÜREKTE YAŞAYANLAR ARASINDA YERİ VAR : ORHAN KESKİN” (*)

Orhan KESKİN, 1956 yılında Kars'ın Ardahan ilçesinde dünyaya geldi. Ailesi ilerici, demokrat niteliklere sahipti. Devrimci düşüncelerle Lise yıllarında tanıştı. Okulu bitirdikten sonra ailesiyle birlikte Tatvan'a yerleşti. Devrimci Hareket'le ilk ilişkisi bu dönemde gerçekleşti.

Daha sonra üniversite yılları başladı. 1977 öğretim yılında Diyarbakır Eğitim Enstitüsü Matematik Bölümü'ne kayıt yaptırmış olmasına rağmen, Tatvan'daki çalışmalarından dolayı okula devam edemedi. Bu dönemde sadece Tatvan'da değil, Kürdistan'ın bir çok ilinde siyasi ilişkiler yürütüyordu. Özellikle ulusal sorun konusunda yaptığı çalışmalarla bölgedeki diğer gençlerin gelişmesine önemli katkılar sundu. Gelişkin siyasi pratiği ve önderlik özellikleriyle O'nu artık herkes tanıyordu.

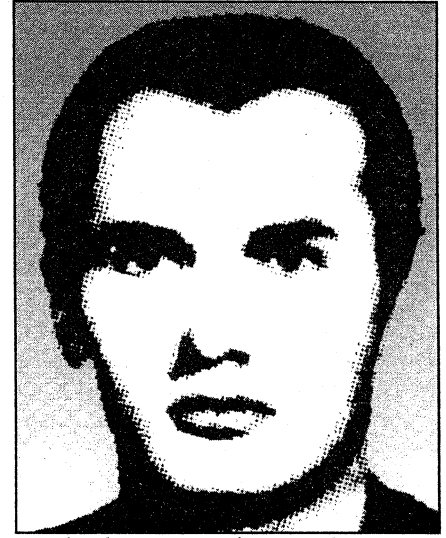
Orhan KESKİN, 1979 yılında Devrimci Yol Hareketi'nin Diyarbakır İl Komitesinde yer aldı. Devrimci Hareket'in Kürt gençliği içerisinde ve yoksul gecekondu bölgelerinde yaptığı çalışmalar O'nun sayesinde önemli mesafeler kaydetti.

1980 yılının Mayıs ayında Diyarbakır'da polisle girdiği silahlı çatışma sonunda yaralı olarak yakalandı. Sorguda, devrimci mücadeleye zarar vere-

cek hiç bir şeyi kabul etmeyerek ifade vermedi. Ve tutuklanarak Diyarbakır Cezaevi'ne konuldu. Böylece tutsaklık yılları başlamış oldu.

12 Eylül faşizmi, toplumun bütün kesimlerinde olduğu gibi, cezaevleri ve devrimci tutsaklar üzerinde de terör estiriyordu. Bu alanlardan biri de Diyarbakır Cezaevi'ydi. İnsanlık tarihinin şimdiye kadar tanık olmadığı türden baskı ve işkenceler yaşandı. Bu uygulamalara karşı başlatılan direnişle Orhan KESKİN'de yer aldı. İlki, 2 Ocak 1981'de başlayan direnişin hiçbir kazanım elde edemeden 12 gün sonra bitmesi, cezaevi idaresini baskı ve zulmü artırarak sürdürmesinde cesaretlendirdi. Baskı ve işkencelerin pervasızlaşarak sürmesine karşı devrimci ve yurtsever tutsaklar Eylül 1983'de ölüm orucu direnişi başlattılar. Ölüm orucu direnişi, cezaevi komutanı Esat Oktay Yıldırım'ın verdiği sözler üzerine 40. günde sona erdirildi. Ancak verilen sözlerin hiçbiri cezaevi idaresi tarafından yerine getirilmedi. Aksine, baskılar daha da artırıldı.

Bunun üzerine, 14 Ocak 1984 tarihinde yeni bir ölüm orucu direnişi daha başlatıldı. Orhan KESKİN, tahliyesine az bir zaman kalmış olmasına rağmen bu direnişe katılmakda hiç tereddüt etmedi. Ölüm orucunun 40. gü-

nünde durumu ağırlaştı ve hastaneye kaldırıldı. Kendine geldiğinde koluna takılmış olan serumu söküüp attı.

Ölüm orucu direnişi 50. güne vardığında talepler kabul edildi ve böylece direniş sona erdi. Tarih Mart 1984'ü gösteriyordu. Direnişin bittiği günün akşamı Orhan KESKİN hastanedeydi. Ve bir kaç gün sonra, 3 Mart 1984'de şehit dştü. Anısını ve mücadelesine geleneğini sonsuza dek yaşatacağız.

(*) PKK davası tutsağı Şükrü Gümüş'ün Orhan Keskin'i anlattığı yazının başlığıdır.

*Madem ki esmerdir
sıcaklığın rengi;
insanlığı ısıtmak,
soğuyan dünyamızın yüreğine
sıcaklık akıtmak,
esmerliği
hakim kılmakla mümkündür
Özgürlük için çarpışan erkekler
yüreklarinin esmer yanını
ortaya koyarken;
kadınlarımız, yüreklerini
olduğu gibi koyar
Çünkü,
bütünüyle esmerdir
kadınlarımızın yüreği..*

Tüm kadın dostlara ve yoldaşlara;

Resim yapmak üzere işe koyulan bir insan, elindeki yeterli tüm araçlara ve neler resmedeceğine dair ön tasarımına rağmen, iyi bir resim ortaya koymak için bunun yeterli olmadığını bilir. Eldeki bilgi, imkan ve araçların ustaca birleştirilmesi, başarılı bir sonuç için şarttır. İnsanın önüne çıkan pek çok sorunda bu türden bir halkanın varlığı çeşitli oranlarda kendini hissettirir. İşte **Kadın sorunu**, böyle bir ustahığı, fazlasıyla gerektiren bir mesele olarak karşımızda durmaktadır. Bizler, bu sorunun çözümünün zorlu evrelerden geçeceğinin ve zaman alacağını bilincindeyiz. 8 Mart'ta "Kadınlar Günü"nü kutlamış olmanın üzerimize düşen sorumlulukları hafifletmediğini de biliyoruz. Ancak, küçüğe olsa, bu türden adımları önemsiyoruz.

Küçük adımların toplamı, büyük adım demektir. Bu konuda mümkün olan büyük adımlar için çaba harcarken, küçük adımları da ihmal etmemeli; kadını önemli ölçüde, yaşamın içerisine serpiştirilmiş pek çok "küçük haksızlığın" toplanarak boğduğu unutulmamalıdır. Sistem tarafından teslim alınmış her akıl, kadınlar için oluşturulmuş **erkek egemen hapishanelerin** duvarında bir tuğla; teslim alınmış her yürek ise, ayrımcılık karşısında yumulmuş bir çift göz demektir. Bu nedenle beyinlerin ve yüreklerin çelmelendiği bir dünyada her türden hapishane gibi, her türden kayıtsızlığında yok edimesindeki hem önem hemde güçlük kavranmalı ve kadınların kurtuluşunu gözeterek atılan hiç bir adım küçümsenmemelidir.

Bu bilinçle ve devrimciliğimizin olağanca sıcaklığıyla **DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ**'nü kutluyoruz.

08.03.1999

ÇANAKKALE DEVİRİMCİ YOL DAVA TUTSAKLARI

DÜN - BUGÜN DİYALİKTİĞİ

Devrim yaparak en büyük değişimi sağlamayı amaçlayan devrimciler, değişim sözcüğüne her zaman yakın durmuş, değişmezlik fikrini reddetmiştir. Ancak, diyalektiğin konusu olan değişimin, mümkün ve gerekli olması; her konuda ve her koşulda değişimden söz edilebileceği anlamına gelmez. Burada kastettiğimiz şey, kavganın en sıcak yerlerinden süzülerek oluşturulmuş olan değerlerin, "değişim"e feda edilmemesi gerektiğidir.

12 Eylül sonrasında rastlanan ve 90'lı yıllarda iyice artan "değişim" furiasının, ileriye doğru bir değişimi/gelişmeyi ifade etmekten çok, bir **başkalaşım** olarak yaşandığı; değerlerde erozyona sebep olduğu, bireyselleşme ve kişisel kurtuluşu kamçılacağı görüldü. Yaşanan ve yaşatılan **örgüt fobisi**, mücadeleden kaçışı beslerken, yeni duruma uygun mücadele (sizlik) araç ve yöntemleri geliştirildi.

Uzun bir zamana yayılan ve çeşitli aşamaları geride bırakarak gerçekleşen böyle bir değişimin, 15-20 yıl öncesiyle doğrudan ilişkilendirilmesi ve hatta "kaçınılmaz" olarak tanımlanması, başlı başına bir kavrayış sorununa, muhakeme yeteneğinde bir arızaya işaret eder. Sonuca bakarak, "madem öyle oldu, o halde bu kaçınılmazdı." anlamına gelen **determinist** yaklaşım geliştirenler, sebepleri doğru irdeleyebilme başarısı gösteremezler.

Değişimin hangi konuda, nasıl ve ne denli mümkün olduğunun ayırında olan

devrimciler için, hangi değişimin ne ifade ettiği de açıktır.

Bu konuda, Lenin'in "Nereden Başlamalı?" adlı makalesinde, Raboçeye Dye-lo'nun görüşlerine karşılık söyledikleri hatırlanmalıdır.

"Özel bir soruna ilişkin ajitasyon taktiklerini ya da parti örgütüne ilişkin herhangi bir ayrıntıdaki taktikleri 24 saat içinde değiştirmek olanaklıdır. Ama 24 saat içinde demeyeceğim, 24 ay içinde bile, insanın bir savaşım örgütünün ve yığınlar içinde siyasal ajitasyonun genel, sürekli ve mutlak zorunluluğu konusundaki görüşünü değiştirebilmesi için her türlü ilkedden yoksun olması gerekir." (Lenin, Ne Yapmalı?, s:118)

TARİHSEL MERDİVEN VE BASAMAKLAR ARASINDAKİ İLİŞKİ

Devrimci Yol'u kavrayabilmiş ve bunun gereklerini kimliğine içerebilmiş kişilerin en belirgin özelliği, edilgenliği reddetmek ve yaşama müdahale etmektir. Bu tür müdahaleler, özellikle "darbe" sürecinin ilk dönemlerinde, büyük bir özveri ve coşkunlukla gerçekleşti. Faşizmin azgınca terörü karşısında verilen büyük kayıplara ve tutsak düşen binlerce insana rağmen, bu yönelim; önce kitlesel olarak, sonra da belirli kadrolara kadar daralan biçimde bir direnç göstermiştir. Bu direncin somutlanmış ifadesi olan çalışmaların ve örgütlü ilişkilerin; karşılaştığı içsel

Gerçekte, Devrimci Yol'un fiziki/örgütsel varlığını canlı tutma eğilimi, hiçbir zaman ortadan kalkmamış ise de, 85 sonrasında, lokal çabalara ve Devrimci Yol'u çok iyi kavramış olan kimi kadroların şahsi varlığına kadar daralmıştır. 1990'a kadar bu eğilim, yer yer gösterilen örgütlü bütünlüğe dönüş çabalarına rağmen, kendini fiziki olarak ifade edememe sıkıntısı çekmiştir.

karşı direnç ve dışal koşulların zorlayıcılığı karşısında kırılmaya uğraması, örgütlü ilişkilerin devamında kesintilere sebep olmuştur.

Gerçekte, Devrimci Yol'un fiziki/örgütsel varlığını canlı tutma eğilimi, hiçbir zaman ortadan kalkmamış ise de, 85 sonrasında, lokal çabalara ve Devrimci Yol'u çok iyi kavramış olan kimi kadroların şahsi varlığına kadar daralmıştır. 1990'a kadar bu eğilim, yer yer gösterilen **örgütlü bütünlüğe dönüş** çabalarına rağmen, kendini fiziki olarak ifade edememe sıkıntısı çekmiştir.

90'lı yılları tarif eden dinamikler ise, daha farklı bir grafik çizmiş ve birden çok irade, sürecin bileşeni olarak sahnedeki yerini almıştır. Sürecin ilk etabında, hızla homojen bir nitelik kazanmamış ise de, Devrimci Yol'cu iradenin "tasfiyeci" irade ile karşı karşıya geldiğini söylemek mümkündür. Burada, özellikle belirtme ihtiyacı duyuyoruz ki, tasfiyeci kuşatmayı yararak, çok zor koşullarda Devrimci Yol'a tekrar merkezi-örgütsel bütünlük kazandıran dinamiğin gösterdiği direniş, bir varlık-yokluk mücadelesi idi. Bu gerçeklik dikkate alınmadığında, bugün varılmış olan seviyeyi ve yaratılmış olan örgütlü ilişkilerin önemini anlamak, olanaksız hale gelir.

Bazı çevrelerle yaşadığımız sorunlardan biri de, örgütsel varlığımız ile çeşitli dönemlere ait gelişmeler ve bu gelişmele-

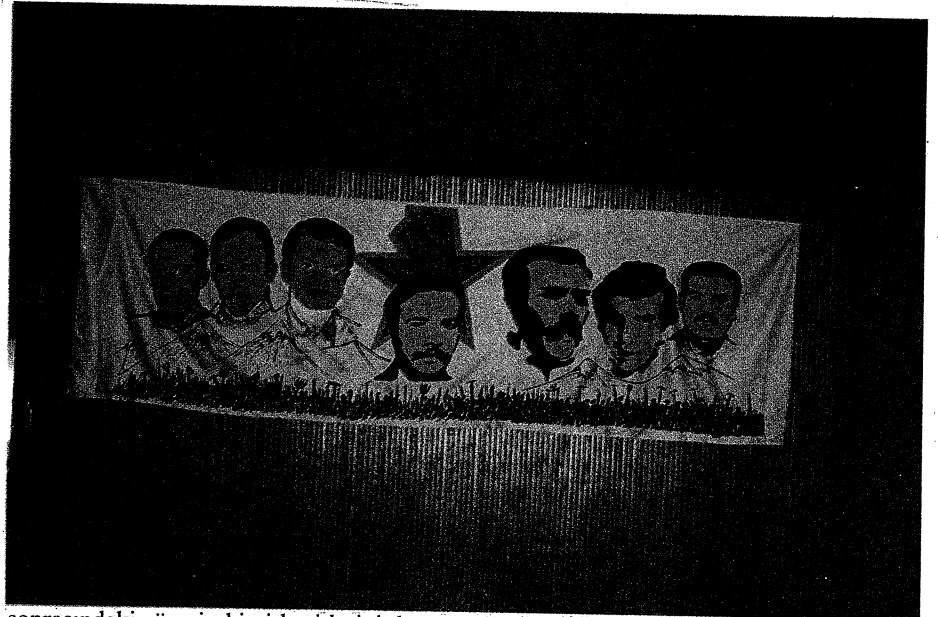
VE GEÇMİŞE DAİR ANALİZLER

rin özneleri arasında doğrudan ilintiler kurulması; 10-15 ve hatta 20 yıllık süreçlerde ortaya çıkan gelişmeler arasındaki geçişlere, hiç de bilimsel olmayan bir yöntemle yaklaşılmasıdır. Örneğin Devrimci Yol'un, kendi içinden, fiziki varlığı ÖDP'de noktalanmış bir eğilim çıkardığı, herkesçe bilinmektedir. Ancak bu, Devrimci Yol'un zorunlu bir sonucu olmadığı gibi, Devrimci Yol'un da sonu değildi. Nitekim bunun böyle olmadığı, bugün pratik olarak bilinmektedir. Uzun sürece yayılmış ilişkilerdeki evrim, ayrıntıları ile ve yakından tanınmadığı zaman, yapılacak olan değerlendirmelerde subjektif öğelerin ağırlığına rastlanır. Burada hiç kimseyi dönemlikle suçlamak veya "dönemlik" tartışması yapmak istemiyoruz. Ayrıca, sorunları kişiselleştirmeyi de doğru bulmuyoruz. Ancak, bir örnek oluşturması açısından, Kautsky'nin dönemlik öncesi dönem için, Lenin'den övgü aldığını anımsatmak isteriz. Aynı Kautsky, daha sonra, uzun bir döneme yayılan zaman dilimi içerisinde, çok uç bir noktaya savrulmuştur.

Türkiye Solu açısından, 80 sonrası gelişmeler incelendiğinde, 80 öncesine de gitmeyi gerektirecek tahlillerin ihtiyaç haline geldiğini söyleyebiliriz. Bu tahliller kapsamındaki; hareketlerin "genç" olmasından, kavganın dayattığı zorunluluklara kadar pek çok faktör, 80 sonrası sürece bir neden oluşturmuştur. Burada önemli olan, objektif koşulların rolü ile subjektif nedenleri doğru ilişkilendirebilmektir.

12 Eylül sonrasında ortaya çıkan sorunlar, bütün devrimci yapılar için; hem benzerdi, hem de çeşitliydi. Mesele, içinden bir ÖDP bileşeni çıkarmış olup olmamak derecesine düşürülmeden irdelenebilirse; görülecektir ki, tarihi sınavda alınan notlar da birbirine benzerdir. 12 Eylül sonrasında, örgütlerin hemen hepsi büyük bir fiziksel yenilgiye uğradığı ve değişik biçimde ayrışma ve kopmalar yaşadığı halde; sonuçta bugün hâla devrimci yöntemlerde ısrar ediyor olmasına değil de, içinden bir ÖDP bileşeni çıkarmış olmaya bakılması ve bu sorunun bilinçli biçimde istismar edilmesi, **militan sol** adına üzücüdür.

Biz, solda yaşanan hafıza sorunu ve tarih bilincindeki zayıflık sebebiyle, 80

sonrasındaki sürecin kimi kesitlerini, hareketimiz açısından bir kez daha anımsatmaya çalışacağız.

Bu çalışmanın; **İnönü Alpat**'ın, "bitmiş bir serüven" olarak değerlendirdiği Devrimci Yol'un gerçekte hiçbir zaman bitmediğini; barındırdığı **öldürülmez** yanları ve her şeye rağmen bugün mücadele alanlarında yerini almasını anlayabilmek açısından da yararlı olacağını düşünüyoruz.

Devrimci Yol'un, 12 Eylül ile beraber aldığı darbeler sonrasında durumu incelenirken, pek çok şeyin **Taner Akçam** ile özdeşleştirildiği görülür. Gerçekte, bu da bir yöntem sorununun varlığına işaret eder. **Pek çok öznenin rol aldığı sahnelerde, ortaya çıkan sonuçları kişiselleştirerek açıklamaya çalışmak, gelişmelerdeki asli dinamiklerin görülmesini güçleştirir.**

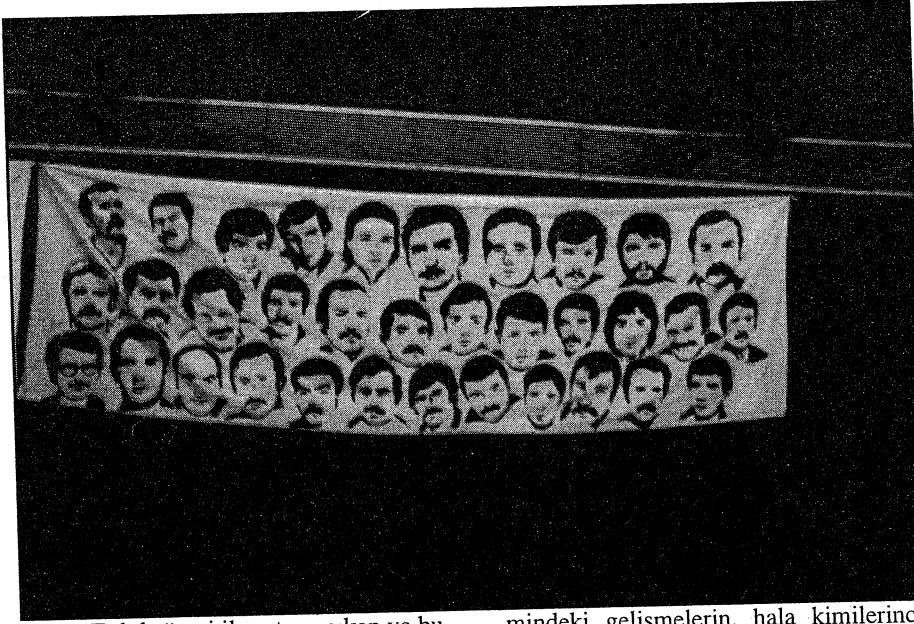
1980 sonrası sürecin değerlendirilmesinde, 80-85 süreci özel bir önem taşır. Ancak, bu dönemin sağlıklı bir değerlendirmesi, 80 öncesi yaşanan sürecin de sağlıklı bir değerlendirmesini gerekli kılıyor. Özellikle Devrimci Yol'u, Bildirge

ile başlayan ve 12 Eylül ile sona eren bir süreç olarak gören düşüncelerin varlığı sebebiyle, 80-85 arası sürecin değerlendirilmesi oldukça önemlidir.

Bilindiği kadarıyla, 80 öncesi sürece dair, dergimizin 6. sayısında yapılan değerlendirme dışında, gerçek bir değerlendirme yapılmadı. Burada, konumuzun bütünlüğü açısından, kısa bir anımsatma yapmak istiyoruz.

1979-80'lere gelindiğinde, ülke düzeyinde sınıflar mücadelesinin ulaştığı boyut ve devrimci hareketin gelişim düzeyi, varolan ilişkiler ile aşılamayacak sorunlar dayatıyordu. Yapılan tüm **nitelik kazandırıcı** çabalara ve ilişkilerdeki yaygınlığa rağmen, bir sıçrama gücüne çekilmekteydi. Yaşamın farklı alanlarında yükselen mücadele, daha üst düzeyde siyasal yapılanmaları gerekli kılıyordu. Bu konuda gerekli olan müdahale, gerek kavganın yoğunluğunun oluşturduğu sebeplerden, gerekse de belirli oranlarda kendini hissettiren hantallaşmadan/bürokratikleşmeden dolayı gecikmiş ve 12 Eylül sürecine **eksikli** girilmiştir.

12 Eylül sonrasında ortaya çıkan sorunlar, bütün devrimci yapılar için; hem benzerdi, hem de çeşitliydi. Mesele, içinden bir ÖDP bileşeni çıkarmış olup olmamak derecesine düşürülmeden irdelenebilirse; görülecektir ki, tarihi sınavda alınan notlar da birbirine benzerdir.

12 Eylül süreci ile ortaya çıkan ve bugün de çeşitli biçimlerde rastladığımız ayrışmalar, ayrılmalar, safları terk etme vb. durumların anlaşılabilmesi için 80 öncesini olduğu kadar, genel boyutları ile ilişkilerin kendine has özelliklerini de bilmek gerekiyor. Harekete katılanlar, o güne kadarki tüm özellikleri ile beraber gelirler. Ve aslında bu özellikleri, siyasallaşırken de taşımaya devam ederler. Diğer bir ifadeyle, siyasal gıdayı alma ve içselleştirme durumu, kendi özelliklerine göre gerçekleşir. Kazanılan kişi, bu gıdayı sağlıklı biçimde de alsın, "bir ömür boyu" kalıcılık mutlaklaştırılmamalıdır. Aynı şekilde, 80 öncesinde yaşamı doğru tahlil edebilen ve Devrimci Yol'un oluşumunda rol oynayan kişi veya kişilerin, değişen koşullar karşısında ve farklı tarihsel kesitlerde de gelişmeleri doğru tahlil edebilecek olmaları **mutlak** değildir. Kaldı ki Devrimci Yol'u, salt yazılı olan tezler toplamı olarak değil, onbinlerce insanı ve bu insanların etkinliklerini kapsayan bir siyasal hareket olarak değerlendirecek olursak; kişiler üzerinden yapılacak değerlendirmelerin yanıltıcı olacağını görürüz.

Bugün Devrimci Yol'cu olmak, bugünü doğru değerlendirebilmeyi, içinde bulunulan sürece göre siyasal görev saptaması yapmayı ve bunun gereklerini yerine getirmeyi gerektirir. Devrimci Yol'culuk, ilelebet taşınan bir paye olmadığı gibi, babadan oğula geçen türde bir miras ögesi de değildir. Hatırlanacak olursa, Devrimci Yol'un ayırt edici en temel özelliği, yaşama müdahale idi. Öyle ki, subjektif koşullar elvermiyor da olsa ve yanlış yapma pahasına, hayata müdahalenin savunulduğu tarihsel an'lar olmuştur. Bu, Devrimci Yol farkıdır.

Dün 'A' siyasal eğiliminde olanın, bugün 'B' eğilimini taşınması veya bu zeminin tamamen dışına çıkmış olmak biçimindeki gelişmelerin, hala kimilerince açıklanamadığımız, bir kafa karışıklığı sebebi oluşturabildiğini görüyoruz. Yaşam kaşısında bir adım önde giden bir siyasal hareketin, başka bir tarihsel kesitte zorlanmaya başlaması da, sınıflar mücadelesinin değişmez bir hat üzerinde yol alacağını sananlar için yanıtlanması güç bir soru olarak durmakta veya -daha kötüsü- bu gelişmeler; bir siyasal çevrenin, diğerine üstünlük gösterileri için gerekçe edilerek kullanılmakta ve bununla yetinilmektedir. Hatırlanacağı gibi biz, 6. sayıda meselenin bu boyutuna da işaret etmiştik.

"Solun tarihinin bir yanıyla da bölünmeler -ayrılmalar- saflaşmalar tarihi olduğunu söylemek mümkündür. Hiçbir hareket doğarken 'Allah vergisi' bir yeterlilik içerisinde doğmaz. 'Yeterlilik'in kendisi de kazanıldı mı sonsuza dek taşınabilen bir olgu değildir. Yaşanan pratik ve alınan yol karşısında, yeniden yeterlilik belirtilerinin oluşması pekala mümkündür.

Bugün, sol'da varolan ana eksenlerin çerçevesi asıl olarak '70'li yılların başında çizilmiş ise de '74' sonrasında yaşanan süreç, bu çerçeveleri geliştirmiş ve yaşanması gereken bir saflaşma ve büyüme dönemine sokmuştur.

Marks, mezhep sosyalistlerinden söz ederken Enternasyonal'daki Sözde Bölünme adlı broşüründe (Londra, 1872) şöyle yazıyor: 'Proletaryanın burjuvaziye karşı savaşımının birinci aşaması mezhep hareketinin damgasını taşır. (...) Mezhepler, kökenlerinde hareketin manevraları iken hareket onları aşınca engel teşkil ederler. (...) En sönü, tıpkı müneccimliğin ve simyanın, bilimin çocukluğunu temsil etmeleri gibi, bunlar da, proleter hareketin bir çocukluğudur.

Örgütlenme ve kitlelere nüfuz etme çabası içerisinde olan hareketlerin -ilk etaplarda da yoğun olmak kaydıyla- kimi

farklılık ve çeşitlilikleri bağrında bulundurarak bir ortak payda oluşturması son derece doğaldır. Hatta, her hareketin, bir çocukluk dönemi geçirmesi de en az o denli doğal karşılanmalıdır. 70'li yıllarda bu 'çocukluk', hemen tüm örgütler için söz konusu olurken; diğer taraftan da, belki bir daha tekrar etmeyecek olan veya tekrar etmesi gerekmeyen bir ideolojik tartışma/netleşme süreci yaşanmıştır.

Bu sürecin kimi olguları büyüteç altına alınırken, gerçekleştiği koşullardan koparılmaksızın yapılmak durumundadır. Toplumun değişik kesimlerinden yığınlar halinde veya tek tek yaşanan katılımlar; özel bir ölçü aletinden veya turnikeden geçirilemeyeceği için, yaşanan ortaklaşmalar gibi ayrışmalar da doğal karşılanmalıdır. Aslında bu, dönemseldir olmaktan çok, bugün için de geçerli olan bir durumdur. Kısa, orta veya uzun vadeli devrimci yaşamlarına son verip, örgütsel yapıların dışına çekilen binlerce insan için; oturup tek tek tahlil yapmanın, anlamlı ve gerekli olduğunu düşünmüyoruz. Ancak, bunun neden böyle olduğu, içerdiği önlenbilir ve önlenemez meselelerin neler olduğu biçimindeki sorular cevaplanabiliyorsa, mesele büyük ölçüde aşılmış demektir. Yoksa her örnekte vicdani, psikolojik vb. raporlar tutmanın, tekil örnekleri öne çıkarmanın hareketin genel yöneline kafa yoranlar için çokça anlamı yoktur. Hatta, kimi uç ve olumsuz örnekleri bir tarafa bırakırsak, bir dönem verilen mücadele; o mücadele sahibinin hareket için -potansiyeli ölçüsünde- bir katkısı olarak da değerlendirilebilir. İlk etapta iki taraf için de istenen ve yararlı olan evliliklerin, ayrılık sonrasında bir bütün olarak 'tu kaka' edilmesi nasıl yapay ve tepkisel nedenlere dayanabiliyorsa; hareket ile birey arasındaki ilişki de bazen buna benzer biçimler alır.

Bugün Devrimci Yol'cu olmak, bugünü doğru değerlendirebilmeyi, içinde bulunulan sürece göre siyasal görev saptaması yapmayı ve bunun gereklerini yerine getirmeyi gerektirir. Devrimci Yol'culuk, ilelebet taşınan bir paye olmadığı gibi, babadan oğula geçen türde bir miras ögesi de değildir.

Hareketin çatısı altına giren kişilerin, aldıkları siyasal gıdaya göre şekillenmeleri, bu gıdanın oluşturduğu gömleğin içine girmeleri yerine; bazen, kendi kişisel gömleklerini -özelliklerini- bu gıdanın üzerine giydirdikleri görülür. Söz konusu olan, bir çeşit çatısmadır. Bazen biri, bazen diğeri ön plana çıkar. Sonuçta, kazanılan siyasal perspektif, bir gömleğe dönüşür ve kişisel özelliklerin üzerine giydirilmesi sağlanabilirse, kalıcılık yönünde ciddi bir mesafe katedilmiş olur.” (Devrimci Hareket, sayı:6)

Ortaya koyduğumuz bu perspektif ışığında, tarihsel süreci izlemeye/irdelemeye devam edebiliriz. 12 Eylül’e eksikli bir yapılanma ile girildiğinden söz etmiş-tik. Bu koşullarda gelen **Askeri Faşist Cunta** ile birlikte, ard arda yenilen ve öngörülemeden boyutlara ulaşan darbelerle hareket, hızlı bir dağılmaya uğradı. Merkezi ilişkiler, büyük oranda ortadan kalktı. Buna karşılık, taban örgütlenmeleri ve kitlesel ilişkilerin önemli bir kısmı varlığını korudu. Pek çok onurlu devrimci, bu örgütlenmelerin korunması için bütün güçlükleri göğüsledi. Bu sürecin en büyük özelliği, kişisel sorumluluk bilincini sınava sokan bir nitelik taşımasıdır.

Yoğun baskı ve terörün, ard arda alınan darbelerin etkisiyle geriye kalan ilişkilerde bir süre “ayakta kalabilme”, “kendini koruma” güdüleri belirleyici oldu. Ancak, kısa sürede, “Ayakta kalabilmenin” bile örgütlü olmayı gerektirdiği görüldü. Bu noktada insanlar, önemli bir tercih ile karşı karşıya kaldılar; “**tamam**” ya da “**devam**”... Bu, çok önemli bir olaydı. Çünkü insanlar, ilk defa böyle bir “tercih” yapmak zorunda kalıyordu. Yukarıdaki değerlendirmelere ek olarak diyebiliriz ki, 80 öncesi süreçte insanlar, pek çok saik ile saf belirliyordu. Yoğun ve hızlı katılımlar gerçekleşirken, düşünce ile siyasal bilinç sonra geliyordu. Belirli bir siyasal bilince dayalı tercih yapanlar ise, bütün içerisinde sınırlı bir kesimi oluşturuyordu.

12 Eylül sonrasında yaşanan bu zorunlu tercihle, sürece farklı nedenlerle katılmış olan pek çok kişi süreçten ayrıldı. Dürüst, kararlı, bilinçli unsurlar ise, sürece irade koyma ve inisiyatif geliştirme yoluna gitti. Bu unsurlar öncelikle ayakta kalmanın, karşılıklı yardımlaşmanın, olanak yaratmanın, yaratılan olanakların

paylaşılmasının mücadelesini verdiler.

Kırsal alanda, kitlesel olarak “dağa” çıkış yerine, nitelikli unsurların “dağ”da bırakılıp, diğerlerinin kitle içine dağılması, kırsal ilişkileri rahatlatı. Gizlenme ve barınma açısından önemli kolaylıklar tanıyan büyük kentlerde, mahalli bölgelerde “kendini koruma” temelinde gelişen yapılar, kısa sürede, açık faşizm koşullarında varolabilmeyi öğrendiler. Ancak, buna rağmen bu dönem, özellikle İstanbul’da “ilişkileri toparlama” adına yapılan bazı çabalar başarısızlık ve önemli kayıplarla sonuçlandı. Dönemin ihtiyaçlarının üstünde bir örgütlülüğü hedef alan bu acı deneyimlerden sonra, kalan ilişkilerde “bağımsız durma” eğilimi ağır basan yön oldu.

82 ilkbahar ve yaz aylarına gelindiğinde, mevcut dışsal ve içsel tüm zorluklara rağmen, hemen hemen tüm bölgelerde, dağılan ilişkilere ulaşılmış, temel sorunlar çözümlenmiş, yaşanan dönemin kavranmasına yönelik tartışmalar başlamıştı.

80 öncesinde bürokratikleşmeye başlayan ilişkilerin kısıtlandığı bazı iyi niyetli unsurlar, büyük bir özveriyle, dönemin dayattığı görevleri üstlendi. Nitelik olarak, çok hızlı bir gelişim gösterildi. Devrimci hareketin geriye kalabilen kadro ve ilişkileri arasında, büyük bir dinamizm yaşanmaya başladı.

Bu olumlu gelişmelerin yanında, bu dönemde, giderek süreçte belirleyici olacak olumsuz bir olgu da gerçekleşti. Yurt dışı ilişkileri geliştirildi ve yurt dışına çıkış, rutin bir olay haline getirildi. Bu arada, “içeri”den de “bir şeyler yapmak için acele etmeyin” uyarısı sürekli canlı tutuluyordu. Pek çok nitelikli kadronun süreçten uzak kalması, bu şekilde sağlanmıştı.

Başlangıçta, zorunlu hallerde başvurulacak bir cephe gerisi olarak düşünülen “**yurt dışı**”, giderek artan kitlesel çıkışlarla birlikte, “sürecin merkezi” olmaya başladı. Pek çok nitelikli ilişki, “yurt dışı” ile ilişkilerini asgari düzeyde tutmaya özen gösterirken, bazıları da “**yurt dışının şubesi**” olmayı tercih etti.

Kırsal alandaki ilişkilerin gelişimi ve karşılaşılan sorunlar, devrimci hareketin içinde yaşanan dönemin ihtiyaçlarına uygun yeni bir yapılanmasını zorunlu kılıyordu. Özellikle büyük kentlerdeki örgütlü yapıların gelişim düzeyi de bunu

zorluyordu. Bu ihtiyaç, “yurt dışı”nın ülkeye müdahalesinin de araçlarını yarattı. 82 Aralık tartışmaları, böyle bir sürecin sonunda örgütlendi. Bu tartışma; sürece, ülkede faşizme karşı mücadelenin gerekleri açısından bakan, onun sorunlarını aşmayı, bu mücadeleyi daha üst boyutlara taşımının araçlarını yaratmayı hedefleyen kesimlerle; kendi sağ ideolojilerini Devrimci Yol şemsiyesi altında pazarlamayı düşünenlerin çatışması, kapışması ve yer yer uzlaşması biçiminde sürdü. Sonuçta, alabildiğine örgütsüzlüğü gerektiren bir ideolojik kimliğin eşliğinde, sürece “örgütlü müdahale” kararı alındı.

Tartışma sonrasında yayınlanan 43 sayfalık broşürde, Devrimci Yol’un ideolojik-politik biçimlenişine tamamen ters bir ideolojik kimlik yansıtıyordu. O ideolojik motiflerle Türkiye’deki siyasi gelişmelere müdahale edilemezdi. O ideolojik çerçeve ile Türkiye’deki mücadelenin önu açıklamazdı.

Türkiye’deki devrimciler açısından önemli olan, daha nitelikli ilişkilerin oluşturulmasıydı ve bu karar da alınmıştı. Özellikle kırsal alandaki ilişkilerin bazı ihtiyaçlarının karşılanması, tartışma süreci sonrasında tek olumlu yanı oldu. Oluşmuş önemli işlevi olabilecek “**Geçici Platform**”un ise, önemli hiçbir rolü olmadığı.

Cephe’ nin de kurulması ile kırsal alandaki ilişkiler takviye edildi. Ancak kıra paralel olarak “kentlere” yapılması gereken müdahale yapılamadı/yapılmadı. Bunun iki temel nedeninden biri, müdahaleyi yapması gereken kişilerin örgütlü mücadelenin gerekliliğine inançsızlığı ya da ideolojik kimliklerinin bunu reddetmesiydi. Diğer yandan, büyük kentlerde “yurt dışı” ile iyi ilişkilerini sürdürenler de kendilerini yurt dışına dayatacak güçten yoksundu. Nitelikli ilişkilerin büyük bir kısmı ise, yurt dışı ile ilişkilerini en alt düzeyde tutuyordu.

82-83’ lerde özellikle İstanbul’da, oldukça geniş ilişkileri olan **dinamik yapılar** oluşmuştu. Devrimci hareketin gelişimi açısından çok olumlu özellikler taşıyan bu yapıların hiçbiri, faşizm ile açık bir hesaplaşmayı sürdürebilecek yapılar değildi; daha alt düzeydeki yöntem ve araçları kullanarak yetkinleşmesi gereken yapıları. Bu yapılara yapılması gereken müdahale, kaybolmaya yüz tutmuş **ideolojik bütünlüğü** sağlayacak ve ortak politik görevlerin üretilmesini mümkün kılacak tarzda olması gerekirken, bu yapılmadı. Otonom yapılar, giderek birbirinden ayrılmaya başladı.

DEVAM EDECEK...

Bu olumlu gelişmelerin yanında, bu dönemde, giderek süreçte belirleyici olacak olumsuz bir olgu da gerçekleşti. Yurt dışı ilişkileri geliştirildi ve yurt dışına çıkış, rutin bir olay haline getirildi. Bu arada, “içeri”den de “bir şeyler yapmak için acele etmeyin” uyarısı sürekli canlı tutuluyordu. Pek çok nitelikli kadronun süreçten uzak kalması, bu şekilde sağlanmıştı.

30 MART KIZILDERE ŞEHİTLERİNİ ANMA VE DEVİRİMCİ HAREKET DERGİSİ İLE DAYANIŞMA GECESİ ALMANYA' DA YAPILDI...

30 Mart Kızıldere şehitlerini anma ve Devrimci hareket Dergisi ile dayanışma gecesi 13.03.1999 tarihinde yapıldı. Geceye Almanya, Avusturya, İngiltere, Fransa, Belçika ve Hollanda'dan yoğun katılımlar oldu.

Tüm dünyadaki devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşundan sonra programa başlandı. Devrimci Yol tarihi ile ilgili slayt gösterisinden sonra sahneye sırayla gelen Latin Amerika Müzik Grubu, Feraye Tiyatro Topluluğu, Ali ASKER, Ozan Emekçi, Koma Amed ve Ozan H.Kiraz kitleyi coşturdu. Düzenlediğimiz bu etkinliğe yapılan çağrı sonucu DHKP-C, TKP(ML), MLKP, TKP M/L, BOLŞEVİK PARTİZAN, ERNK, DEVİRİMCİ SOL, KALDIRAÇ, THKP-C HDÖ, DHP, TDP, ve ÖDP taraftarları katılmıştır. Bunun yanında Ülkeden Devrimci Gençlik, Liseli Dev-Genç, Devrimci Yol Tutsakları, ve Devrimci Hareket Dergisi Okurlarından mesajlar gelmiştir.

Devrimci bir coşku içerisinde geçen gecede; Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş, Tek Yol Devrim, Devrim İçin Tek Yol Devrimci Yol, Bir gün Değil Her gün Savaş, Devrimci Yolumuz Çayanların Yo-

ludur, Zafer Direnen Halkların Olacaktır, Yaşamın Halkların Kardeşliği, Söz Yetki Karar İktidar Halka, Kızıldere Son Değil Savaş Sürüyor, Devrim Şehitleri Ölümsüzdür, Faşizme Karşı Omuz Omuza... Sloganları atılmıştır.

Müthiş bir coşkuyla sonlanan gecemize gelen mesajlar ise şu şekildedir;

Dostlara Merhaba,

30 Mart Kızıldereyi anma ve Devrimci Hareket Dergisi ile dayanışma gecesine kucak dolusu selamlar iletiyoruz. Devrimci Hareket Dergisi okurları olarak mücadelenin olanca tüm sıcaklığıyla ve mücadeleye olan inancımızla bütün arkadaşları selamlıyoruz. Bundan sonraki çalışmalarınızda başarılar dileriz.

GELECEK BİZİZ GELİYORUZ!...

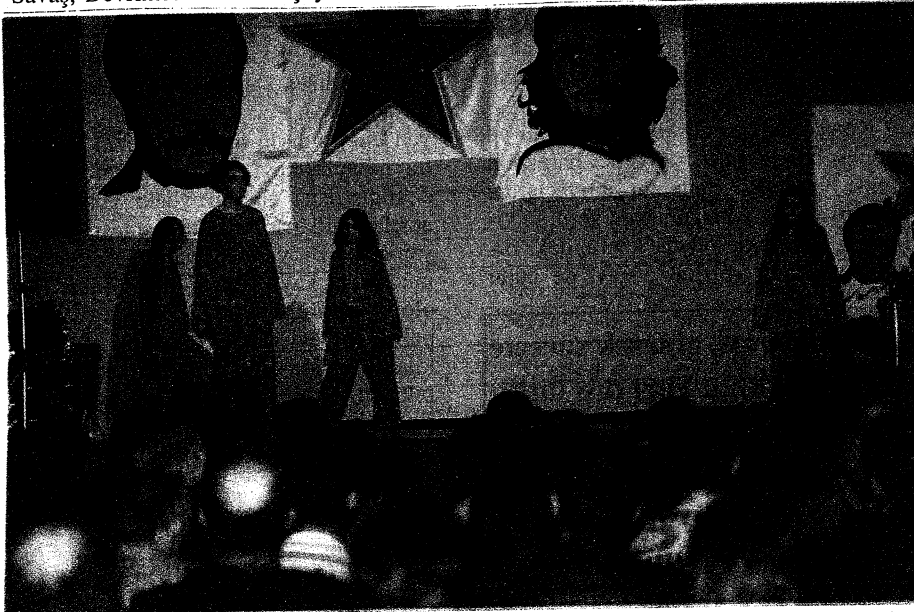
HATAY Devrimci Hareket Dergisi Okurları

Dostlar,

Geleceği hep birlikte yaratacağız. Kızıldere de yaşanan tarihte Bugün yaratacağımız tarihte bizimidir. Bu yüzden diyoruz ki **GELECEK BİZİZ GELİYORUZ..**

**DEVİRİM İÇİN TEK YOL
DEVİRİMCİ YOL.
MAHİR HÜSEYİN ULAŞ
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ
DENİZ, İBO, ÇAYAN SAVAŞA
DEVAM.**

LİSELİ DEVİRİMCİ GENÇLİK

DOSTLAR,

Dünya kapitalist-emperyalist sisteminin topyekün saldırıya geçtiği, PKK genel Başkanı ve ETA liderlerinin kontr-Gerilla yöntemleri ile kaçırılması ve esir alınmaları önümüzdeki sürecin bizler açısından ciddiyetini göstermektedir.

Topyekün saldırıya karşı, topyekün ve birleşik savaşımı yükseltmediğimiz sürece yanıt vermemiz mümkün değildir.

Bugün tüm dünyada devrimci güçlerin tüm hesapları bir yana bırakarak eylem ve güç birlikleri çok acil ve yakıcı bir durumdur.

Özelde Orta Doğu-Kafkaslar ve Balkanlar üçgeninde genelde dünya üzerinde başlatılan bu topyekün saldırı kapitalist-emperyalist dünyanın korkusunun da bir göstergesidir. Korkularını boşuna çıkarmamak ise bizlerin yanyana gelecek verecekleri mücadele ile yanıt bulacaktır.

Dostlar, geçenezi bu anlayış ve bilinçle kutlar, devrimci yürüyüşünüzde başarılar dileriz.

Topyekün Saldırıya Karşı Topyekün Direniş!**Kahrolsun Emperyalist****Kapitalist Sistem!****Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!****Devrim İçin İleri,****Ya Sosyalizm, Ya Ölüm!****KALDIRAÇ ALMANYA
TEMSİLCİLİĞİ**

Ey
daha çok yeşillensin diye
bağları budayan
yapıcı eller
Ey
şarkıları kardeş kılan diller
Ey gökyüzü
Ey Doğa
Ey
dövüşken yürekler
Daha kaç gece çocuklarımız
güneşi öpme özlemiyle
üşüyecek?
Daha kaç umut
filiz yaşında kırılacak?
Ve daha kaç sevdaya
havadan vurulan serçe gibi
son verilecek?..
Gün, demiri bükme
günüdür!..
Parmaklarımız kanayıp
demire bulaşsa da
demir tadında bir acı
otursa da yaralarımıza
başka yolu yok
demiri tersine bükmek
gerek!..

Dostlar, Yoldaşlar;

Bu gece aranızda olamazsak da gökyüzüne göndereceğiniz her sesi, her rengi ve her parıltıyı bir işaret fişeği heyecanıyla karşılayacağız.

İnanıyoruz ki, uzak olmayan bir gelecekte yüreklerimiz gibi ellerimiz de birleşecek ve özgürlük halaylarını hep beraber çekeceğiz.

Sizleri, yoldaşlığımızın olanca sıcaklığıyla kucaklıyoruz.

**TÜRKİYE'DEN DEVİRİMCİ YOL'CU
TUTSAKLAR****Dostlar,**

Daha sağlam adımlarla yürüdüğümüz YOL'da 30 Mart Kızıldereyi anma ve Devrimci Hareket Dergisi ile dayanışma gecesi çok anlamlı ve büyük önem taşıyor.

Bizler Devrimci Hareket Dergisi okurları olarak bu gecede olmamanın üzüntüsünü yaşarken tüm yoldaşlarımız ve dostlarımıza devrimciliğimizin olanca sevgisini gönderiyoruz.

FAŞİZM YENİLECEK HALK**KAZANACAK !****FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA****İSTANBUL'DAN DEVİRİMCİ
HAREKET DERGİSİ OKURLARI**

HER ŞEY DEVİRİMCİ DİRENİŞİ YÜKSELTMEK İÇİN !

HALKLARIMIZA !

Uluslararası eşkiyalık olan bir komplo ile tutsak edilen, PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaşın can güvenliği tehli- kededir. Kendilerine devlet denemeyecek olan eşkiya çeteleri her türlü alçaklığı yapmaya hazırlanmaktadır. Abdullah Öcalan'ın şahsında tehlikede olan sadece Kürdistan halkı değil, Türkiye ve Ortadoğu halklarının özgürlük ve devrim umutlarıdır.

Kürt halkının soykırımını durdurmak demektir. Bu komployu boşa çıkarmak Türk halkının özgürlüğe ve demokrasiye ka- vuşması demektir.

Bizler komplocuları kesin yenilgiye uğratana kadar bütün kadrolarımızı, sempatanlarımızı "hergün her düzeyde eylem" anlayışıyla harekete geçmeye çağırıyoruz.

Yurt dışında demokratik sınırlar içinde, yurt içinde bütün meşru devrimci eylemlerle tavrımızı koyacağız. Bütün devrimci de- mokrat çevreleri de aynı anlayışla ortak mücadeleye omuz vermeye çağırıyoruz. Ortak mücadelemiz, komplocuların sevincini kursağında bırakacak tek yoldur.

KÜRDİSTAN VE TÜRKİYE GENÇLİĞİ!

Gün bu gündür. Tarih bize komplocu, faşist çetelerden hesap sorma görevini, hakkını ve fırsatını vermiştir. Bugüne kadar halklarımızın özgürlüğü uğruna binlerce şehit veren gençlik, bugünkü mücadelenin de en önünde yer almalıdır. Bu onurlu gö- revi başarı ile yerine getiremezse yok olma ve kölece sürünmeye mahkum olacağız.

AVRUPA'DAKİ HALKIMIZA!

Uluslararası komploda birçok Avrupa devletinin de parmağı vardır. Avrupa kamuoyuna ve halkına gerçekleri anlatmak önem- lidir. Bunun için demokratik sınırlara titizlikle uyularak, bütün mücadele biçimlerini yaratmamız gerekiyor. Avrupa'nın bütün şehirlerinde her gün "Abdullah Öcalan'a özgürlük " nöbetleri tutulacaktır. Bu nöbet eylemleri boyunca konuşmalar ve bildiri- lerle Avrupa halkları komploya karşı harekete geçmeye çağırılacaktır. Bu süreçte yapılacak olan tüm eylemlere, yerel ve mer- kezi yürüyüşlere, tüm örgütler katılacağı gibi, Avrupalıların katılması için gereken çaba gösterilecektir. Avrupa'daki hukukçu, gazeteci, doktor ve insan hakları örgütleri, siyasal partilerle diyaloglar kurularak bu insani görevi yerine getirmeleri sağlanma- lıdır. Avrupa'da var olanların dışındaki her yerde de BDGP yerel platformu hemen oluşturularak, sürece cevap verecek eylem- leri gerçekleştirecektir.

ÖZGÜRLÜK İÇİN AYAĞA KALKAN HALKLARIMIZA!

Tarihsel bir dönem yaşıyoruz. Bugün en güç şartlarda olsak bile, bu süreci tam tersine çevirmek mümkün ve zorunludur. Hepimiz devrimci seferberlik ruhu ile hareket edelim. Boş oturacak bir dakikamız bile yoktur. Bu süreçte esas görevin devri- me yönelik komployu boşa çıkarmak ve "Abdullah Öcalan'a can güvenliği" sağlamak olduğu bilinci ile, bütün güçlerimiz bu hedefe kilitlenmelidir. "Hergün her düzeyde eylem" anlayışı ile özellikle İstanbul, İzmir, Adana, Ankara başta olmak üzere, met- ropoller temel mücadele sahası olarak alınmalıdır. Metropollerde sürecin gereği olarak varolan BDGP bu süreçte acil eylem komiteleri olarak, sürekli her düzeyde bir eylemi geliştirmelidirler.

BDGP olmayan üniversiteler, işyerleri, mahalleler gibi alanlarda da acilen bu komiteleşmelere gidilerek sürece cevap veril- melidir.

Gerilla güçlerimiz Birleşik kuvvetler olarak, sürece bütün gücü ile ve kesin olarak müdahalesini yapacaktır.

DEVİRİMCİ SEFERBERLİK RUHUyla İLERİ! ABDULLAH ÖCALAN'A CAN GÜVENLİĞİ VE ÖZGÜRLÜK!

BİRLEŞİK DEVİRİMCİ GÜÇLER BİRLİĞİ PLATFORMU
(PKK, TKP(ML), MLKP, TDP,DHP, DEVİRİMCİ SOL, TKP-KIVILCIM,
BOLŞEVİK PARTİ, DSİH)

ve

DEVİRİMCİ YOL, TKP/ML, TİKB, PRK

ÜZERİNDE YAŞADIĞIMIZ TOPRAKLAR ARTIK BÜTÜNÜYLE BİR KIZILDEREDİR!...

1972 baharında doğanın tüm dokularında hareket hızlanmış ve yenilenmenin / canlanmanın belirtileri bütün bir coğrafyayı kaplamışken; Kızıldere'ye düşen on tohum, görülmemiş bir başka baharın haberini veriyordu.

Sınıflar mücadelesinde ezenlerin nihai zafer koşulu yoktur. Bu nedenle sık sık geçici veya **sahte zaferlere** ihtiyaç duyarlar. Kızıldere de gerçekte sahte bir zafer, çok kısa sürede düşmanın elinde patlayacak olan bir bomba, devrimci bir mayalanmanın yayılma noktası olmuştur.

Salt bir çatışmaya veya devletin bir katliamına indirgenmiş olan Kızıldere, THKP-C gerçekliğinden koparılmış bir Kızıldere'dir. THKP-C anlayamadığı sürece, Kızıldere'nin anlaşılması mümkün değildir. Tarihsel misyonu ve koşullara kendini kabul ettiren niteliği ile THKP-C; ülke sathına yayılan ölü toprağını parçalayıp çıkan devrimci bir tohumdur. Her saldırıya uğradığında, toprağa dökülen tanelerinin hiçbirini "boşa" gitmemiş, yeni filizlerin ve meyvelerin sebebi olmuştur. Bu nedenle THKP-C'yi kadro sayısı ile veya eylem sayısı ile açıklamak doğru değildir. Sahip olduğu çok özel nitelikler ile tarih sahnesine giren THKP-C'nin, ayrıca niceliklerini de öğrenmek isteyenler, bu niceliği, bugüne dek kesintisiz biçimde devam eden ve ülkemizdeki **devrimci dokunun** tüm hücrelerinde varlığını sürdüren mirasta aramalıdır.

Bunun yanında, Kızıldere sürecinde bizzatıhi yer almış olan **THKO** ve devrimci değerlerin gelişimindeki rolü ile **TKP(ML)** özellikle hatırlanmalı ve sürecin bütünlüğü içinde değerlendirilmelidir.

THKP-C, KURUCULARININ ÖZEL İHTİYAÇLARINA GÖRE DEĞİL, SINIFLAR MÜCADELESİNİN GEREKLERİNE GÖRE ŞEKİLENMİŞ BİR ÖRGÜTLENMEDİR; BU AYNI ZAMANDA BİR LENİNİST ÖRGÜTLENME ÖLÇÜTÜDÜR

Örgüt denince, şematik düzenlemelerden çok; **dostu da düşmanı da** görebilecek yerde durup, devrimin ihtiyaç

duyduğu kısa ve uzun vadeli politikaları üretip hayata geçirebilen bir mekanizma anlaşılmalıdır. Böyle bir mekanizmanın, organları ve belirlenmiş bir işleyişi elbette ki olacaktır. Ancak, önemli olan bunları kavga ile beraber ve hatta kavganın içinde tayin edebilmektir. Aksi takdirde, şemalarla yaşamın karşı karşıya geldiği yerde, yaşamı şemalara uydurma gayreti öne çıkacaktır. Özellikle bizimki gibi, hareketli ve değişken sahnelerle tanış olmanın her an mümkün olduğu ülkelerde, kavga sıcağı içerisinde biçimlenmiş ve formalitesi az, üretkenliği çok örgütlere ihtiyaç vardır. İşte THKP-C tam da böyle bir ihtiyacın ürünü olarak, tarih sahnesine çıkmış, kavga içinde biçimlenmiş ve kavganın gereklerini yerine getirmiş bir organizasyondur. THKP-C'den miras alınması gereken bu önemli özellik, bugünün Türkiye'sinde farklı bir organizasyonu ihtiyaç haline getirdiğinde, bu farklılık, THKP-C'nin özünün bugünkü koşullara izdüşürülmesi olarak algılanmalıdır.

THKP-C, KONJONKTÜREL BİR HAREKET DEĞİLDİR; ÜRETTİĞİ DEĞERLER, KIZILDERE SONRASINDA DA SÜREKLİLİĞİNİ KORUMUŞTUR

Faşizmin varlığını ve halka yönelik saldırılarını, teslim alma ve sindirme politikalarını rejimin doğrudan kendisiyle, yapısal özellikleri ile ilişkilendiremeyenler; değerlendirmelerine konu ettikleri gelişmelerde konjonktürün rolünü öne çıkarırlar. Yapısal nedenler yerine, daha çok, geçici ve lokal nedenler dikkate alınır. Böylece her saldırı, kendi başına veya salt **dönemsel argümanlarla** değerlendirmeye tabi tutulurken; yapılacak olan hazırlıklarda ve geliştirilecek çalışma ve örgütlenmelerde geçiciliğin ağırlığı dikkat çeker. Varlığını sürekli olarak koruyan çatışma sebeplerini ve ivmesi yukarılarda seyreden bir savaşın varlığını kabul etmek ve onu dikkate alan yöntem ve araçlar geliştirmek, farklı türde bir duruşa işaret eder. Öyle ki, böyle bir duruşta savaşın kendisi gibi yenilgilerin de anlamı değişecektir. Önümüzdeki süreci, salt bir hazırlık dö-

nemi olarak görenler, çarpışmalarla ve **yenilgilerle iç içe** kazanılabilecek bir sürece yabancı dururlar. **Yenilgi, varlığı ve olasılığı kabul edildiği ölçüde daha kolay aşılabilir bir olgudur.** "Her savaş kendi içinde yenilgisinin soyut olasılığını taşır, ve bu olasılığı azaltmanın biricik yolu, örgütlü biçimde savaşıma hazırlanmaktır." (Lenin, Ne Yapmalı?, s:146)

Böyle bir süreci örgütlü olarak karşılayacak olan bir yapılanmanın sahip olması gereken nitelikler üzerinde durduğumuzda görülecektir ki, bir devrimci hareketin en önemli özelliği; ihtiyaçları gözeterek pratik içerisinde şekillenen ve biçime değil, öze önem veren bir organizasyon olmasıdır.

KIZILDERE; DEVİRİMCİLER ARASI DOSTLUĞUN, DAYANIŞMA VE SAHIPLENMENİN EN GÜZEL

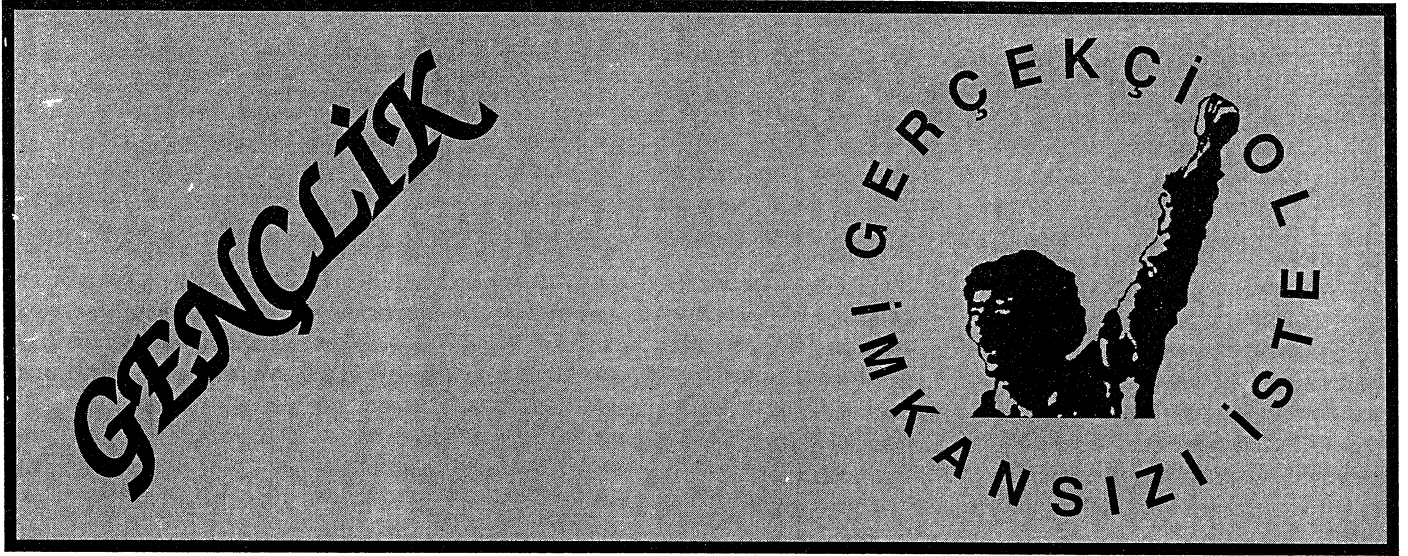
ÖRNEKLERİNDEN BİRİDİR

Kavganın sert ve acımasız biçimlerinde sürdüğü, kazanım ve kayıpların iç içe geçerek varlık gösterdiği ülkemizde, devrimci kimliğin gerekleri çok özel ve hassas ölçülerle tanımlanır. Bu ölçüler içerisinde yer alan **devrimci dostluk ve dayanışma**, aynı zamanda bir güzellik sebebidir. **Kavga içerisinde kazanılan dostluklar, örülen ilişki biçimleri yürekleri kardeş kılarken, özel bir yoldaşlaşmaya imkan tanır ve solunan havayı bir bütün halinde ısıtır.**

Bu gerçekliği kavramış olan **MAHİR ÇAYAN** ve yoldaşları, THKO savaşçıları ile kurdukları dayanışma bağını, düşmana bedel ödeten ve bedel ödemekten kaçınmayan bir anlayışla, **KIZILDERE'ye** taşımıştır. Bugün, genelde Türkiye Devrimci Hareket'inin, özelde Kürt Uluusal Hareket'inin çok özel örneklerini sergilemeye başlamış olduğu devrimci dostluk ve dayanışmanın büyüülmesi, devrimi yakınlığa taşıyan bir dinamik olacaktır.

KIZILDERE SON DEĞİL SAVAŞ SÜRÜYOR!...

KIZILDERE DEVİRİMCİ YOLU-MUZU AYDINLATIYOR!...

OKUMAK DEVRİMCİLİĞE DAHİLDİR!...

Süveyda KAFKASLI

Devrimi yalnızca fedakarlık ya da kahramanca eylem anlarında, kişiye sıradan ve olağan şeylerin üstüne çıkma imkanları veren zamanlarda düşünen birinin iyi biri olamayacağını anlayabilecek duruma gelene kadar, her biriniz kendinizi gözden geçirmelisiniz.
CHE(1)

Marx, "Bilime giden düz ve kestirme yol yoktur ve ancak onun dik patikalarında yorucu tırmanmaları göze alanlar pırlıtlı doruklarına ulaşabilirler."(2) der. Marx'ın bilimin yolu için söyledikleriyle Mahir'in devrim yolunu engebeli, dolambaçlı ve sarp olarak tanımlaması; kaynağını aynı devrimci dünya görüşünden alır.

Bireyin günlük yaşamının devrimcileşmesiyle, toplumsal yaşamın devrimcileşmesi, bir biçimde benzer süreçleri izler; ortaya çıkan çelişkilerin-aşamaların, kendilerini, yaşamın her iki boyutunda karşılıklı izdüşürdüklerini görürüz. Devrimciliğini bilimsel bir kavrayışın pratiği haline getirenlerin toplumsal devrimdeki rolü; Leninist devrim modelinde önemle vurgulanan bir olgudur. Devrimci birey, devrimci örgüt ve toplumsal devrim arasındaki ilişki adeta diyalektiğin toplumsal yaşamdaki en canlı gözlemlenebilirliğini sunar bize. Bu an-

lamda "pırlıtlı doruklar"a ulaşma çabası; devrim yolunun sarplıklarına dahildir. "Pırlıtlı doruklar"a ulaşabilmenin en kestirme(!) yolu ise alabildiğine sistemli ve çok okumaktır. Bir devrimci için okumak aynı zamanda devrimci bir pratik olarak algılanmak zorundadır; bu, bilimsel sosyalist olmanın mutlandırıcı bedellerindedir. Okumak ve okuduğunu anlamak için gösterilen irade kişide cisimleşmesi gereken devrimci iradeye içkindir.

Bilmenin ortaya çıkardığı başarı/bilme sevinci ; insanın kendi benliğini gerçekleştirebilmesinin toplumsal ilişkilerdeki önemli olanaklarından. Devrimci için, okumayı devrimci pratik yapan şey ; okuduklarının en genel anlamda **toplumsal fayda** ile örtüşmesi, özelde ise devrim ile bağlantılılığı ve bu bağlantılılığı kurabilmesidir. Ancak böyle bir perspektif bencil faydanın sınırlılığına tekabül eden entellektüelizm hatasına düşmez. Sözüün özü, Afrika masalındaki Örümcek Anansi'nin(3) durumuna düşmeden edinilen bir bilgilenme biçimidir devrimcilerin - tabiki tüm insanların- tercih etmesi gereken. **Pratiğin öğreticiliğini unutanlar için, okudukları kitaplar özgürleşmelerinin kanatları değil; tutsaklıklarının prangaları olacaktır.**

En genel anlamda devrimci teoriye nasıl bakılması gerektiğinin de vurgulandığı "Sorunlarımızın Çözümü Devrimci Geleneğimizde Yatıyor"(1992) broşürün-

de, devrimci ile bilgi arasındaki ilişkiyi, hareketimiz şöyle tarif ediyordu:

"Siyasal pratik, sonu belirsiz bir tartışmalar dizisinin sonuna ertelenmemelidir. Sosyalizmin karşı karşıya geldiği sorunların çözümününün bilgi üretim merkezlerinden çıkmayacağı açıktır.

Teori, dinamik bir halkada, pratikle bütünleştiği yerde kendini yeniden üretecek ve sorunlara açılım getirecektir. Marxistlerin elinde hazır formüller olmaz. Onlar yaptıkça öğrenir öğrendikçe yaparlar."

Zaten Marx'ın toplumsal devrimlerle ve toplumsal devrimlerin içerdiği süreçlerle defalarca kanıtlanmış mantığı; bize, nesnellüğün diyalektiği ile örtüşen bir aklın diyalektiğine işaret eder.

Yaptıkça öğrenmek öğrendikçe yapmak; özgürlüklerle zorunlulukların iç içeliğini gösterir. İnsan-doğa ilişkisi, insanın pratikte -yaparak- doğa zorunluluklarını kavrayıp -öğrenerek- doğayı değiştirip/dönüştürerek kendini doğadan özgürleştirilmesi üzerine yükselir. İnsanın bilinçli varlık oluşu; insan-doğa ilişkisinin, bilinçli varlıklar arası bir ilişki olan toplumsal ilişkiyi de içermesinin nedenidir. İnsanın insanlaşma sürecinin hem zorunlu bir aşaması hem de insanın insanlaşmasını tamamlayabilmesi için mutlaka aşması gereken bir aşama olan sınıflı toplumun ortadan kaldırılması pratiği olan devrimcilik de toplumsal çelişki ve ilişkilerin zorunluluğunun kavranıp çözümlenmesiyle; özgürleştirici bir faaliyettir. Bilinci yetkinleşmemiş bir devrimcinin -toplumsal ilişkilerin hangi zorunluluklara tabi olduğunu bilmeyen- pratiğinin özgürleştirici olamayacağı gibi, pratiği yadsıyan -zorunluluklarla yüz yüze gelmeyen- bir bilinçlenmenin de özgürleşmeyle ilişkisi sakatlanmış demektir.

Okumanın, bilinçlenmenin önemli bir unsuru olduğu konusu üzerine hemfikir olmayan yok gibidir; ancak doğru kabul edilen ile doğrunun pratiği arasındaki açının birçok konuda olduğu gibi bu konuda da fazlaca açık olduğunu görürüz genellikle.

Bu durum açık ki, okumanın devrimci bir alışkanlık düzeyine getirilememesi ve bunun gerekliliğinin bilincine varılmamasından kaynaklanmaktadır. Bilincinde olunmayan, alışkanlık haline getirilmeyen bir davranışın eksikliği ise rahatsızlık vermez; ancak bunun sonuçlarıyla karşılaşıldığında rahatsızlık duyma olasılığı vardır ki, bu da; şimdiye kadar yerine getirilmeyen davranışlar için duyulan rahatsızlıktan çok karşılaşılan durumun kişiyi zorda bırakmasına dairdir. Konu okumak olunca, bu rahatsızlık, ezberlenen reçetelerle savuşturulmaya çalışılır. Yapılan yanlış, aklın devreden çıkarıldığı davranışsal tepkiler vermeye kadar vardırılabılır. Topu topu birkaç kavramla biçimlendirilmiş teorik düzeyle, yeni karşılaşılan bir şey karşısında gösterilen tepkiler, bir yanlışın doğurduğu başka yanlışlıklar dizisine ulaşır. Okuma tembelliği, reçeteciliğe, indirgemeciliğe götürür. Kimi zaman anlaşılmayan bir konu "sağ"cı ya da "sol"cu diye kısaca özetlenebilir(!), okuma konusundaki liberallikten kaynaklanan bilgi eksikliğiyle; hiç de hakketmeyen birileri yazısından dolayı liberal ilan edilebilir. İndirgemecilik noktasında örneğin Marx-Hegel ilişkisi, yeterince incelenmeyip bir-iki cümleyle yetindiğinde, bu ilişki "baş üstü duran Hegel'in ayakları üzerine dikildiği"ne indirgenir, bunu, bu haliyle olsa olsa koca bir yazının içinde bir karikatür olarak kullanmak mümkündür. Ancak anlaşıldıktan sonra bu söz bir indirgemecilik örneği değil; bir birikimin her an açılmalabileceği bir soyutlaması, verilen emeğin ışıltısı olacaktır. Elbette tüm olumsuzlukları sadece okuma karşısındaki tutumla açıklamaya kalkmak dar bir bakış olacaktır; ancak bu olumsuzluklara kaynaklık etmesi bakımından okuma sorununda takınılan tavır önemli faktörler arasındadır.

Bilindiği üzere insan algısı kişiden kişiye değişen seçicilik özellikleri gösterir. Böylece kimi olaylar, yazılar, bilgiler diğerlerinin içinden sıyrılarak hafızamızda zor unutulur bir konuma sahip olur. Bu durumu ortaya çıkaran unsurlar arasında; yaşantımızdaki heyecanlar, kısa ve uzun vadeli projelerimiz önemli bir yer tutar. Konu okumak olunca; devrimciliğin genel/kapsayıcı bir heyecan haline getiril-

mesi, dolayısıyla hayatımızı da devrimciliğin projelendirilmesi gerekmektedir. Birbir devrimcilikten bahsetmeyen metinler de bizleri elbetteki heyecanlandırır ve zaten heyecanlandırması da gerekir. Ancak önemli olan bu heyecanları; o büyük heyecan denizine akan nehirler haline getirmektir. Devrimciliğin o kapsayıcı projesine sahip olanların algıları; karşılama çıkan çeşitlilik karşısında bu büyük heyecanın yönlendirdiği bir seçiciliğe sahip olacaktır. Doğru kavranmış bir devrimcilik bize okumaya dair de zenginlikler sunar; böylelikle zengin bir okumanın zenginleştiği bir devrimciliğe sahip oluruz. Marxist temel klasiklerin yanında okunacak farklı alanlara ilişkin kitaplar bu büyük denizin besleyicileri olacaktır; ki, olması gereken de budur zaten. Marxizmin darlaşmaya tahammülü yoktur. Marxüst ustaların eserlerini okuduğumuzda arka plandaki zenginliği görmemek mümkün değildir.

Beyin de kendi fonksiyonlarını gerçekleştirmediğinde uğradığı fiziksel akıbetle diğer organlara benzer. Ancak onu diğerlerinden daha önemli kılan, insanı diğer canlılardan ayrı bir tür haline getiren bilinçli etkinliğin; olmazsa olmaz organı oluşudur. Bu anlamda bağırsak tembelliğinin sonuçlarıyla, beyin tembelliğinin sonuçları arasındaki uçurum, insanın toplumsal varlık oluşuyla ilgilidir.

"(...) evinde sıcak bir rahatlık vardı. Yumuşak koltukların içerisinde, vücut kayboluyor, beyin ise uyuyordu. Uykudaki beyin dokuları bozuluyordu. İnsan niye düşünsün, niye şüphelensin ki? Korkunç yok edici bir rahatlık."(4)

Beyin de bir anlamda rehabet içinde kaybolduğumuz o yumuşak koltuğa benzeyip yumuşamaktadır. Adeta bir yanılsama yaşanır; beyin düşünme organı olduğu için onun fizikseliği unutulur; ama o, siz düşünmeyi unuttuğunuz için kendi fizikseliğini gecikmeden hatırlatır; tıpkı çalıştırılmayan bir kas gibi... Üç sayfa okuduğunuzda vücudunuz size hamladığınızı hissettirir; ya başınız hemen ağrımıştır ya da üç sayfadan üç satır aklınızda kalmamıştır. Yumuşak bir karna vurulan yumruklar soluk keser; eğer soluğunuzun kesilmesini istemiyorsanız yumruktan kaçın(!) demeyeceğim elbetteki, çünkü yaşam yumruklardan kaçılmaya çağının sayısız örnekleriyle doludur; evet, eğer soluğunuzun kesilmesini istemiyorsanız karın kaslarınızı güçlendirmelisiniz. Mekik çekmenin kasları güçlendirmenin gerekli olduğunun bilincine varmalı ve bu bilinçle bunu yaşamınızın

alışkanlıklarından biri haline getirmelisiniz. Eğer okumuyorsanız, beyniniz yumuşak bir karından farksızlaşacak, bilinciniz devrimci olmayan eğilimlere de açık olacaktır; beyniniz yediği darbelerle özel mülkiyet ilişkisinin sersemleticiliğinde pelteleşecektir. Yumuşak bir karnı sertleştiren mekik çekmekse, yumuşak bir beyni güçlü kılmanın yolu da onu çalıştırmaktır, ve bir devrimci için kafayı çalıştırmak zorluklardan kaçmak değildir, beyni çalıştıran en önemli "spor aletleri"nin başında kitapların geldiğini bilmek ve kolları sıvamaktır.

Görülecektir ki, okumanın bir kez bilincine varıldığında ve bu bilinçli/iradi bir çabayla süreklileştirildiğinde, süreçte gerçekten fiziksel bir ihtiyaç gibi okumanın eksikliği hissedilecektir. Tıpkı spor yapma alışkanlığı olan insanların spor yapmadığı zaman bunun eksikliğini/rahatsızlığını hissetmesi gibi. Okumayla ulaşılan zihinsel berraklık, olayları kavramadaki yetkinlik ve bunun bir üretime dönüşmesinin kişide yarattığı sevinç; doğallığında bu konuda kişide bir motivasyon yaratacaktır.

Dağarcığa eklenen her kelimenin, düşünmek için yeni bir olanak yarattığı ve bu olanaklar toplamının pratiğimizi zenginleştiği, bizi daha karmaşık pratiklerin üstesinden gelebilir kıldığı unutulmamalıdır. Büyük gelişmelerin ancak büyük bir sabrı ve çok çalışmayı gerektirdiğini sadece ustaların yaşam deneyiminden öğrenmekle yetinmemeliyiz, bunun böyle olduğunu kendi yaşantımızla da ortaya koyabiliriz. Kafka, "Tüm günahların türediği iki büyük günah; sabırsızlık ve tembelliktir. Onlar sabırsızlık yüzünden cennetten kovuldular. Tembellikleri yüzünden de geri dönemeycekler." der. Sabrın ve çalışmanın zorluğuna rağmen sonuçlarının güzelliği insanın motivasyonu olmuştur bugüne kadar. Ve bu zorlu çabanın ortaya koyduğu her güzel sonuç daha çok sabır daha çok emek gerektiren yeni işlerin üstesinden gelebilmenin ön adımı olmuştur. İnsanı zenginleştiren, aştığı büyük engeller olmuştur.

İnsan için her nesne bir tanımlamayı gerekli kılar; çünkü insan bilinçlidir ve içinde yaşadığı nesnellik de dolayısıyla aynı zamanda bilincinin nesnesidir; tanımlayamamak ise anlatamamak anlamına gelir. Nesnellik tanımlamak, ona ait bir bilgilenme ilişkisini şart koşar, ancak gerekli bilgiye sahip olunduktan sonra bir tanımlama ve bunun doğal sonucu bir anlatma gerçekleştirilebilir. Eğer bir bilim adamıysanız güneş ile dünya arasındaki

ilişkinin, güneşin dünya etrafında dönme görüngüsünün altındaki gerçekliği yani dünyanın güneşin etrafında döndüğünü ama bunun neden çıplak gözle böyle görülmediğini ortaya çıkartacak bulgulara ulaşmış, tanımlamak ve anlatmak zorundasınız. Eğer bir ressamınız, güneş ile dünya arasındaki ilişkinin anlatılması, estetiğin kurallarının uygulanmasını gerekli kılacaktır, başka bir ifadeyle; tanımlamanız bir sanat eseri olacaktır. Bu anlamda, bilgilenme ve bilgilendirme biçimleri de farklılaşır; insan içinde yaşadığı nesneliliği aklın ve duygunun yani -bilincin kendini iki yönlü ifade edişinin-, sanatın ve bilimin nesnesi yapar. İnsanın, dolayısıyla insan bilincinin iki biçiminin; aklın ve duygunun ve bunların ifade edilişlerinin; bilim ve sanatın özgürleşmesinin/tamamen insana ait olmasının bütünlüklü yöntem ve bilgisine sahip olma iddiasındaki devrimcilerin bu anlamda iddialarının ağırlığı altında kalmamaları gerekiyor. Elbette bu devrimcilerin eline

mikroskopyu almasını ya da boya ve fırçayı alıp bir tuvalin karşısına oturmasını şart koşmuyor. Bu iddia, insanın özgürleşmesinin bilgi ve yönteminin, sanatsal bir duyarlılık ve bilimsel bir titizlikle kavranarak devrimci pratiğin hizmetine sokulmasını gerektirmektedir.

Devrimin, bilinçli bir eylemin gerçekleştirilişi olduğu gerçeği kadar; devrim düşüncesinin zorlukla ulaştığı alanın da aynı zamanda bilinç olduğu, bir başka gerçekliktir. Ya da aynı gerçekliğin bir paradoksu da diyebiliriz bu duruma. Kapitalizmde "bayağı eğlenceler insanın huzursuzluğu için rahat güvenlik musluklarıdır" Che,(1). Kapitalizmin bu muslukları insanı sadece insani sorunlarından uzaklaştırmakla kalmaz. Kapitalizm sürekli yılmak bilmez bir uğraş içerisindedir. İktidarını korumanın en etkin yollarından biri olan ideolojik araçları azami ölçüde kullanır. İnsan beynini adeta, içine; yeninin, güzelin girmemesi için sürekli doldurur; giren yeni

ve güzel bir şey varsa da onu masseder.

Burjuva ideolojisinin etkinliği, uzun bir sürece yayılan zorlu bir bilinçli pratikle aşılabılır ancak. Bu süreçte ısrarla anlatılması ve anlaşılması gereken şey; zorunluluklarla özgürlüklerin nasıl bir iç içelik taşıdığıdır. Unsurlarının günlük yaşamı devrimcileşmemiş bir hareketin toplumsal bir devrimi ve onun inşasını gerçekleştirebilmesi ya zordur ya da gerçekleştirilen, olması gereken değildir.

İddia ve çabanın büyüklüğü, zenginliği; bizim, olağanüstü bir çabanın özneliği olmamızı gerektiriyor.

Dipnotlar:

(1)Gençlik Üzerine Yazılar, Che Gu-evara

(2)Kapital, K.Marx

(3)Devrimci Hareket, sayı:7

(4)Ateşi Çalmak, Ognya Serebryakova

ESKİ BİR YENİ : ÖĞRENCİ CEPHELERİ

Deniz Eskici

Günümüz öğrenci hareketinin çok parçalı ve bundan bağımsız olmayarak gelişmişlik düzeyinin hedeflerinin oldukça uzağında olması su götürmez bir gerçektir. Geniş öğrenci tabanı tarafından kabul görülen örgütsüz yaşam biçimi, sorunun ivedilik arzettiği günden beri doğru-yanlış, eksik-fazla çok yönlü bir biçimde muhalif kesimlerin tartışma konusu olmakta. 12 Eylül faşist cuntasının yarattığı insan kültürü, Doğu Bloku ülkelerinin değişmesinde somutlanan solun dünya çapındaki prestij kaybı gibi nesnel etkenlerden tutun da, genelde Türkiye solunun, özelde de öğrenci hareketini örgütleme işine soyunan örgütlülüklerin yöntem ve bakış açısı hatası gibi öznel olumsuzluklara kadar sorunun nedenleri çetişlendirilebilir. Ama iradi müdahalenin nesnel koşullar üzerinde etkide bulunabilme gerçeği ve zorunluluğundan kaynaklı en çok da öğrenci yapılanmalarının eksikliği üzerinde durulmalıydı ve böyle de yapıldı.

Ne var ki öğrenci hareketindeki durgunluk ve tıkanmışlık geline süreçte yapılanmaların politika yapma tarzlarının, yöntemlerinin yanlışlığı, eksikliği yerine, öğrencilerin yasal mevzileri diye tarif edilen derneklere fatura edildi. Sorun araçtaydı, biçimdeydi o halde çözüm için salt biçim değiştirmek

yeterliydi. Ve adeta araç enflasyonu denebilecek bir dönem başlamış oldu.

Lokallikten şikayet eden har anlayış öğrenci hareketini ayrı ayrı merkezileştirmeye çabaladı. İsminden başka federasyona ait hiçbir nitelik barındırmayan "federasyonlar" sadece aynı düşüncülerin gittiği, tartıştığı "tartışma platformları", "kurultaylar" içerisinde bir fakültenin bile koordine olabileme şansının bulunmadığı koordinasyonlar, Marksist bir parti ile öğrenci örgütlülüğü arasındaki keskin ayrımların yok olabileceği yapılanmalar gibi bir çok iyi niyetli girişim öğrenci hareketine bir canlılık getirdi ise de uzun vadede çözüm olmaktan oldukça uzaktı. Pratikte olumsuzlanmış olanları bu yazının kapsamı dışında tutarak güncellik teşkil etmesi bakımından "yeni" bir girişime "Öğrenci Cepheleleri"ne değinmekte fayda görüyoruz.

"Öğrenci Cepheleleri" çalışmasını yürüten arkadaşlar daha işin başında bu çabayı daha geniş bir tabana mal etme isteklerinden kaynaklı haklı olarak "Öğrenci Cephe formu" ön bir tartışma süreci koymuşlar. Öncelinde de hiç bir netlik öngörmüyorlar (anti-faşist, anti-emperyalist karakter dahil). Eğer Türkiye demokrasi mücadelesinin bugüne kadar edi-

nebildiği tarihin süzgeçinden geçmiş teorik pratik hiç bir deneyim, birikime değer vermiyoruz ya da biz bunlara inanıyoruz ama insanlara dayatmış olmaktan çekiniyoruz diyorsanız başlangıçta nitelik öngörmek kendi için de tutarlı bir tavır olarak görülebilir. Ama herşeyin sıfırdan tartışıldığı bir ortamda öğrenci hareketinin ihtiyacını önceden ve hiç şüphesiz, bir örgütlenme tarzını ifade eden "cephe" olarak tanımlamak ve insanları cephe için tartışmak netlik öngörmüyoruz tavrı ile uyumsuzluk arz ediyor

Öte yandan teknik olarak cephe tarzı örgütlenmeler mücadelenin üst aşamalarına denk düşer. Yani ideolojik-politik tercihlerin net olduğu ve hiç bir politik yapılanmanın kendi başına işlerinin ortak hedefler üzerinde hedefe varıncaya dek mücadele ettikleri zamana denk düşer. Bu da politik arenada belirleyici olma durumundaki katmanların, sınıfların öz örgütlülüklerini oluşturdukları anlamına gelir. Bu tanım tüm bir siyasi yaşamı kapsadığı gibi özel mücadele alanlarına da indirgenebilir. Günümüz öğrenci hareketinin karşı karşıya olduğu pek de iç açıcı olma rızını beraber götürdüğüden sonra gittiğimiz yerin pek de bir önemi yoktur. Olguları analiz etmekteki yöntemimiz yanlışsa, çıkarımlarımız da yanlış olur. Ve analiz edilen bir sorun ise çıkarsamalar paralelinde pratiğe ilişkin hiçbir öneme ve çözümleyici olamaz. Bugün öğrenci hareketinin sorunlarının aşılmasının önündeki en büyük engel eleştirinin merkezine yöntemimizi, bakış açımızı koymamak, özü biçime feda etmek; sorunu araçlara yıkmaktır. Sorun perspektif sorunu, kavrayış sorunudur.

DEV-GENÇ, MÜCADELE DEMEKTİR

Sevgi Yılmaz

Genel olarak toplumsal muhalefet ve özeldede gençlik mücadelesi açısından ele alındığında Dev-Genç, önemli bir dönemeç ve köklü bir geleneğin başlangıç noktasıdır. Bu gerçeği, geçmişte kalan 30 yıllık mücadele pratiği defalarca kanıtlamıştır.

Dev-Genç'in mücadele içerisinde boy verdiği dönem, dünyada 68 olayları olarak bilinen, çoğunluğu gençlerden oluşan, ama, hareketin geliştiği ülkelerde sınıflar mücadelesinden kopuk olmayan bir başkaldırı ve isyan dalgası yaşanıyordu. 60'lı yılların sonuna doğru ülkemiz de bu gelişmelerden etkilenmeye başladı. Toplumsal muhalefet ve başta gençlik olmak üzere kitle hareketlerinde önemli gelişmeler görüldü. Gençlik hareketinin de başta üniversite gençliğinin akademik, ekonomik ve demokratik mücadelesi ve talepleri ekseninde yükselerek toplumun diğer kesimlerinin istemleriyle örtüşmesi, muhalefet hareketin ön saflarında yer almasını bir zorunluluk haline getirdi. Dev-Genç örgütlenmesi işte bu koşullarda gençliğin bağımsız hareketi olarak ortaya çıktı. Ve kısa sürede gelişerek muhalefetin tümünü kucaklar hale geldi.

Toplumsal muhalefet ve mücadelenin yükselmesi ve kitle hareketlerindeki gelişme, beraberinde siyasi ve örgütsel sorunları da getirdi. Bu dönem ortaya çıkan siyasal yaklaşımları iki başlık altında toplamak mümkündür. İlki, TİP'in başını çektiği, orta ve küçük burjuva kesimlere dayanan Parlamentarist anlayış, diğeri ise TİP'in dışında yer alan ve solda daha etkin denilebilecek kesimdir. Bunlar da yine orta ve küçük burjuva kesimlere dayanıyorlar, ancak demokrasi mücadelesini ve aktif mücadeleyi öne çıkarıyorlar ve sosyalizme varabilmek için varolan demokrasinin sınırlarının genişletilmesini savunuyorlardı.

Dev-Genç'in içinde mayalandığı FKF de önceleri sosyalizm, genellikle TİP çizgisinde popülizm, sendikalizm karması, aydınlar arası bir entelektüel uğraş karakteri taşıyordu. Mücadele-

nin gelişmesi ve Marksist-Leninist ideolojinin yaygınlaşmasının etkisiyle FKF de hızla çözülme başladı. Faşist saldırılara karşı aktif mücadeleden yana, işçi ve emekçi kesimlerin yanında yer almayı savunan yeni bir anlayış geliyordu. Toprak işgallerinde yoksul köylünün yanında yer alarak, 6. fiyoloya karşı anti-emperyalist uyanışı aktif olarak örgütleyerek halka yakın ilişkiler kuruluyordu. Siyasi, ideolojik ve örgütsel gelişkinliğin artmasıyla kitle bağları da geliyordu.

Bu gelişmeler beraberinde siyasi tercih ve netleşmeleri de getiriyordu. Ayrışmalar ortaya çıktı ve buna uygun saflaşmalar yaşandı. Bu durum doğal olarak FKF'ye de yansdı. Ve bu tartışmaların sonucunda 4. kurul-tayında FKF DEV-GENÇ adını aldı.

15-16 Haziran işçi eylemlerinde olduğu gibi Dev-Genç aktif olarak ezilen ve sömürülenlerin yanında yer aldı. Başta üniversiteler olmak üzere gençliğin yaşadığı sorunların ülke gerçeklerinde kopuk olmadığı, dola-yısıyla ülkenin siyasal gerçeklerinden bağımsız düşünülmemeyeceğini bilince çıkardı. Buna göre duruş noktaları oluşturdu. Bütün eylemlerinde görülen siyasi içerik Dev-Genç'in önemli belirleyeni oldu: O, yaşamın bütün alanlarında ezilen halkların yanındaydı.

Karadeniz'de fındık ve çay üreticisinin tefeciye karşı mücadelesinde o vardı. Ege'de tütün işçisinin sömürücülere karşı direnişinde, toprak işgallerinde, fabrika işgallerinde, Kürdistan'da ezen ulus egemenlerine karşı mazlum Kürt halkının vermiş olduğu kimlik kavgasında, üniversite boykotlarında, kısacası hep ezilen, sömürülen ve haksızlığa uğrayanların yanında yer aldı.

Dev-Genç'in mücadele tarihi bugün bizler için bir "hazine" işlevi olmaya devam ediyor. Her çevre Dev-Genç'i kendi penceresinden bakarak değerlendirip sahip çıkıyor görünse de, önemli olması gereken mücadele geleneğini bugünlere taşımaktır. Dev-

Genç'in mücadele pratiğini kavrayarak günümüz koşullarında ete kemiğe büründürmek her zamanki gibi olanaklıdır. Kuşkusuz, bugün için aşılmış yanları da vardır. Engels, "Modern Sosyalizmi biraz olsun derinlemesine irdelemek isteyen bir kişi, hareketin aşılmış görüş açılarını da öğrenmelidir." diyor. Bu belirleme siyasi geçmişimizin bütünü için de geçerlidir.

Dev-Genç işçi sınıfının kendi bağımsız siyasi örgütlenmesinin olmadığı dönemde bir parti gibi mücadelenin ön saflarında yer almıştır. Ama bu durumda asla kendisini bir proletarya partisi olarak görmemiştir. Dev-Genç'in örgütlediği gençlik ağırlıklı eylemler hiçbir şekilde işçi sınıfı hareketine özdeş sayılamaz. Gözardı edilmemesi gereken olgu her iki hareketinde paralel gelişmesi, işçi sınıfı ideolojisinin benimsenmesi ve gelişen mücadelenin önemli bir bileşeni olmasıdır. Gençlik, bizim anladığımız şekilde bir işçi sınıfı partisinin olmadığı bugünkü koşullarda bu işlevi tekrar yüklenebilir. Yeter ki istensin ve bu doğrultuda hareket tarzları yaratılsın.

Bugün yine anti-emperyalist bir çizgide ve gerici, faşist saldırılara karşı aktif tavır alışı gençlik mücadelesi toplumsal muhalefet içerisinde önemli bir etki gücüne sahiptir. Bunu doğru kanallara akıtarak, bağımsız bir gençlik hareketi yaratmak düşünüldüğü kadar zor değildir. Geçmişten öğrenmesini bilerek ve Dev-Genç geleneğinin yaratmış olduğu siyasal kültür ve kararlılığı bugünde rehber olarak kabul ederek adım atarsak bunu başarmak mümkündür.

Özetle, süslü lafların boş gevezeliklerin değil, emperyalizme ve oligarşiye karşı yükseltelen militan mücadelenin ve direnişin adıdır Dev-Genç. Bu özelliğiyle halklarımızın mücadele geleneğinde baş köşede yer almıştır. 50 yıllık eylemsizlikten ve reformizmden köklü kopuşu sağlayan '72 Devrimci Hareketinin Dev-Genç içinde filizlenmesi bir tesadüf değil, bilinçli ve iradi bir çabanın boyutlanarak nitelik kazanmasıdır. İçinde yaşadığımız sosyal ve siyasal koşullar baz alındığında böylesi bir çabaya bugün her zamankinden daha fazla ihtiyaç olduğu görülecektir.

İHANET, DİPSİZ BİR KUYUDUR; ALÇALMANIN SONU GELMEZ

*İhanet, bir dağın kendi doruğunu reddetmesidir.
Dağ, dağ olmaktan çıkar.*

Karşı karşıya kaldığımız durumlarda, çoğumuzda rastlanır; bir hainle, ihaneti tartışmaya kalkarız. Her hücremizde, bir tepkimeye sebep olacak denli uzak ve itici gelen bu durum; yarıttığı şaşkınlık ve anlaşılabilirlik sebebiyle bizleri, refleks halinde tartışmaya/itiraza yöneltir. Üstelik, mantık yürütür, çeliştirmeye çalışırız. Söz konusu reaksiyonlar, doğal ve anlaşılır ise de gerçekte bunlar, ihanetin anlaşılabilirliğine dayanır. İhanet, ilk bakışta salt "yoldaşlara" karşı yapılmış bir fiil gibi algılandığında, gerçekte bütün bir yaşamı hedef alır. **Vahşi bir hayvanın bile, kendisiyle kurulan iletişime yanıt verdiği ve doğasında bulunan zararlı eğilimleri gemleyerek hareket ettiği düşünülür; ihanetin, gerçekte neye karşı ve hangi boyutlarda olduğu konusundaki vahamet daha da büyüktür.** İnsanı, hayvana oranla üstün kılan bilinç/irade gibi faktörlerin, hayvanların dahi yapmadığını yapmak üzere kullanıldığı görülür.

Hiçbir ihanet yoktur ki, toprağında bitki, toprağında sevgi, toprağında insanca öğeler yesebilmemiş olsun. Hiçbir hain yoktur ki, çürüten yanlarını kesip atabilmiş olsun; çünkü **ihanet, bütünüyle çürüme demektir.** İhanetin çürük tadı, hain rahatsız etmez; çünkü o, sırtını öncelikle insana çevirmiştir. Hainler, yaşamın en sıradan kesitlerinde bile "normal" değildir. Gezdiği, eğlendiği, denize girdiği, vs. görülebilir; hatta evlenip, çocuk sahibi de olabilir. Ancak bu bizi yanıltmasın. Doğaya, sevgisizlik koordinatlarından giren bu insanın karşılaşılabileceği sorunlar, sanıldığından çok daha fazladır. **Ama bu denli uzağa gitmeye de gerek yok. Kendimizi, hainin yanında düşleyelim; bizimkine benziyor gibi görünse de, hangimiz onun elini tutabiliriz? Hangi insan, koynundaki sıcaklığı onunla paylaşabilir? Bir çift ihanet gibi duran dudaklarından, dökülecek hangi söze itibar edilebilir; hele ki o dudaklar tarafından öpülme olasılığı, hangi insanı dehşete düşürmez ki?**

Hainlerin erdem, temizlik, arınma gibi kavramlar kullanması ve yapılmış kimi yanlışları gerekçe göstererek ihaneti, örgütsel açıdan içsel bir olay olarak yansıtmaması; hemen hepsinde rastlanan, samimiyet yitiminin sonucudur. Aslında yedi yaşındaki bir çocuk zekasıyla, açığa çıkarılabilecek çelişiklere rağmen, çoğu kez "erdem" oyununu sürdürürler. Son olarak, **Şemdin Sakık'ın** "mafyalasız ve çeteleşmeden" sisteme entegre olma talebinde bulunması; "yıkıklarını tamir etmek" istediğini söy-

lemesi başlı başına bir samimiyetsizlik örneği ve çürüme sebebidir. Faşist rejimlerin, iyiden, güzelden, insandan; gelişme ve gelecektekine yana olan her şeyin karşısında yıkıcı rol oynadığını -bırakalım Şemdin Sakık'ı- çocuklar bile biliyor. Çeteleşmenin, devletten ayrı bir şey değil, devletin bizzatı kendisi olduğunu da bilmeyen kalmadı. Kendisinin de çok iyi bildiği bu gerçekler karşısında, sisteme entegre olarak "yapıcılaşmak"(!) isteyen Şemdin Sakık; savaş söz konusu olursa, Suriye'ye karşı silah kullanıp, bir ülkenin maddi ve manevi değerlerine karşı yıkıcı rol oynamaya aday olduğunu açıkça ifade etmiştir.

Bir tesadüf müdür ki, kendisi bir çürüme abidesi olan devlet bile, fazlaca kirli olan işlerini "itirafçılara" yaptırmaktadır. Çünkü, alçalmanın da, "çukurlaşmak" gibi derinlikli kademeleri vardır. Bugün yaşayan bir ceset durumundaki hainler öldüğünde, doğa onları "küf" olarak bile işlevlendirmeyecektir. Bilinir ki, orkide tohumunda besin deposu bulunmadığı için, toprağa düştüğünde, küf benzeri mantarların desteğine gereksinim duyar. **Ben inanıyorum ki, tüm orkideler, ihanet kaynaklı küflerden uzak duracaktır. Ne mutlu ki doğa, güzeli çirkinden ayıracak kadar seçicidir.**

İhanetin kendisi gibi, nedenleri de çeşitli olmasına rağmen; ben, asli nedenin sevgisizlikte aranması gerektiğini düşünüyorum. Bu nedenle de, 5. sayıya yer alan bu konudaki değerlendirmeden bir bölümü buraya aktarmayı yararlı buluyorum:

"Anti-yaşam bir kültür oluşturan ve bunun tamamlayıcı öğelerini yanyana getirerek kendini tamamen insandışılaşma zeminine çeken kişilerin durumunu bir çeşit küskünlük ile de açıklamak mümkündür. Barışamadığı yaşamı yok sayarak, kendini aklama çabası pek çok tercihinde, yöneliminde ve aldığı tavırlarda hissedilir. Karanlığı, durağan olanı, kenara düşeni, artık olanı sever. Yaşama sırtını, ölüme yüzünü döner. Gerçekte ölecek cesareti yoktur. Cesaretsizliğinden ölmeyi de beceremez. Olsa olsa, ölümü beceriksizliğinden olur. Her şeye dair kesin ve kestirme çözümleri vardır. Gerçekte kesin olan hiçbir şey yoktur. Hafife aldığı yaşam, büyüme, gelecek kavramlarının büyüklüğü altında ezilir. Ve sürekli geçmişe doğru kaçır. Doğmamış olmanın erdemini (!) keşfeder. Kurgu ve saplantı dünyasında yaşadığı için gerçek yaşamla bağı sınırlıdır. Az şey bilir yaşama dair; bilgichtir aynı zamanda. En karma-

şık görünen tepkisini bile kazıdığımızda altından çoğu kez hencillik çıkar. Gel geç ruhludur; üretmeyi, yapmayı sevmeyiz. Tahammülsüz olduğumuz için emek harcamada tembeldir. Gerçekte kaderini eline alabilecek gücü yeteneği yoktur; bunu kabul edip aşmaya çalışmak yerine, kaderinin onu sürüklediği yeri edebiyatla aklamaya çalışır. Yaşamına edilgenlik o denli hakimdir ki, ona 'özne' değil de 'yarı-nesne' demek daha uygun düşer." (Devrimci Hareket, sayı:5)

İnsandan, emekten, güzellikten yana olan her şeye; doğaya, sevdaya, insan sıcaklığına; eşine, dostuna, yoldaşlarına ve halkına ihanet edecek kadar alçalanlar için, kimi zaman "kendini çok seviyordun" denir. Bence bu da doğru değil; bir hain kendini de sevmeyiz. Ve gerçekte asıl zararını kendine vermektedir. Basit çıkarlar karşısında, insana tarih boyunca biçilmiş olan her türlü erdemi satışa çıkararak biri için artık bir şahıstan, bir kişiden söz etmek olası değildir. Çünkü o bir hiçtir. Eğer sevgiden ve kendini sevmekten söz edeceksek, Bulgaristanlı güzel komünist Nikola Vaptsarov'u anmak lazım. Kurşuna dizilmeden önce "Burada bir kişinin lafı mı olur?" diyen Vaptsarov; sanıldığı kadar akılsız kendini önemsiz kılmamıştır. Hatta kendine en büyük güzelliği yakışık görmüş, ölüm karşısında da "küçülmemenin" mümkün olduğunu; o an bile halka "Ama birlikte olacağız fırtınada/Halkım, çünkü sevdiğim seni" denebileceğini göstermiş; bu müthiş onuru, tüm insanlığa hediye etmiştir. İşte bütün bunlar, gerçekte kendini seven, kendine saygı duyan insanların işidir. Çıkar batağında, ihanet soluyanların değil...

Tüm hainlere, son söz yerine; Mutato nomine de te fabula narratur-Adını değiştir, hikaye seni anlatır.

BİR HAINİN İÇSEL MONOLOĞU

Ruhuma yuvalanan
beş parmak kalınlığında
bir korku
eteğinden tutup
aşağı çeker insanlığımı

Bencillik
elde silah
teslim alır
içimde dağınık vaziyette kalmış
onurdan yana
içsel tavsiyeleri

İnsandan insana
yayılan elektrik
başkalarını ısıtıran
ben
enerji kaynaklarımın
sigortasını attırmuş bir yalnızlıkta
üşürüm

İnsanlar bahtiyar
ben huzursuzum
İhanet
kendi kendini cezalandırmaktır.

EMPERYALİST YDD'NİN KÜRESEL "ADALET"İ

Sevgi Yılmaz

Geçtiğimiz günlerde Dünya Bankası tarafından 1998/1999 Dünya Kalkınma Raporu yayınlandı. Raporda değişik ülkelerin ekonomik gelişmişlik oranları veriliyor ve farklı açılardan bazı karşılaştırmalar yapılıyordu. Rapor, 1990'lı yılların moda kavramı olan YDD'nin de ekonomik yüzünü açık bir biçimde gözler önüne seriyordu.

Dünya Kalkınma Raporu'nun ortaya serdiği rakamlara göre, ülkelerarası ekonomik refah farklılıkları korkunç boyutlara ulaşmış durumda. Ülkeler düzeyinde gelir dağılımlarına baktığımızda, göstergeler, YDD'nin "Ülkeler arası ekonomik farklılıkların ortadan kalkacağı" tezini temelden yalanlıyor. Tam tersine, kimi ülkeler zenginlik içinde yüzerken, dünya nüfusunun büyük bir çoğunluğunu barındıran ülkeler açlık ve yoksullukla boğuşuyor. Bir gazete YDD'nin eşitlik ilkesini çok güzel ifade eden bir başlıkla veriyordu haberi: "66 Mozambikli, bir Lüksemburglu etmiyor."

Dünya Bankası'nın yayınlamış olduğu Dünya Kalkınma Raporu'nda yer alan rakamlara göre, 1997 yılı itibarıyla Dünya'da 5 milyar 829 milyon insan yaşamakta. Bu nüfusun 2 milyar 48 milyonu düşük gelirli, 2 milyar 285 milyonu düşük orta gelirli, 571 milyonu ise, Türkiye'nin de ilk kez içinde yer almış olduğu yüksek orta gelirli olarak

belirleniyor. Buna karşı, toplam Dünya nüfusu içerisinde azınlık sayılabilecek 926 milyon da yüksek gelirli ülkelerde yaşıyor. Bu oranlar yüzdelik olarak ifade edilecek olursa, dünya nüfusunun sadece yüzde 15,9'u yüksek gelirli olarak gözüktüyor. (Bu dilim içerisinde yer alan nüfusun, gelirden eşit faydalanamadıkları ayrı bir konu.) Geri kalanlar ise, yüzde 9,8'i yüksek orta gelirli, yüzde 39,2'si düşük orta gelirli. Dünya nüfusunun yüzde 35'i ise düşük gelirli, yani yoksul olarak kabul edilen ülkelerde yaşıyor.

Rapora göre en zengin ülke olarak Lüksemburg veriliyor. Bu ülkede kişi başına düşen milli gelir 45 bin 330 dolar olarak hesaplanmış. Bunun yanında, dünyanın en yoksul ülkesi olarak gösterilen Mozambik'te kişi başına düşen milli gelir ise 90 dolara kadar iniyor. Bu veriler şu korkunç gerçeği ortaya çıkarıyor; bu iki ülke arasında gelir farkı 503 katı aşıyor. 422 bin nüfusa sahip olan Lüksemburg'un toplam milli geliri 18 Milyar 837 milyon doları bulurken, bu rakam, 18 milyona sahip Mozambik'te 1.7 milyon dolar civarında dolaşiyor. Lüksemburg ve Mozambik arasındaki toplam milli gelir farkı ise yaklaşık 11 katı buluyor. Bu iki ülke arasındaki satın alma gücü paritesi de korkunç boyutlara ulaşıyor. Lüksemburg'un kişi başına satınalma geliri 34

bin 460 dolar iken, Mozambik'te bu rakam 520 dolarda kalıyor. Bu da, Lüksemburg'dakinin 65'da birine ancak ulaşılıyor.

Zengin ve yoksul ülkelerin kıtalararası dağılımında bir değişiklik bulunmuyor. Zengin ülkelerin çoğu yine Avrupa'da, dünyanın en yoksul ülkeleri ise Afrika ve Asya'da yer alıyor. Afrika ülkelerinin büyük çoğunluğu ve Asya'nın bazı ülkeleri 200 ile 300 dolar arasında milli gelirlerle yaşamlarını sürdürmeye çalışırken, gelişmiş zengin Avrupa ülkeleri 20 bin doları aşkın milli gelirlere sahip bulunuyorlar.

Dünyanın en büyük ekonomik güçlerinden biri olan emperyalist ABD'de de kişi başına düşen milli gelir 28 bin 740 dolardır. Japonya ve Almanya'da bu rakamlar sırasıyla, 37 bin 850 ve 28 bin 260 dolar olarak verilmektedir. Bu iki ülke de ABD'nin yanında dünyanın diğer ekonomik devleri olarak yer almaktadırlar. Norveç ve İsviçre'de yüksek gelirli en zengin ülkeler arasında yer alıyorlar. Norveç'te kişi başına düşen milli gelir 36 bin 90 dolarken, bu rakam İsviçre'de 44 bin 320 dolara ulaşılıyor. Bu iki ülke de, dünyanın önde gelen zengin ülkeleri olarak yüksek gelirli yüzde 15,3'lük grup içerisinde yer alıyorlar.

Buna karşın dünyanın en yoksul ülkeleri olarak bilinen Burundi, Kongo Demokratik Cumhuriyeti ve Etiyopya'da kişi başına düşen milli gelir 200 doları bile bulmuyor. Adı geçen rapora göre, Türkiye, 133 ülke içerisindeki sıralamada kişi başına düşen 3 bin 130 dolarlık milli gelire 48'inci sırada yer alıyor.

Ülke Grubu	Nüfus (Milyon)	GSMH(\$)	Kişi Başına Milli Geli (\$)	
			Cari	Satınalma
Düşük gelirli	2.048	721.7	350	1.400
Düşük orta	2.285	2.817.9	1.230	3.760
Yüksek orta	571	2.584.0	4.520	7.700
Yüksek gelirli	926	23.802.1	25.700	22.770
Dünya toplamı	5.829	29.925.7	5.130	6.330
En fakir (Mozambik)	18.9	1.7	90	520
En zengin (Lüksemburg)	0.422	18.84	45.330	34.460
ABD	267.6	7.690.1	28.740	28.740
Japonya	126.1	4.772.3	37.850	23.400
Almanya	82.1	2.319.5	28.260	21.300
Çin	1.227.2	1.055.4	860	3.570
Türkiye	63.7	199.5	3.130	6.430

Dünya gelirlerinin paylaşımında da çok büyük eşitsizlikler yaşanıyor. Toplam zenginlikleri ellerinde tutan ülkeler nüfus açısından küçük bir azınlığı oluştururken, Dünya nüfusunun sadece yüzde 15.9'unun buna karşın toplam dünya gelirinden en fazla payı almaktadırlar. Bu oran toplam dünya gelirinin yüzde 79.5'ini oluşturmaktadır. Yani, dünya nüfusunun yüzde 15.9'unu barındıran emperyalist-kapitalist ülkeler toplam dünya gelirinin yüzde 79.5'ine sahip bulunuyorlar. Dünyanın yıllık toplam milli geliri ise 29 trilyon 925.7 milyar dolar olarak hesaplanıyor. Bu gelirin 23 trilyon 902.1 milyar doları, yukarıda adı geçen yüksek gelirli, dünya nüfusunun yüzde 15.3'lük kesimini barındıran ülkelerin eline geçmektedir. Bu ülkelerin kişi başına ortalama milli gelirleri ise 25 bin 700 dolar civarında bulunuyor.

Geri kalmış yoksul ülkeler korkunç bir tabloyla karşı karşıyalar. Dünya nüfusunun büyük bir çoğunluğuna sahip bu ülkeler, yoksulluk sınırının altında yaşama savaşı veriyorlar. Dünya nüfusunun yüzde 35'ine sahip düşük gelirli, dolayısıyla yoksul ülkelerin toplam dünya gelirleri içindeki payları ise sadece yüzde 2.4 düzeyinde bulunuyor. Düşük gelirli ülke kategorisinde 61 ülke yer alıyor. Bu 61 ülkenin toplam milli gelirleri ise sadece 721.7 milyar dolar. Ve kişi başına düşen ortalama milli gelirleri de 350 dolara ancak ulaşıyor.

Dünya ülkelerinin büyük bir çoğunluğu haksız bir tabloyla karşı karşıya bulunmaktadırlar. Buna karşın, bugün dünyada her ülkenin gerekli ihtiyaçlarını karşılayacak maddi birikim ve zenginlikler mevcuttur. Yeter ki, adil bir paylaşım mekanizması oluşturulmuş olsun. Emperyalist-kapitalist sistemin adaletsizliği ve kâr hırsı, bu birikimin eşit paylaşımının önünde en büyük engeldir. Kapitalizmin kendisi eşitsizlik demektir. Böyle bir düzen ulusların ekonomik eşitliğini asla sağlayamaz. Yukarıda yer alan eşitsiz tablonun değişmesi sosyalizmle olanaklıdır. Bunun için bugün dünya uluslarının devrime ve sosyalizme her zamankinden daha fazla ihtiyaçları vardır.

Merhaba Yoldaşlar,

Ben şu anda Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde adli bir davadan tutuklu bulunmaktayım. Devrimci Hareket Dergisiyle burada tanıştım. Dergi'nin bütün sayılarına ulaşma imkanım oldu. Genel olarak sol, sosyalist yayınların dışında ve onlardan farklı bir yayın çizgisine sahip olduğu, olumlu anlamda hemen kendisini belli ediyor. Bu özellikle, "birlik"le ilgili yazılarda açık bir şekilde görülüyor.

Hepimiz biliyoruz ki, bu ülkenin yiğit ve onurlu evlatları mücadele dolu yaşamlarıyla YOL'umuza ışık tutup, tarihimizi altın harflerle yazmışlardır. Dostları için ölüme gitmekten çekinmemişlerdir. Mahir, Denizler için Kızıldere'de ölümü gülerek kucaklamadı mı? İşkence tezgahlarında 'Ser verip sır vermeyen' İbrahim Kaypakkaya, Sinan Cemgil'i ihbar eden köy muhtarını bulup cezalandırarak, halk düşmanlarının cezasız kalma-yacaklarını göstermedi mi? Devrimci dayanışmanın en güzel örnekleri olan bu yaşanmışlıkları bugün nasıl yok sayabiliriz? Bu anlamda, böylesine güzel bir tarihe sahipken, devrimci dost yapılar arasında gelişen "rekabet"i, benmerkezci tavır ve davranışları anlamak mümkün değildir. Devrimci Hareket'in bu tür yanlışları mücadele saflarından söküp atma çabası ve yürüttüğü politikalar doğru ve anlamlıdır. Kendini devrime muktedir tek güç görmek, işi yokuşa sürmek ve hala GEÇMİŞTEN DERS ALMAMAKtır.

Devrimciler haklı bir davanın savunucularıdır. Emperyalizme ve oligarşiye karşı halktan yana yeni düzenin kurulması için savaşıyorlardır. İçinde yaşadığımız dönem koşullar, her zamankinden daha fazla bizlerin, devrimcilerin lehinedir. Yeter ki bizler bunu halklarımızın çıkarları için kullanmasını bilelim. Anlamsız tartışmalardan, didişmelerden kaçınalım. Devrim yapmayı ciddi bir iş olarak algıladığımız göre, bunun gereklerini de yerine getirmek durumundayız. Mao'nun söylediği gibi, "Devrim, bir ziyafet vermek, bir makale yazmak, bir resim çizmek veya bir nakış işlemek değildir. (...) Devrim bir ayaklanmadır. Bir sınıfın başka bir sınıfı devirdiği bir şiddet hareketidir."

Biraz da yaşadığım koştan söz etmek istiyorum. Ben burada yeni olduğum için yaşananları uzun süredir burada olan arkadaşlardan dinliyorum. Devrimci tutsaklara karşı müthiş bir sempati ve güven var. Onların direngenliğini, dürüstlüklerini ve yiğitliklerini göğüslerini ka-

bartarak anlatıyorlar. Büyük bir saygı, büyük bir hayranlık var. Bu çok güzel bir şey ve gururlanmamak elde değil. Devrimcilerin örnek yaşamları buradaki adli tutukluları da etkilemiş.

Son olarak biz de buradan, selam olsun diyoruz halkı için silah elde döğüşenlere ve bu uğurda şehit düşenlere... Selam olsun, darağaçlarına gülerek gidenlerimize... Selam olsun, işkencelerde sevdaları ve yoldaşları için ölümü severek kucaklayanlara...

Selam sizlere, Devrimci Hareket çalışanları yoldaşlar...

İleriki sayılarda buluşmak dileğiyle, sevgilerimi gönderiyorum.

*"Darağaçlarından,
kurşun sağanaklarından
gecenin zifri karanlığından,
celladın elindeki çılgınlardan
savurduk gökyüzüne yıldızlı
yumruğumuzu*

*Kanla yazıldı bu tarih
Destan direnişlerde
Yiğit yoldaşlarımızın
Emeği, alınteri
Sende simgeleştirdi kurtuluşumuz
YOL'umuz uzundu
Onurla taşıdık hep
Tarihin altın sayfalarını
Kanlarımızla çizdik seni
Yıldız yumruklu bayrağım
Yüreklere kazdık seni
Alınımızda beremize
Silahımıza kurşunumuza*

*Önderlerimiz,
Mahir'imiz, Deniz'imiz, İbrahim'imiz
And olsun size
And olsun ki şehitlerimize
Geldiğinde vakit
Celladın diz çökenini dahi
Affetmeyeceğiz...
Ve, And olsun ki
Zifri karanlığın sahiplerini
Tahtlarından alacağı edip
Saltanatlarını başlarına yıkacağız
Ve o gün geldiğinde
Adlarımızı
Ülkemizin en güzel yerine
Altın harflerle yazacağız!"*

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi
Adli Tutuklarından
Bir Devrimci Hareket okuru

KAVGA MEVSİMİNİN YENİ GÜNÜDÜR NEWROZ!..

Kürt halkının tarihi, tenkil, inkar ve asimilasyonun tarihi olmasının yanında; direnmenin, ayakta durmanın ve önündeki karanlık tabloya rağmen, ışıklı bir geleceğin parıltısıyla yol almanın tarihidir. Özellikle Ortadoğu halkları için direnmenin ve kurtuluşun sembolü olan **Newroz**, Kürt halkı için her dönem, daha da yoğun anlamlarla yüklenmiştir. Bugün içinden geçilmekte olan süreçte ise, günler arasındaki farklar yok olmuş, her günü bir **Newroz** bilinciyle karşılamak, dönemin gerçekliği haline gelmiştir. **Newroz**, bir bayram olduğu kadar, bir kavga günüdür. Kavgada artık iradeler, sahip oldukları tüm silahları kuşanarak yerini almaktadır.

Emperyalist efendileri ile işbirliği içinde gerçekleştirdiği operasyonla, **Abdullah Öcalan**'ı tutsak alan diktatörlük, halkların geleceğini karartmak için, elindeki olanakları en amansız biçimde ve azami ölçülerde kullanmaya çalışmaktadır. Tüm devlet olanakları, **ölçüleri kaçmış histerik bir refleksle** harekete geçirilmiştir.

Hemen hiçbir konuda çözüm üretilmez hale gelen ve elinde şiddetten ve psikolojik savaş yöntemlerinden başka başvurabildiği bir araç kalmayan devletin, **Abdullah Öcalan**'ın tutsaklığı karşısında ölçülü tepkiler vermesi beklenemezdi. Kirli propagandanın başta-çı edildiği koşullarda gerçekleri çarpıtarak halka "bilgi" diye vermek, güncel bir iş haline gelir. Daha yakın bir tarihe kadar devletin en yetkili organlarınca yapılan açıklamada 26.800 PKK'linin öldürüldüğü açıklanmış ve bu bir övünç sebebi yapılmışken; hemen peşinden, aynı kirli yöntemin gereği olarak "Otuzbin kişinin katili Apo" yaygaraları geliştirildi.

Bir seferberlik havasında geliştirilen ve psikologlardan siyaset bilimcilerine, ekonomistlerden gazetecilere kadar geniş bir kesimden katkı sağlanarak hayata geçirilen **şovenist politika-**

lar, halkın karşı karşıya olduğu pek çok sıkıntının üstünü örten ve devletin etrafında bir kenetlenmeyi amaçlayan biçimde kullanılmaya çalışıldı. Halklar arasında düşmanlık tohumları ekerek ve bunu tüm devlet olanakları ile besleyerek bundan yarar bekleyenler için şiddetten, inkar ve asimilasyondan başka "çözüm" yoktur. Tarihi boyunca Kürtlere karşı soykırımı, hak gaspını ve yok saymayı tek ve değişmez politika

Kürt halkı hiçbir zaman hazıra konmadı. Kürt halkı hiçbir zaman işin kolayına kaçmadı. Kan ve gözyaşı deryasından her seferinde boğulmadan çıkabilmiş ve adeta acı içinde pişmiştir. Bugün heman tüm dünyaya yayılmış nüfusu ve parçalanmış toprağına rağmen dağınlığı değil, bütünlüğü ile dikkat çekmiştir. Kürt halkının özgürlüğe olan inancı ve sahip olduğu irade; emperyalist saldırıları, komploları, hile ve entrikaları boşa çıkarabilecek güçtedir.

olarak uygulayan devletin suç dosyası ve sorumluluğu sadece katlettiği gerilla sayısı ile sınırlı değildir. Bu politikayla Kürt coğrafyasında yapılan maddi ve manevi tahribatı ölçmek bile olanaksızdır. Gerçek bir yargılama durumunda **halk düşmanlığı** tüm dünyaca belgelenen Türkiye egemenlerinin, Avrupa koşullarında bile bir yargılamadan köşe-bucak kaçması boşuna değildir. Kürt sorunu gibi, ülkedeki her türlü meselenin tek müsebbibi olan bu **haramiler çetesi**, savaşın kendisinin de bizatihi sorumlusudur/nedenidir.

Kürt halkı aldanmaları ve aldatmaları, **Şeyh Sait**'e ve **Seyit Rıza**'ya yapılanları, kendisine yakışık görülen eziyetleri, katliam ve darağaçlarını unutmadı. Ve daha önemlisi, tarihinde görülmemiş bir biçimde uyanmış, örgütlenmiş ve savaşmayı öğrenmiştir.

Kürt halkı hiçbir zaman hazıra konmadı. Kürt halkı hiçbir zaman işin kolayına kaçmadı. Kan ve gözyaşı deryasından her seferinde boğulmadan çıkabilmiş ve adeta acı içinde pişmiştir. Bugün hemen tüm dünyaya yayılmış nüfusu ve parçalanmış toprağına rağmen dağınlığı değil, bütünlüğü ile dikkat çekmiştir. Kürt halkının özgürlüğe olan inancı ve sahip olduğu irade; emperyalist saldırıları, komploları, hile ve entrikaları boşa çıkarabilecek güçtedir.

Kürt halkını devrimci bir seviyeye taşıyan dinamikler, dezenformasyonla zayıflatılmayacak denli güçlüdür. Halkın karşısına hiçbir zaman gerçeklerle çıkmamış ve her zaman kirli yöntemleri tercih etmiş olanların inandırıcılığı sınırlıdır/geçicidir. Daha önceleri olduğu gibi bu kez de kirli elleri ile suç üstü yakalanmaları gecikmeyecektir. "Psikolojik savaş klipleri" hazırlayarak bunu "habercilik" adına sunan ve bu işlevi için pek de hevesli görünen "medya", işlenmekte olan suçun asli faillerinden ve halka karşı işlenen her suç gibi bu suç da cezasız kalmayacaktır. **Halkın başvuracağı haklı şiddetin doğrudan hedefi halk düşmanlarıdır.**

***NEWROZ, ATEŞTEN BİR İSYAN ÇIĞLIĞIDIR!..**

***NEWROZ, BİR ÖZGÜRLÜK YEMİNİDİR!..**

***DİKTATÖRLÜK YENİLECEK HALKLAR KAZANACAK!..**

ÖĞRENCİNİN ÖZGÜRLÜĞÜ KENDİ ELLERİNDEDİR

PENCEREYİ KAPAMA
GÖK DOLABİLİR İÇERİ

ÇIKTI

PENCEREYİ AÇ
SESİN SARSIN DÜNYAYI

DEVİRİMCİ HAREKET YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

Sosyalizm Güzeldir

Gençlik ve Mücadelesine Dair
Analizler

Okullar, Devletin İdeolojik Aygıtları
Arasında En Etkin Rolü Oynar

Bilimsel Gelişmelere de Seçici Bir
Gözle Bakılmalıdır

Ana Dilde Eğitimin Önemi Üzerine

Devrim Süreçlerinde Öğrenci
Hareketinin Rolü Küçümsememelidir

Liseli İrade Zincirle Bağdaşmaz

Marksizm, İnsanlığın Önüne Tutulmuş,
Enerjisi Tükenmeyen Bir Fenerdir

Nasıl Bir Eğitim İstemiyoruz?

BÜTÜN KİTAPÇILARDA...

MARKSİST ÖĞRETİDE KADIN SORUNU

DEVİRİMCİ HAREKET Yayınları

Yoldaşlar;

BAHADIR DENİZ

Umutların, kurşun yağmuruna tutulduğu bir yıldan, yeni bir yıla girdik. Yerel düzeyde diktatörlük, uluslararası düzeyde emperyalizm, kapsamlı bir hazırlıkla girdi 1999'a. Görünen o ki, bir parazit gibi halkın kanını emerek yaşayanlar, ne denli istenmez hale gelseler de kendiliğinden, paldır küldür yıkılmayacaklar.

Halkın yaşam imkanları, mücadele dinamikleri; umut ve hüznün kaynakları açısından, elbette ki 31 Aralık'ın 1 Ocak'tan pek bir farkı olması beklenmemelidir. Ancak, her yeni yıl, tuttuğu eskizleri tarama ve temiz çekme samimiyeti gösterenler için bir yenilenme sebebidir. **Her sabah yeni gün soluğunu; dinlenmiş bir bedenin temizlenmiş bir hava ile buluşması olarak alanlar için yenilik, tüm samimi sabahlarda mümkündür.** Güneşin her sabah en dingin biçimiyle ve yeniden doğması gibi, bizler de sabahları, insanlık düşünü gerçeğe bir adım daha yaklaştıran bir hamle ile karşılayabiliriz. Bilincin seçiciliği ve iradenin gücüyle geğe yapışan ellerimiz, her sabah alınan taze soluğun oksijenleyici gücünü sabır henesine yazdırarak, **Devrimci Yol**'da ısrarın olanaklarını çoğaltmalıdır.

Devrimcilik, neden bir lüks veya bir mecburiyet olsun ki? Devrimcilik, bir şanstır. "**Her ölümün erken olması**" gibi, **devrimcilikle her tanışma geç sayılır.** Yaşama böylesine doğrudan ve böylesine özneleşerek katılabilmek, adeta her şeyin rafine tadı ile tanışma şansı verir. Tutsaklık, ölüm, vb. olasılıklar bir tehdit veya bir uzaklaştırıcı etken gibi görünebilir. Devrimci olarak kocamanlaşmış bir yaşamın karşısında ölüm nedir ki? Böyle bir yaşamın sığdırılabileceği bir hapisane yapmak, hangi zindancıya nasip olmuş ki?

Devrimciliği benimsemek, kalıcı kılmak ve bir yaşam biçimi olarak genelleştirmek; öylesine bir gerekliliktir ki, hiçbir neden bunu gereksiz/geçersiz kılmaz. İnsanlığın tek ve vazgeçilmez kurtuluşudur madem devrimcilik; o halde karşılaşılan her sorun, devrimciliğe yapacağı pozitif etki üzerinden tartışılmalıdır. Bir devrimciyi, sıradan bir kişiden ayıran en önemli özelliklerden biri de; dünya ölçeğinde rastlanan ve insanın yüreğini parçalayan pek çok olgu karşısında, sessiz kalmama onurunu taşımak ve elinden bir şeyler gelebilmesinin mutluluğunu yaşamaktır.

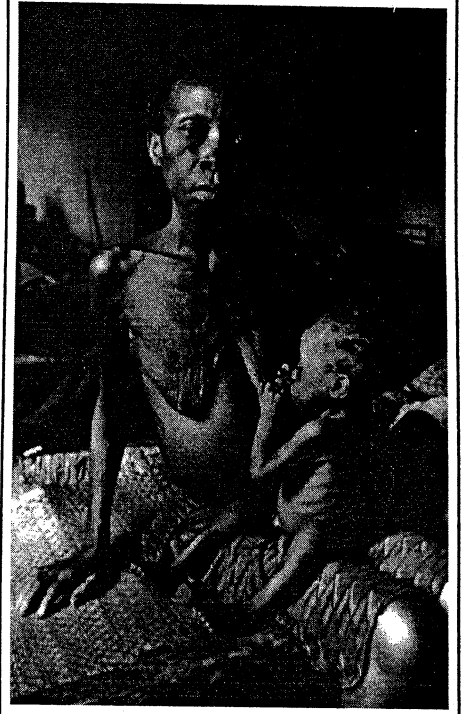
Tüm başka sorunlardan ayrı olarak, bir tek Afrika'daki dehşet verici açlık sahnelerini anımsayalım. Siyah bir deri parçası biçiminde sarkan göğsünden çocuğuna, olmayan sütünü emzirmeye çalışırken, iskelete dönüşmüş o minicik vücudu acı ve çaresizlik içinde bakan sayısız anneyi düşünelim. Bu sorunu, devrimcilik dışında çözebilecek bir tarz var mı? Bu tarz bilindiği halde, uzak durmak ve hiçbir şey yokmuş gibi davranmak mümkün mü? Eğer mümkün oluyorsa ve her gece yatağa rahatlıkla girilip uyunuyorsa; o yatakta bir şeyler mutlaka yitiriliyor demektir.

Evet yoldaşlar, 1999 ne getirirse getirsin, devrimciliğimizin olanca kapsayıcılığı ile insanın en insan yerine ulaşma gayretimiz devam edecektir. Belki bugün el ele verip sokağa hep beraber devrim halayı çekmek için çıkamıyoruz. Ama bulunduğumuz her yerde, yapabileceğimiz ve kimliğimizle onur duyduğumuz sebep olabilecek pek çok şey vardır. Devrimciliğin pozitif sonuçları ile en yakından devrimcinin kendisi karşılaşır. Bu nedenle, 1999'u "**Ne mutlu ki devrimciyim**" bilinciyle karşılamalıyız.

Dünya ölçeğine yayılan ve derinleşerek büyüyen krizin yükünü, emekçilerin sırtına yıkmaya çabası içerisinde olan egemenler, yüzbinlerce işçi ve emekçiyi sokağa atarak, yeni yılı işsiz karşılamalarına sebep olmuştur. Sisteme ait parametreler gösteriyor ki, 1999'un emekçiler üzerindeki yükü daha fazla olacaktır. Yakınlıkla, insaf ölçüleri üzerine vurgu yapılmayla ulaşılacak herhangi bir çözüm yoktur. Demiri tersine hükecek olan güç, emekçinin kendi örgütlü gücüdür.

Sahip olduğumuz değerleri, sevgiyi, umut ve gerçeği hedef tahtasına yerleştirenlerin, kendiliğinden durmak gibi bir özelliği yok. Ya, güç kıyaslaması yapmaksızın karşılarına dikilecek; ya da yolunmuş karanfillerin üzerinden basarak geçebilme utancı, bize de ait olacaktır. **Devrimcilik, hiç bu kadar zorunlu ve hiç bu denli güzelleştirici olmamıştı.** Avcumuza sıkıştırılmış sadaka niteliğinde bir yaşama razı değilseniz ve yaşamakta ayak direyen, bedenimizdeki her hücreyle barışık kalmak istiyorsanız; her anı görev, her anı örgüt, her anı devrim olan bir yaşam sürmeliyiz. **Biz Devrimci Yol'cuyuz; güzelliklerin sadece hasadında bulunmak, bize yakışmaz. Eken de biçen de biz olacağız... Yeni yılda da sevgi, tutkalımız olacak; el ele vermiş yüreklerimizin güzelleştirici adlarıyla YOL'umuza devam edeceğiz.**

Hepinizi yüreğinizden
öpüyorum...

GELECEK ELLERİMİZDEDİR

Susuz kaldığımızda
göğü sağıp içtik
Aç kaldığımızda
midemize taş bastık
Ellerimizdeki kelepçeleri
ruhumuzdaki özgürlükle açtık
Ama bu
"bağışladık" anlamına gelmiyor

Her yeni yıl
umut
bir yaş daha büyürken
haramiler
kaçınılmaz sona
bir adım daha yaklaşıyor
ASLA AFFETMEYECEĞİZ!...

10. SAYIYA AİT DÜZELTMELER

*1) "Emperyalizm, Asalak ve çürümüş Bir Kapitalizmdir" yazısının; 2. Sayfa 3. sütun 1. paragrafındaki "Japon bakanlarının" ibaresi "Japon bankalarının" biçiminde olacaktır.

*2) "Devrimci Değerlere Bağlılık, örgütsel Güven ve Bağlılıkla İçicedir" yazısının; 10. Sayfa 2. sütun son paragrafındaki "Ve kolay olmadığı için, gerçekte devrimcilere ait bu özelliğin örneklerine sıkça rastlanır" cümlesi eksik basılmıştır. Doğrusu: "Ve kolay olmadığı için, gerçekte devrimcilere ait bu özelliğin, devrimcilerce eksik kavranmasının ve gereklerinin yerine getirilmemesinin örneklerine sıkça rastlanır." biçiminde olacaktır.

*3) "örgütsel Yaşamın Kendine Ait Bir Disiplini ve İlkeler Bütünü Vardır" yazısının; 16. Sayfa 3. sütun 2. paragrafındaki "önemli olan, bunu kabüle yaşamaktır." cümlesinde yer alan "yaşamaktır" kelimesi "yaşamamaktır" biçiminde olacaktır.

*4) "Kemalizme Dair Soru ve Yanıtlar" yazısının; 21. Sayfa 3. sütun 2. paragrafta yer alan "İşgal yıllarında azınlıklardan oluşan burjuvazinin yaratılması amacını güçlendirdi." cümlesi eksik basılmıştır. Doğrusu: "İşgal yıllarında azınlıklardan oluşan burjuvazinin işgalcilerle açık işbirliği, savaş sonrasında milli burjuvazinin yaratılması amacını güçlendirdi." biçiminde olacaktır.

“ Kaynaşmış bir grup halinde, sarp ve zoru bir yolda, birbirimizin ellerine sıkı sıkıya sarılmış olarak ilerliyoruz. Düşman tarafından her yandan sarılmış durumdayız ve bunların ateşi altında hemen hemen hiç durmadan ilerlemek zorundayız.

Özgürce benimsediğimiz bir kararla, düşmanla savaşmak amacıyla, daha başında kendimizi tek başına bir grup olarak ayırdığımız için ve uzlaşma yolu yerine savaşım yolunu seçmiş olduğumuz için, bizi suçlayan kimselerin bulunduğu yakınımızdaki bataklığa çekilmemek amacıyla birleşmiş bulunuyoruz.

**Ve şimdi aramızdan bazıları şöyle bağırmaya başlıyorlar:
gelin bataklığa gidelim!**

Ve onları ayıplamaya başladığımız zaman da, karşılıkları şu oluyor: ne geri insanlarsınız! Sizi daha iyi bir yola çağırma özgürlüğünü bize tanımamaktan utanmıyor musunuz! Evet beyler! Yalnızca bizi çağırmakta değil, istediğiniz yere, hatta bataklığa bile gitmekte özgürsünüz. Aslında bize göre sizin gerçek yeriniz bataklıktır, oraya ulaşmanız için size her türlü yardımı yapmaya da hazırız. Yeter ki ellerimizi bırakın, yakamıza yapışmayın ve o büyük özgürlük sözcüğünü kirletmeyin, çünkü biz de dilediğimiz yere gitmekte “özgürüz”; yalnızca bataklığa karşı değil, yüzlerini bataklığa doğru çevirenlere karşı da savaşmakta özgürüz!”

(Lenin, Ne Yapmalı?, s:17)